

Giới thiệu *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!*

Truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* tác giả Miunny truyện nói về một cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ từ nhỏ, cô sống ở cô nhi viện được các cô yêu thương chăm sóc tận tình.

Mấy đứa đó còn kéo tóc, đánh đập nó. Họ trêu nó là đồ lập dị bởi nó có một đôi mắt rất to và tròn, lại hay long lanh, ươn ướt nên nhìn nó lúc nào cũng như sắp khóc.

Sinh ra đã thiếu vắng tình cảm và sự nuôi dưỡng của cha mẹ, có một tuổi thơ không bình yên như những đứa trẻ khác

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Nó là một cô bé mồ côi cả cha mẹ. Ở trong cô nhi viện được các cô giáo yêu thương nhưng ra ngoài lại bị những đứa khác cùng tuổi bắt nạt. Nó hay bị mấy đứa khác trêu là:

-Đồ mồ côi không được dạy bảo, suốt ngày chỉ biết đi ăn xin, có khi còn ăn cắp ăn trộm.

Mấy đứa đó còn kéo tóc, đánh đập nó. Họ trêu nó là đồ lập dị bởi nó có một đôi mắt rất to và tròn, lại hay long lanh, ươn ướt nên nhìn nó lúc nào cũng như sắp khóc.

Về tới cô nhi viện, nó lúc nào cũng toi tã, quần áo rách bươm. Nó nhớ bố mẹ nó lắm, mặc dù chưa bao giờ được gặp họ. Rồi một mùa đông năm ấy, nó cũng bị những đứa trẻ khác đánh, trêu chọc nhưng lần này nó không đi về cô nhi viện mà đôi chân nó vô thức đưa nó đến một cánh đồng hoa. Cánh đồng ấy rất đẹp nhưng bị tuyết phủ trắng xóa. Giữa cánh đồng ấy có một cây cỏ thụ rất to lớn. Nó đi đến và ngồi dưới gốc cây cỏ thụ. Nó ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi. Trong giấc mơ, nó thấy bố mẹ đang dang tay đón nó và bất nhiên nó chạy lại với bố mẹ. Họ dắt nó đi một đoạn rồi tự dưng biến mất:

-Bố mẹ đừng bỏ con mà, con không muốn sống trên trần gian lạnh lẽo này đâu, con cô đơn lắm!

Sáng hôm sau, người ta thấy xác một cô bé nằm cạnh gốc cây cỏ thụ. Nó đã chết vì lạnh. Nhưng linh hồn nó không lên thiên đàng, không xuống địa ngục mà lại nhập vào một con búp bê của một khu trưng bày thời trang. Điều lạ là từ khi nó nhập vào một con búp bê, con búp bê này nhìn y như người thật, không còn các phần nối với nhau rồi rạc mà y như con người, đặc biệt, con búp bê này cũng có đôi mắt to, rất to, cái đôi mắt lúc nào cũng ươn ướt ấy. Thực ra lúc đầu con búp bê này khá xấu xí, nhưng bây giờ lại trở nên xinh đẹp lạ thường. Người đầu tiên phát hiện ra là bác lao công của khu trưng bày này. Thực ra lúc đầu vào trong kho bác cũng chẳng chú ý nhưng cặp mắt to tròn cứ nhìn bác chăm chăm làm bác rung mình. Và từ như thế, nó được đem ra làm búp bê trưng bày chứ không còn ở trong kho tối tăm, lạnh lẽo kia nữa.

Hắn là giám đốc của công ty FS, một công ty nổi tiếng thế giới về những mặt hàng thời trang cao cấp. Hôm nay hắn được mời đến tham dự buổi trưng bày thời trang. Dù biết là không có gì đáng chú ý nhưng hắn cảm thấy như bị thôi thúc. Thôi thì đành đến xem sao.

Đúng thật là buổi trưng bày chả có gì. Nhưng có một vật làm hắn chú ý đến. Hắn tiến lại gần nó, nhìn chăm chăm vào mắt nó thật lâu, sau đó mỉm cười, một nụ cười hết sức lưu manh.

Nó thì chưa bao giờ nhìn ai ở mức độ sát như thế, lại là đàn ông nữa, làm nó ngượng chín cả lên, hai má ửng hồng tim đập thình thịch. Nhưng công nhận là rất đẹp trai. Đôi mắt sắc sảo, nhưng đôi mắt ấy cũng rất lạ. Đó là một đôi mắt màu hồ phách!

Hắn đi một lát, sau đó quay về và chỉ về phía nó:

-Tôi muốn mua con búp bê này!

-Con này ạ? -Người quản lý lắp bắp

-Đúng vậy. Bao nhiêu cũng được.

Chuyện như thế đấy và nó được đưa về công ty của hắn. À không, nói rõ ra là được đưa vào phòng hắn. Một lúc sau, hắn cũng bước vào phòng, đóng cửa lại, tiến đến gần nó, lại nhìn một cách chăm chú nhưng lần này là bật cười thành tiếng:

-Haha, hay lắm. Lần đầu ta thấy một con búp bê như vậy đấy. Nhà người giấu ai thì giấu nhưng không giấu được ta đâu!

“Giấu ư? Nó có giấu gì đâu?”

-Nói đi!Ngươi rốt cuộc là cái gì?

Im lặng...

-Đừng ngoan cố nữa!Ta biết hết rồi!

Vẫn im lặng...

-Ta không có kiên nhẫn đâu.Nếu ngươi không nói,ta sai người đưa ngươi lên máy bay rồi thả xuống đây!

...

-Không tin phải không? Ngươi đâu...

-Đừng mà...

-Haha,rốt cuộc cũng nói rồi sao?Ngươi là ai hả?

-Tôi...tôi là...búp bê...

-Huê vốn à?Mà thôi không sao.Cô tên gì?

-Hoàng Ngọc Bảo Ánh...

-Bảo Ánh à?Tên hay lắm.Tại sao cô lại ở đây?

-Chẳng phải anh đưa tôi về đây sao?

-Cô biết tôi không hỏi như vậy mà.-Hắn liếc nó.

-Vậy chứ...ý anh là gì?

-Đây búp bê gỗ.Là cô cố tình hay gỗ thật thế?

-Tôi...tôi không biết thật mà...

-Thôi được rồi.Tôi muốn hỏi,tại sao cô lại ở trong con búp bê này.Rốt cuộc cô là yêu quái phương nào?

-Tôi...tôi không phải yêu quái.Tôi cũng không biết tại sao mình lại ở trong con búp bê này nữa...Tôi chỉ nhớ là tôi mơ thấy bố mẹ,họ dắt tôi đi và họ biến mất.Sau đó tôi tỉnh dậy thì thấy mình trong này....

-Cô khóc đấy à?

-Tôi...tôi...huhu...tôi muốn đi với bố mẹ cơ...

Cả đời hắn chưa một lần tiếp xúc nhiều với phụ nữ.Đơn giản vì hắn không có hứng thú.Nên bây giờ thấy nó khóc thế này,hắn cuống cuống cả lên.

-Này,cô nín đi.Đừng khóc thế chứ!

-Anh đưa tôi về với bố mẹ tôi đi!

-Bố mẹ cô ở đâu?

-Họ...mất rồi...

-Thế thì đưa về như thế nào được.Cô tưởng tôi là thần tiên à?Bây giờ chỉ có nước giết cô thôi!

-Hic...huhu...

-À thôi mà,tôi nói đùa đấy.Bây giờ muốn cũng chẳng biết giết thế nào,cô là búp bê mà.Nín đi,tôi không trêu cô nữa.

Kể cũng lạ.Trước giờ hắn chưa tiếp xúc nhiều với phụ nữ nhưng cũng từng nhìn thấy cảnh phụ nữ khóc lóc dưới chân mình,van hắn cho được ở bên cạnh nhưng hắn nào có động lòng,hắn sắt đá đến mức mọi người đều tưởng hắn không có trái tim,nhất là nụ cười.Đây là điều không bao giờ xuất hiện ở hắn.Thế mà hôm nay hắn cười những hai lần rồi đấy,lại còn dễ dàng nó nữa chứ.

-Mất cô lạ thật đấy...

Nó biết mà,thề nào hần cũng chê cho xem...

-Rất to tròn,lại còn long lanh ươn ướt nữa...

Đấy thấy chưa...

-Nhìn như sắp khóc ấy...

Y như lời mấy đứa hay trêu nó nói...

-Đẹp lắm!

Hả,cái gì?...

-Anh nói sao?

-Tôi nói mắt cô rất đẹp!

-Anh không đùa chứ?Mắt tôi khác anh,khác mọi người.

-Vì thế nó mới không đụng hàng.Ngay cả tôi cũng có đôi mắt màu hồ phách đây này.

-Nhưng mà anh...

-Tôi làm sao?Tôi giống cô thôi,đừng cãi bướng.

-Thôi,được rồi...

-Cô sao thế?Buồn à?Chưa thấy ai được khen mà buồn như cô,lạ thật đấy!

-Không phải thế.Chỉ là tôi thấy rất cảm động.Từ xưa đến giờ chưa ai khen tôi cả...

-Thế thôi à?

Nó gật.

-Cảm xúc của cô cũng lạ nhỉ? Cô cử động được không?

Gật gật.

-Hay!Tôi thấy thích cô rồi đấy!Thú vị lắm!

Gật gật.

-Được rồi,tôi quyết định rồi.Từ hôm nay cô sẽ là búp bê của tôi,luôn luôn phải đi theo tôi.

-Sao cơ chứ?

-Không chịu à?Nhưng mà kệ cô,biết làm sao được...-Hắn mở lớp cửa kính,tiến đến sát tai nó – Vì cô thuộc quyền sở hữu của tôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Và hần bắt đầu với việc đưa nó về nhà.Nhưng để tránh mọi người ngỡ ngàng khi tự nhiên ông chủ lại ra khỏi phòng với con búp bê,một con búp bê biết đi thì hần quăng cho nó một cái nón rộng vành và bảo nó đội vào.Hắn dứt tay vào túi quần,thoải mái đi trước,còn nó thì lèo đèo theo sau.Dù có thể nào thì cũng không tránh khỏi con mắt sầm soi của mọi người khi bỗng dưng một ngày ông chủ lạnh lùng của họ ra khỏi phòng với một cô gái,đã thế vẻ mặt còn rất vui vẻ,không cứng nhắc như mọi khi.Nó cúi đầu thấp nhất có thể,mong mọi người đừng nhận ra nó là con búp bê được vừa được đưa vào phòng hần.Nhưng tiếng xì xào càng lúc càng lớn.

-Thôi bàn tán và quay về làm việc ngay cho tôi.

Hắn quay lại về mặt mọi ngày.Mọi người tự động quay về chỗ của mình.Xong xuôi,hắn quay lại nhìn nó:

-Làm gì mà cứ cúi gầm mặt xuống thế?Ngẩng đầu lên đi.

Lắc đầu...

-Tôi một cô rồi đấy.Đi nhanh lên.

Hắn nắm tay nó kéo đi.Việc này khiến tim nó đập thình thịch,mặt thì đỏ hơn trái cà chua.Và nhất là những người ở công ty lại càng bất ngờ.Tất cả đều chung câu hỏi:

-Rốt cuộc cô bé kia là ai mà ông chủ lại nắm tay thế?

Hắn kéo nó ra xe,đẩy nó vào trong và dặn:

-Ngồi yên đấy,không được đi đâu nghe chưa?

-Anh đi đâu vậy?

-Tôi đi công việc một lát rồi quay về ngay.Nhớ là phải ngồi yên đấy.

Hắn nói rồi đóng cửa xe lại.Còn nó ngồi bên trong.Lần đầu tiên trong đời nó được ngồi trên xe ô tô đấy.Mà trong này mát hơn ở ngoài nhỉ?Ghế ngồi lại êm nữa,thích thật đấy!Nó cứ ngo ngoe quanh quẩn đến khi có tiếng gõ cửa bên ngoài.

-Anh...anh là ai?

-Chính tôi mới hỏi cô là ai đấy?Tại sao lại ngồi đây?

-Tôi...tôi được anh ta đưa vào đây.

-Ai chứ?

-Là...Là cái người có đôi mắt màu hổ phách đó

-Mắt màu hổ phách sao?Là giám đốc à?

-Đúng.Người ta gọi anh ta là giám đốc...

-Không tin được.Giám đốc mà lại đưa cô đến đây sao?

-Đúng mà.Nhưng anh là ai? Sao lại hỏi tôi nhiều như vậy?

-Cô không biết tôi sao?

-Không...

-Tôi là Mã Vũ Đại,người mẫu nổi tiếng nhất hiện nay.Thật sự là cô không biết sao?

-Không...

-Cậu làm gì ở đó vậy hả?-Hắn nhìn cậu với ánh mắt hàng nghìn viên đạn.

-À không có gì.Tôi thấy cô gái này rất lạ nên tôi hỏi thăm thôi.Anh đưa tôi à?

-Phải.Bây giờ hết chuyện rồi,cậu mau vào làm việc đi!

-Được thôi.

Cậu ta đi khuất,hắn cũng vào trong xe.Đóng cửa một cách tức tưởi làm nó giật mình.Quay xuống hàng ghế sau,hắn nhìn chằm chằm vào mắt nó.Đôi mắt hổ phách ấy làm nó ngượng chín mặt.

-Cô!Tôi đã nói cô thế nào hả?

-Tôi...

-Tôi mua cô về phải không?

Gật gật...

-Tôi sở hữu cô phải không?

Lại gật...

-Vậy tôi có thể yêu cầu cô một việc chứ hả?

-Việc gì...?

-Cô...tránh xa những tên đàn ông khác ra.Không nói chuyện,không tiếp xúc,không động chạm...Hiểu chứ?

Nó cúi đầu...

-Trả lời tôi đi!

-Được.

-Còn điều này nữa...

-Nữa sao?

Hắn không nói gì, chỉ tiến gần đến nó và sau đó... hôn môi nó... Một cái hôn thật say đắm. Nó cực kì hoảng loạn, dùng hết sức đẩy hắn ra nhưng vô dụng, đến khi chân chệch, hắn mới buông nó ra

-Cái đó gọi là đánh dấu chủ quyền. Từ bây giờ cô là của tôi, là của riêng một mình tôi thôi rõ chưa?

Được hắn buông ra, nó như sắp chết. Nó nhìn hắn một cách hoảng sợ, đôi mắt ngấn lệ. Hắn nhìn nó, biết đã làm hơi quá. Nó như một con mèo tội nghiệp, cuộn tròn trên ghế. Thật sự hắn không chịu được cảnh này.

-Ày, cô đừng khóc...

-Tôi biết tôi chỉ là một đứa mồ côi, nhưng xin anh đừng làm như vậy với tôi...

-Được rồi. Nhưng cô đừng khóc.

Nó lau nước mắt rồi nhìn hắn và mỉm cười nhẹ nhàng. Thật sự nụ cười ấy như hộp hồn hắn. Hắn đứng hình... một giây... hai giây... ba giây... Nuốt nước miếng cái ực, hắn quay lên hàng ghế trên và lái xe đưa nó thẳng về nhà. Hắn nghĩ thầm: "Thích thì thích đấy nhưng như thế này chỉ hôn phải chưa thôi, chẳng có mùi vị gì cả".

Sau khi xe hắn rời đi, Mã Vũ Đại bước ra, nhìn theo rồi nói:

-Cô bé đó thú vị đấy. Nhất là đôi mắt...

Nơi hắn ở là một ngôi biệt thự to lớn, được xây với những đường nét hiện đại. Cách cổng màu xám to lớn mở ra, hắn lái thẳng xe vào bên trong. Nó ra khỏi xe, ngược mặt nhìn ngôi biệt thự.

-Oa, lớn quá!

-Cô thích chứ?

-Anh ở đây à?

-Phải.

-Giá như tôi cũng được...

-Vậy chứ tôi đưa cô về đây rồi để cô ở ngoài đường à?

-Anh cho tôi ở đây hả?

-Này búp bê ngọc, cô làm ơn biết suy nghĩ một tí đi. Tất nhiên rồi!

-Woa, thích quá. Nơi này vừa rộng, vừa to, vừa đẹp, lại còn có cả vườn hoa siêu bự luôn (Thực ra hắn khá lẳng mạn và rất yêu hoa, nhưng tất nhiên điều này không ai được biết cả), thích hơn ở cô nhi viện nhiều.

-Vào trong đi.

Hắn nắm tay nó dắt vào. Trong đây còn đẹp gấp vạn lần ở ngoài, trưng bày toàn đồ cổ và những thứ xa xỉ, nhưng đối với nó thì những thứ ấy như những thứ ngoài hành tinh, chẳng hiểu cái chi rứa.

- Nhà anh đẹp nhĩ? Nhưng sao lại để cái bình cũ ở đây chi vậy?

- Cái đó không phải cũ mà gọi là đồ cổ.

Nhưng nó nào thèm quan tâm.

- Cái màu đen bự bự hình chữ nhật này là gì vậy?

- Cái đó là TV.

Nó tìm thấy cái điều khiển bên cạnh, cầm lên và bấm đại. TV bật lên làm nó hết hồn, trốn sau lưng hắn:

- Ghê quá, cái gì vậy?

- Cô bấm phải cái nút bật TV chứ sao

- Nhìn như những bức trang đang chuyển động ấy! Á nó đang lao vào tôi kìa.

Nó ôm đầu, ngồi thụp xuống. Hắn nhìn mà không nhận được cười, vội lấy cái điều khiển và tắt TV đi.

- Chúng ta mau đi thôi.

- Nhưng cái vật hồi nãy đi chưa?

- Cô nhìn thử xem.

Nó nhìn lên, thấy màn hình chỉ còn màu đen thui mới dám đứng dậy, nhìn hắn rồi cười toe:

- Nhà anh thú vị quá!

Và nụ cười ấy một lần nữa làm hắn đứng hình. Thế này không ổn rồi, chắc phải qui định khi nào hắn cho phép mới được cười mất.

Đích đến bây giờ là thẳng phòng hắn, tốt nhất đừng để nó đi lung tung kéo lại xảy ra chuyện. Hắn đẩy nó vào phòng, đóng cửa lại. Nó ngồi trên giường, nhún nhún, êm quá! Hắn đưa cho nó cái túi xách. À mà bây giờ nó không để ý là hắn có xách theo cái túi này đấy.

- Cái gì thế?

- Mau thay đồ đi.

- Tại sao lại phải thay đồ?

- Cô định mặc bộ đồ quê mùa đó sao?

- Bộ này thì sao? Tôi thấy được mà

- Tôi bảo thay thì cứ thay ra.

- Thôi được rồi, làm gì cọc cằn thế?

Nó chu mỏ cầm cái túi xách đi vào trong phòng vệ sinh. lát sau, nó đi ra. Trên người là một chiếc váy xòe xinh xắn màu xanh nhạt, có thêm những viền ren ở quanh áo váy và mép váy, chân đi đôi giày với màu tương tự, được đính thêm những hạt kim sa lấp lánh. Hắn nhìn nó, miệng chảy đầy nước miếng, cổ nuốt vào trong, hắn nói:

- Được rồi. Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu cơ?

- Đi ăn. Cô không đói à?

- Không. Tôi là búp bê mà, sao ăn được.

Ồ ha, hắn quên mất. Làm mất hứng ghê!

- Này búp bê ngốc, rốt cuộc là cô có thể làm được cái gì hả?

-Thì tìm tôi đập nè,tôi có thể cử động được,có thể nói,ngủ,nghe,có thể nhìn thấy anh...

-Có thể nhìn thấy tôi sao?

-À không,ý tôi là có thể nhìn được mọi thứ.Tôi cũng có thể suy nghĩ nữa chứ bộ.

-Suy nghĩ sao?Đầu óc của cô mà cũng gọi là suy nghĩ hả búp bê gỗ?

-Thì tôi thấy cũng đúng mà.Tại hồi bé tôi không được đi học thôi.

-Vậy cô biết hát không?

-Không.-Nó khẳng định ngay và luôn.

-Chán nhĩ nhưng biết sao được.Vậy để tôi hát cho cô nghe nhé?

-Anh hát đi.

-Lại đây.

Hắn kéo nó ôm vào lòng mình.

-Anh làm gì thế?

-Đây là phong cách của tôi,được không?

-Vậy thôi anh mau hát đi.

Hắn nhắm mắt lại,nhẹ nhàng hát :

“Khi gặp em từ giây phút đầu

Anh đã tin mình sẽ mãi của nhau

Dẫu khó khăn cũng qua

Sánh bước trên đường xa

sẽ càng yêu và yêu thiết tha

Nép vào anh

hoàng hôn nắng chiều

Anh gọi tên cảm giác đó

là yêu

Những phút bên cạnh nhau

ước muốn cho ngày sau

Sẽ được yêu và yêu rất lâu

Hãy nhìn vào đôi mắt này

để cảm nhận bao đắm say

Sẽ mãi yêu mình em

sẽ nhớ thương từng đêm

Cho dù sẽ có đón đau

cho dù lạc nhau rất lâu

Nếu chúng ta còn yêu

sẽ mãi luôn quay về bên nhau
Chẳng thể cách xa đâu
Nếu trái tim kia còn rung động
yêu là khi ở xa thấy gần
yêu dù đau vẫn cảm thấy cần hơn
biết nhớ đêm từng đêm
biết khóc khi buồn tênh
yêu và yêu chỉ yêu mỗi em
Hãy nhìn vào đôi mắt này
để cảm nhận bao đắm say
Sẽ mãi yêu mình em
sẽ nhớ thương từng đêm
Cho dù sẽ có đón đau
cho dù lạc nhau rất lâu
Nếu chúng ta còn yêu
sẽ mãi luôn quay về bên nhau
Chẳng thể cách xa đâu
Nếu trái tim kia còn rung động
Anh sẽ bước theo nguyện để cuối đường
Hãy nhìn vào đôi mắt này
để cảm nhận bao đắm say
Sẽ mãi yêu mình em
sẽ nhớ thương từng đêm
Cho dù sẽ có đón đau
cho dù lạc nhau rất lâu
Nếu chúng ta còn yêu
sẽ mãi luôn quay về bên nhau
Chẳng thể cách xa đâu
Nếu trái tim kia còn rung động”...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nó ngược nhìn đồng hồ. Đã 2 giờ chiều rồi. Vậy là nó đã ngồi cái tư thế này 3 tiếng rồi đấy. May là nó là búp bê, nếu không thì mới chết mất. Nó cảm nhận được hơi thở đều đều của hắn sau lưng nó. Nó nhìn hắn, đẹp thật đấy. Nhìn ở góc độ này, hắn đẹp hơn cả thiên sứ, đôi mắt khép nhẹ, hàng lông mi cong cong, cái mũi cao, đôi môi đỏ hồng, đặc biệt, hắn có một làn da trắng mịn hơn cả con gái. Nó đưa tay chọc nhẹ vào má hắn. Và nó không biết rằng, đó chính là lý do khiến hắn thức dậy nhưng vẫn làm bộ như đang ngủ, cứ để cho nó nghịch chán chê rồi mới cất giọng nói:

-Tôi là đồ chơi của cô đấy à?

Nghe thế nó giật mình rút tay lại, mắt long lanh nhìn một cách vô tội:

-Anh tỉnh rồi à?

-Cô thay đổi nhanh thật đấy!

-Hi hi

-Đứng dậy đi!

-Sao thế?

-Cô định ngồi cái tư thế này đến tối à? Đi thôi, tôi đói lắm rồi!

Thế là không cần biết nó nghĩ gì, hắn đẩy nó vào xe và lái thẳng đến nhà hàng. Nó ngồi trong xe, nhìn quanh ngó quẩn, hết nhìn phong cảnh bên ngoài lại nghịch ngợm đồ bên trong.

-Cô không ngồi yên được à?

-Hả? Đâu có! Tôi chỉ đang tò mò không biết cái dây này để làm gì? Tại sao anh lại gắn vào người tôi? (Dây an toàn đấy ạ!)

-Cô bót phá, ngồi yên đi.

-Cũng được thôi.

Hai phút sau,...

-Woa, cái này hay thật đấy!

-Cái gì cơ?

Hắn nhìn qua gương chiếu hậu, thấy nó đang bấm nút mở cửa sổ, vội hét lên:

-Trời ơi, đang bật máy lạnh mà mở cửa là sao?

-O, tôi đâu biết.

-Tôi xin cô ngồi yên thôi.

-Được rồi. Tôi xin lỗi. À mà, tôi có thắc mắc muốn hỏi.

-Cái gì nữa đây?

-Tại sao anh biết tôi không phải là búp bê bình thường?

-Cái đấy hả? Chỉ có đồ ngốc nhà cô mới không biết thôi!

-Anh có cần mở miệng ra là nói tôi ngốc không?

-Cô ngốc thì tôi nói cô ngốc, không được sao?

-Phải rồi, anh là chủ tôi mà, anh muốn nói sao thì nói.

-Cô thông minh ra rồi đấy!

-Tôi không quan tâm.

Nó chu mỏ giận dữ, ngồi im không thèm nói chuyện với hắn nữa. Hắn nhìn mà mỉm cười, nghĩ thầm “Búp bê ngốc, cô ngốc thật đấy”.

Đến nơi,hắn vừa dừng xe,nó đã la lối um sùm:

-Đẹp,đẹp quá!Mở cửa cho tôi xuống mau lên!

Còn hắn thì bình thản,ra khỏi xe,tiến đến cửa sổ và nói:

-Cô ngồi yên đấy cho tôi.

-Anh đi đâu chứ?Tại sao tôi không được theo?

-Bởi vì cô có vào cũng đâu làm gì?

-Là sao?

-Bây giờ tôi phải đi ăn đả,sắp chết đói rồi.Cô vào cũng đâu làm gì đâu,ngồi đó đi.

-Được thôi,anh cứ vào đi.

Thế là hắn vào,bỏ nó ngồi một mình trong xe.Ừ thì ngồi đây cũng được thôi,có nhiều đồ để nghịch lắm.Cho đến khi lại có tiếng gõ cửa bên ngoài:

-Xin chào,chúng ta lại gặp nhau rồi.

-Lại là anh à?

-Mừng vì cô vẫn nhớ tôi.Mở cửa xe ra đi.

-Tôi không biết mở.

-Cô ấn vào cái nút kia rồi đẩy cửa ra.

-Ồ,để tôi thử.

Nhưng bỗng dưng nó nhớ ra lời hắn dặn,không được tiếp xúc với đàn ông khác trừ hắn,nếu không hắn sẽ lại “đánh dấu chủ quyền” đối với nó,nó không thích đâu.Nó quay lại nói với cái tên Mã Vũ Đại kia:

-Không được đâu.

-Tại sao?

-Anh ta không cho phép đâu.Anh đi đi.

-Cái tên đó sao?Không sao đâu,cứ mở ra đi.

-Không.

-Mở đi mà...

-Không được đâu.

-Làm gì đó hả?-Một giọng nói băng giá vang lên sau lưng Vũ Đại làm gã giật mình,quay lại đã thấy hắn hằm hằm đằng sau:

-Phiền cậu tránh xa đồ của tôi ra.

-Ồ,giám đốc Phong,đây là đồ của anh à?-Gã nhìn về phía nó kiêu như muốn khiêu khích hắn.

-Phải.Ồ trong xe của tôi,tất nhiên là đồ của tôi rồi.

-A,tôi không ngờ đấy.Giám đốc Võ Hoàng Phong lạnh lùng của chúng ta mà cũng có ngày như thế này đây.

“Bốp”,một cú đấm bay thẳng vào mặt khiến gã lão đảo và ngã xuống đất.Mọi người xung quanh đều hốt hoảng,ai cũng nhìn chăm chăm.Hắn nhìn gã,nói một giọng lạnh lẽo hết sức có thể:

-Tôi cảnh cáo cậu lần cuối,nếu còn dám động vào đồ của tôi một lần nữa thì cú đấm ngày hôm nay không thấm vào đâu đâu.Nhớ đấy!

Hắn ném cho gã một cái nhìn khinh bỉ rồi lái xe đi mất.Thật sự nó chứng kiến mà lạnh hết cả người.Người hắn như tỏa ra một khí chết chóc.Aaa,ghê quá!

Nó dùng giọng ngây thơ,ngọt ngào nhất có thể,hỏi hấn:

-Anh không sao chứ?

-...

-Bây giờ tôi mới biết,anh tên là Võ Hoàng Phong à?

-...

-Này,anh có giận tôi không?

-Có đấy!

Hấn trả lời cộc lốc rồi lái xe đi cái vèo.Nó cũng biết mình có lỗi nên ngồi im không dám động đậy cũng chẳng dám hỏi nữa.Ừa mà,hấn đưa nó đi đâu thế này?Nơi hấn dừng lại là một công viên trò chơi rất nhộn nhịp,nó nhìn mà phấn khích đến nỗi phải hét lên:

-Công viên tr...

Rồi ngay lập tức im lặng vì hấn đang nhìn chăm chăm.Hấn mở cửa,kéo tay nó ra ngoài và đóng sập cửa lại.Hấn nắm chặt tay nó,dắt vào trong công viên.Thực sự thì trước đến giờ nó chưa được đi chơi công viên bao giờ nên thích thú lắm.Hấn mua vé rồi dắt nó đến thẳng một cái vòng xoay lớn oi là lớn.Hấn và nó bước vào trong một buồng.Khi vòng quay bắt đầu xoay thì hấn mới cất giọng nói:

-Cô biết mình vừa làm gì không?

-Có...

-Có phải điều đó tôi đã dặn cô rồi không?

-Có.Nhưng mà anh ta cứ không chịu đi.

-Tại sao cô không la lên?

-Tôi...

-Nếu cô đã làm sai thì có đáng bị phạt không?

-Đừng mà.

-Có đáng hay không?

-C...có...

-Tốt.

Hấn nói rồi lại tiến đến gần nó,còn nó thì theo bản năng cứ lùi lùi lại,đến khi không lùi được nữa thì đành chịu thua và màn tra tấn của hấn lại diễn ra.Nó không thích hấn như thế chút nào,khó chịu lắm.Sau một hồi chán chê,hấn buông nó ra,tâm trạng đã tốt trở lại,nói một cách nhẹ nhàng:

-Cô thử nhìn ra cửa sổ xem.

Nó ngây thơ nhìn theo.Bây giờ buồng của nó đang ở nơi cao nhất nên từ đây nhìn xuống có thể thấy cả công viên này.Nhưng khổ nỗi,nó sợ độ cao...

-Áá,ghê quá huhu...

Nó bám chặt lấy hấn,hai tay cầm chặt áo hấn.Hấn thì nhìn nó thích thú,rồi ôm nó vào lòng.

-Sao thế?Cô không thích à?

-Tôi...tôi...sợ...độ...cao...

-Không sao đâu.Ở đây cũng không cao lắm đâu.

-Cao...cao...lắm...

Nó không dám nhìn nữa,dúi đầu vào ngực hấn làm tim hấn đập thình thịch.Nó thì sợ đến nỗi không quan tâm đến điều gì nữa.Đến khi xuống đến nơi cũng mặc kệ,thế là hấn đành phải bế nó xuống.

-Này,xuống dưới rồi!

- Thật không?

- Cô nhìn thử đi.

- Đúng rồi nhĩ. Anh thả tôi xuống đi.

Nó vừa xuống dưới mặt đất đã lảng xăng chạy đi, may mà hấn nắm lại kịp. Cô đừng có đi lung tung như thế, lạc bây giờ. Nó thì mặc kệ. Hấn sợ lạc thì cứ nắm tay nó đi, còn nó thích đi chơi cơ.

- Chơi cái này đi!

Nó chỉ vào gian hàng ném lon. Người ta đưa cho nó năm quả bóng, nó ném trượt hết cả năm. Đến lượt hấn thì tất cả năm chồng long đều đổ kênh, nó nhìn hấn với ánh mắt ngạc nhiên ngơ ngác:

- Anh giỏi quá!

Tất nhiên. Cầm lấy.

Hấn đưa cho nó con gấu bông màu hồng bự bự, đó là phần thưởng của trò chơi vừa rồi. Nhưng nó nghĩ ra, với tài năng của hấn thế này thì nó sẽ đi càn quét tất cả trò chơi về thiện xạ hehehe (Thông minh đột xuất :)). Và thế là bây giờ, nó và hấn ngồi nghỉ trên ghế với một đồng quà. Nó ôm con gấu bông màu hồng, cười thích thú.

- Vui vậy à?

- Phải.

- Ai cha. Bây giờ cô ngồi yên ở đây được không?

- Sao thế?

- Tôi có chuyện riêng cần giải quyết.

- À, anh cứ đi đi.

- Hãy nhớ ngồi yên ở đây. Đừng có đi lung tung đấy.

- Tôi biết rồi mà.

Hấn đi mất, nó ngồi ôm con gấu bông ấy và tự nói chuyện:

- Bé gấu à, chị đặt tên em là Tiểu Đào nhé? Chịu không? Tiểu Đào? Hihi.

Nhưng với một người hiểu động như nó thì đòi nào chịu ngồi yên. Nó nhìn quanh ngó quẩn, hấn mãi vẫn chưa về. Bỗng nó thấy một con gấu bông bự bự đang đứng phát bong bóng kia kia. Lòng nó muốn đi lắm, nhưng nhớ lại lời dặn của hấn thì... Biết làm sao bây giờ???

- Hay là mình đi một chút rồi về ngay. Chắc không sao đâu ha!

Tự nhủ như vậy, nó ôm Tiểu Đào, tung tăng chạy đến chỗ con gấu bông. Nhưng mà, nó vừa chạy đi thì hấn về. Tất nhiên là không thấy nó ở đấy thì hấn lo lắm, nó đi đâu mất rồi và vội chạy đi tìm. Nó thì sau khi thích thú chạy theo con gấu bông, lấy được bong bóng, quay lại cũng không biết mình đang ở chỗ nào nữa?

- Đây là đâu thế này? Cái ghế hồi nãy đâu rồi?...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Nó bị lạc. Lạc thật đấy chứ không đùa đâu. Rõ ràng hồi nãy cũng đâu đi xa lắm đâu nhĩ? Nhưng nếu nó cứ chạy lảng quảng thì có khi còn lạc xa hơn ấy chứ! Tốt nhất nên ngồi một chỗ. Nó ôm Tiểu Đào đến một cái ghế đá, ngồi yên đấy, trong lòng nhớ hấn vô hạn, trong đầu nghĩ ra bao nhiêu điều. Nếu như

hắn không tìm được nó thì sao? Nó sẽ lại trở thành một đứa vô gia cư, lại bị đánh đập, trêu chọc. Còn nếu hắn tìm được nó, hắn sẽ phạt nó, mà lần này chắc chắn rất nặng. Nhưng nếu phải lựa chọn, nó muốn hắn tìm ra nó, chỉ cần như thế thôi, còn lại điều gì nó cũng không quan tâm.

Đã nửa tiếng trôi qua, tại sao hắn vẫn chưa đến? Có khi nào hắn bỏ nó rồi không? Vì nó hư quá, nó không nghe lời? Huhu, chắc chắn là thế rồi! Nghĩ đến đó, nó ôm chặt lấy con gấu, ôm mà nước mắt cứ rơi, ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp của nó. Bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

-Sao lại ngồi khóc ở đây vậy cô bé?

Nó ngược khuôn mặt đầm lệ lên. Không phải hắn! Chỉ cần xác định như thế thôi, nó lại gục đầu xuống khóc tiếp. Nhưng mà lại khiến người kia ngạc nhiên. Anh la lên:

-Bảo Ánh??? Phải em không?

-Sao anh biết tôi? -Nó giật mình vì người đàn ông trước mặt biết tên nó.

-Em... em không nhớ anh sao? Anh là Bảo nè.

-Bảo ư?

-Em không nhớ anh sao?

Nó cố gắng suy nghĩ. Nhưng bây giờ nó công nhận là nó ghét cái đầu ngu ngốc của nó ghê gớm.

-Thôi được rồi, anh có thứ này, em xem chắc chắn sẽ nhớ ra.

Anh đưa cho nó một cái băng cá nhân. Tưởng chừng rất bình thường nhưng mà điều ấy đủ làm nó nhớ ra.

Quay lại quá khứ một tí nhé...

Hồi ấy nó vẫn là một cô bé 5 tuổi và vẫn đang ở cô nhi viện. Nó vẫn bị bắt nạt như bao ngày, nó ôm đầu, nhận mọi cú đập của bọn trẻ nhà giàu. Nhưng bỗng dưng có tiếng nói của ai đó, rất lạnh lùng, đánh thếp:

-Biến hết đi cho tôi!

Bọn trẻ chạy đi hết. Lúc này nó mới ngẩng mặt lên nhìn, một cậu bé cực kì xinh trai, đưa tay đỡ nó dậy. Nó bẽn lèn nắm lấy nhưng không thể đứng dậy vì chân bị thương. Chính cậu bé ấy đã dán vết thương cho nó bằng chiếc băng cá nhân.

-Cảm ơn anh!

-Không có gì. Nhưng tại sao chúng nó lại đánh em?

-Tại em... mắt em...

-Không, mắt em đẹp lắm!

-Thật sao anh?

-Thật một trăm phần trăm...

Anh đã công nó về cô nhi viện và hứa sẽ quay lại nhưng từ ấy, nó không được gặp anh nữa...

Quay về hiện tại đây...

-Anh Bảo!!!

-Em nhớ rồi đấy!

Nó chạy lại ôm chầm lấy anh. Nhưng mà có điều nó quên mất, thứ nhất là lời dặn của hắn, thứ hai là nó hiện là búp bê...

-Bảo Ánh... em... em...

-Sao vậy anh?

-Da em bằng nhựa ư?

-Hả?

Đến bây giờ nó mới nhớ ra, nó hiện trong thân xác là một con búp bê.

-Bảo Ánh,rốt cuộc là sao vậy?

-Em...thực ra thì...

Nó kể hết mọi chuyện cho anh nghe,sau đó lại quay ra trách móc:

-Tại sao anh không đến thăm em?

-Thực ra lúc ấy nhà anh chuyển sang Mỹ sống.Nhưng bây giờ anh đã quay lại tìm em và họ bảo em chết rồi.Anh không tin và không bao giờ tin điều ấy!

-Nhưng em hiện tại không còn là Bảo Ánh của ngày xưa nữa...

-Không sao cả.Đối với anh,dù em như thế nào đi chăng nữa thì vẫn là Bảo Ánh ngày xưa của anh.Nhưng có điều,em nói có người đưa em về nhà,là ai thế?

-Đó là...

-Cô vui quá nhỉ?

Nó quay lại nhìn cái người đã ngắt lời nó.Là hấn!!!Nó không suy nghĩ gì sất,chạy lại ôm chầm lấy hấn

-Hoàng Phong!!!

Nó hét lên sung sướng,nước mắt không biết ở đâu tự nhiên lại trào ra.Nhưng mà cái người kia dường như không được vui vẻ cho lắm

-Buông ra đi.-Hấn đẩy nó ra

-Anh sao thế?-Nó khóc

-Sao ư?Từ nãy đến giờ tôi vất vả chạy đi tìm cô,còn cô ở đây nói chuyện vui vẻ với một tên đàn ông.

-Không phải đâu,anh hiểu lầm rồi.Đây là anh Bảo,anh ấy đã cứu em...huhu...

-Vậy à?Nếu anh ta cứu cô thì đi theo anh ta luôn đi.Tôi về!

Hấn hất tay nó ra,mặc cho nó gào khóc vẫn quay lưng bước đi.Mọi người xung quanh đều ngoái nhìn,hấn lại đánh giọng:

-Nhìn cái gì?

Rồi tiếp tục đi ra khỏi công viên.Nó nhìn theo hấn,nước mắt rơi không ngừng,miệng không ngừng gọi tên hấn.Hấn bỏ nó thật rồi! Anh thấy vậy mà đau lòng,chợt nhận ra người hồi nãy chính là Võ Hoàng Phong,giam đốc công ty thời trang số một thế giới,hiện là đối thủ của anh.Anh đỡ nó đứng dậy,ôm nó vào lòng.Nó cứ khóc mãi thế này,biết làm sao được,anh đành dỗ ngọt:

-Thôi đừng khóc nữa,chúng ta đi chơi tàu lượn nhé?

-Kh...hic...ông...hic...

-Vậy chơi bắn súng nhé?

Nghe tới đây nó còn khóc to hơn...

-Thôi thì chơi vòng quay nhé?

Tới đây là nó bung hết luôn,nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.Anh rút ra một cái khăn giấy,lau mặt cho nó.

-Đừng khóc nữa mà.Búp bê mà khóc là không xinh nữa đâu.Đề anh đưa em về nhà nhé?

Nó chẳng thèm bước đi,cứ đứng khóc.Anh đành bế nó đi vậy.Đưa nó vào xe,anh chạy xe đưa nó về nhà anh.Anh yêu nó,cái đó không thể phủ định được,nhưng anh cũng nhận ra nó cũng yêu,nhưng yêu hấn và chắc chắn hấn cũng vậy.Sao anh có thể nhìn nó khóc lóc gọi tên hấn chứ.Lòng anh đau lắm.Hàng chục năm dài đắng đắng,đến bây giờ mới được gặp nó thì lại như thế này đây...

Về nhà lại bế nó ra.Hiện giờ anh đang ở căn nhà to không kém nhà hấn,đẹp không kém nhà hấn,cũng có cả một cái vườn hoa nữa nhưng nó chẳng thèm quan tâm,nó cứ khóc,khóc mãi,cho đến khi mệt là thì thiếp đi...

Còn hấn,lái xe về nhà nhưng trong lòng không thoải mái.Hấn nghĩ về những gì đã làm với nó mà hối hận,nghĩ đến khuôn mặt nó ướt đầm nước mắt mà đau lòng.Thế là hấn quyết định không lái xe về nhà dừng lại,gọi điện cho người của mình:

- Alo, điều tra cho tôi nơi ở của tên Bảo đó!

- Bảo nào ạ?

- Là cái tên khốn Nguyễn Gia Bảo chứ còn gì nữa?

- À vâng ạ.

Nhận được kết quả là hần lái xe đi thẳng. Sở dĩ hần biết anh vì anh là định thủ truyền kiếp của hần, trong cả công việc và cả nó.

Hần đến nhà anh, gõ cửa ầm ầm, nhân chuông inh ỏi. Anh ra mở cửa

- Anh mà cũng đến nhà tôi sao?

- Đừng nói nhiều, tôi đến đưa cô nhóc ấy về.

- Đưa về? Anh nói nghe dễ dàng thế? Cô ấy không phải là đồ chơi mà anh thích xài là xài, thích quăng là quăng, quăng xong lại đi lượm lại như thế!

- Trong lòng anh nghĩ gì cứ nói thẳng ra, đừng có vòng vo như thế

- Tôi muốn nói: Anh hãy về đi và đừng mong tôi trao cô ấy cho anh!

Anh định đóng cửa lại thì hần nhanh tay chụp được và lên vào trong, chạy thẳng lên lầu làm anh phải bất ngờ.

- Bảo Ánh, em đâu rồi? Búp bê à?

- Anh làm gì trong nhà tôi vậy hả?

- Tôi tìm đồ của tôi.

- Đồ của anh? Cô ấy sao? Anh có quyền gì mà nói cô ấy là của anh?

- Tôi đã mua cô ấy về!

- Cái gì?

- Con búp bê ở viện trung bày, tôi đã mua về nên là của tôi.

- Vậy bây giờ, anh đã quăng đi rồi.

- Tôi không quăng và sẽ không bao giờ quăng đi.

Hai người to tiếng với nhau ngoài hành lang làm cho nó tỉnh giấc lại khóc, ôm Tiểu Đào mà khóc. Hần tuy đang tranh cãi nhưng tai rất thính, vẫn có thể nghe được tiếng khóc của nó. Vội chạy vào phòng anh thấy nó đang ngồi đó, ôm chặt con gấu hần tặng mà đau lòng.

- Bảo Ánh à, chúng ta về nhà nhé?

Nó quay ra. Là hần, đúng là hần rồi. Hần đến đón nó đây mà.

- Hoàng Phong! Đừng bỏ em mà... huhu...

- Được rồi, búp bê ngốc à, anh sẽ không bao giờ bỏ em hết.

Nó ôm chặt lấy hần thả luôn Tiểu Đào xuống dưới đất. Hần bế thốc nó lên, tay kia nhặt con gấu bông nằm dưới đất đưa cho nó rồi bế ra khỏi phòng. Anh đang đứng đấy, chứng kiến hết tất cả. Hần nở một nụ cười đắc thắng với anh, nhưng khi hần đi qua, anh đã kịp nói một câu:

- Lo mà trông chừng cho cẩn thận đấy, tôi sẽ dành cô ấy lại...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Hắn lái xe về nhà với phần hông đang bị nó ôm chặt. Kề ra lái xe thế này cũng hơi khó nhưng thôi kệ,nó vui là được (Chị ấy bám chặt như thế,gỡ ra cũng hơi bị khó à nha). Vừa tới nhà,hắn nói nhỏ:

-Em buông anh ra đi,đến nhà rồi.

Không thấy tiếng trả lời,hắn nhìn xuống. Thì ra búp bê của hắn đã ngủ rồi. Hắn lắc đầu mỉm cười,bế nó vào nhà,lên phòng hắn rồi nhẹ nhàng đặt lên giường,đắp chăn cho nó rồi sau đó...lên giường nằm chung. Hắn ngắm nó,vuốt nhẹ lọn tóc vương trên mặt nó,cúi xuống hôn nó rồi nói nhỏ:

-Anh xin lỗi...

Nó tỉnh dậy,khó chịu vì hơi nóng cứ phả ra sau lưng,quay đầu lại thì...thì...áá...hắn đang ngủ chung với nó...lại...lại còn ôm nó nữa chứ,coi bộ ngủ say quá nhỉ,nó hét thê mà cũng không tỉnh,tại ôm nó dễ chịu quá mà. Nhưng...nhưng mà nằm thế này thì...thì ngượng lắm,mặt nó đang đỏ hết lên kia kìa,tìm thì đập mạnh như muốn văng ra khỏi lồng ngực vậy. Nó cố gắng thoát khỏi hắn nhưng vô dụng,hắn kẹp nó cứng ngắc,không chút sợ hãi. Nó khóc rống...huhu...không chịu thế này đâu. À mà sao nó cảm giác người mình càng ngày càng lùi về phía sau nhỉ?Thì ra hắn kéo nó lại. À mà cái gì ấy nhỉ? Áá hắn đang kéo nó lại đây này,hắn ép nó sát vào người hắn,lưng nó chạm vào ngực hắn,đầu hắn chạm vào vai nó. Huhu,lại còn thế nữa,không chịu đâu.

-Này,tỉnh dậy đi. Thả tôi ra!

Không những không thả nó ra mà hắn còn kẹp chặt hơn.

-Huhu...thả tôi ra đi mà...

Nó cự quây,đấm đá lung tung nhưng vẫn vô dụng.

-Huhu...tôi xin anh đấy...thả tôi ra đi mà...huhu...

-Nằm yên!

-Không chịu đâu.

-Này búp bê,đạo này cô hư lắm đấy biết không? Có phải cô không sợ tôi nữa rồi không?

-Không...không có...

-Vậy cô nói đi,chuyện sáng nay là sao? Hết Mã Vũ Đại rồi lại đến Nguyễn Gia Bảo,cô ngày càng giỏi nhỉ?

-Không có...Tên Vũ Đại ấy là tự dưng hắn đến phá tôi chứ bộ...

-Vậy còn Nguyễn Gia Bảo? Tên ấy cũng đến tìm cô à?

-Ồ,đúng là anh ấy đến tìm tôi...

-Vậy tại sao cô không đuổi hắn đi???

-Sao đuổi được?-Nó nói mà không suy nghĩ.-Á đau đau đau...-Nó bị hắn ép chặt (Tội nghiệp,chị ấy thành quả cam rồi)

-Sao lại không hả??

-Anh không biết thôi,anh ấy là ân nhân của tôi đấy...

-Anh ta đưa cô về nhà,cho cô váy đẹp,hát cho cô nghe ,đưa cô đi chơi à?

-Đâu có,cái đó là anh làm mà. Anh ấy cứu tôi từ lâu lắm rồi...

-Thế là hai người quen nhau từ trước à? – Bốc hỏa,cảnh báo nguy hiểm...

-Từ hồi tôi còn ở cô nhi viện cơ,anh ấy đã cứu tôi khỏi bị bắt nạt đấy.

-Cứu cô khỏi bị bắt nạt ư?

Hắn đang như nổ tung,nghe xong câu này bỗng dung hạ hỏa một cách bất ngờ,lục lại trí óc. Vài phút sau la lên:

-Lẽ nào...

-Anh làm gì la to thế?

-Không có gì.À mà cô nói Gia Bảo cứu cô,vậy cô có chính mắt nhìn thấy hắn đuổi bọn bắt nạt đi không?

-Không,không thấy. Tôi chỉ thấy anh ấy lúc anh trị thương cho tôi thôi.

-Phải,cũng đúng. Lúc ấy cô cứ ôm đầu ngồi chịu trận mà,biết gì nữa.

-Sao anh biết?

-Đồ ngốc.

Hắn cốc đầu nó một cái,sau đó buông nó ra và đi ra ngoài,để lại nó một mình với cả đồng dẫu chấm hỏi trong đầu.

Hắn bước ra ban công,cảm nhận con gió thu thổi nhẹ,trong lòng rạo rực sao ấy. Trong một ngày mà xảy ra bao nhiêu là chuyện,nhưng không ngờ nó chính là cô bé năm ấy.

Thực ra có một điều mà nó không biết,người cứu nó không phải là anh,mà chính là hắn.Chính hắn là người đuổi bọn bắt nạt đi,hắn chính là chủ nhân của giọng nói lạnh lùng,đánh thép ấy,chắc chắn nó không thể nào ngờ.Hắn tựa lưng vào ban công,miệng tạo thành một đường cong hoàn mỹ:

-Em ngốc lắm,sao lại có thể khẳng định như vậy khi mình không biết trước chứ hả,búp bê của anh...Nhưng không sao,em cứ việc ngốc,cứ việc vô tư đi,tôi sẽ bảo vệ cho em...

Tôi...Hắn vừa làm xong một đĩa mỳ Ý,đặt lên bàn.

-Trông ngon quá!Lại còn thơm nữa.Này,tôi đói rồi,tôi ăn nhé?

Nó cầm lấy đĩa mỳ Ý ăn ngon lành trước đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên của hắn,miệng há hốc ngạc nhiên,trông cực kì cute.

-Anh sao thế?Làm gì nhìn tôi ghê thế?

-Cô...cô...-Giọng run run

-Tôi ăn có đĩa mỳ thôi mà làm thấy ghê.Có gì thì anh nấu lại đĩa khác đi.

-Cô...cô...đang ăn à???

Nghe hắn nói,nó mới nhận ra. Lúc này chính nó cũng mắt chữ A mồm chữ O,nhìn hắn đầy ngạc nhiên:

-Sao tôi lại ăn được vậy?

-Sao hỏi tôi?Cơ thể của cô cô phải biết chứ?

-Tôi cũng đâu có biết.

-Vậy mới nói cô quá ngốc.

-Đừng có lợi dụng nói tôi ngốc.

-Cô ngốc thì tôi nói ngốc,không được sao?

-Không nói chuyện với anh nữa. Nói chung là bây giờ có một điều kì diệu xảy đến,tôi ăn được vậy nên bây giờ tôi ăn đây.

Nó tiếp tục tấn công đĩa mỳ mà không biết hắn đang nhìn nó và nở một nụ cười cực kì gian xảo:

-Vụ này được đây...hehe...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tôi là khoảng thời gian để nghỉ ngơi và ngủ, chính vì vậy mới xảy ra một vấn đề. Nhà hán rộng thật, nhưng chỉ có một mình phòng hán là có giường ngủ thôi (vì hán quen ở một mình mà). Cuộc tranh luận diễn ra:

- Giờ tôi ngủ đâu đây?

- Cô tìm chỗ nào ngủ được thì ngủ.

- Sao anh nói nghe vô tâm vậy?

- Chứ giờ sao? Hay là... hay cô thích ngủ chung với tôi, giống buổi chiều nhỉ?

- Không không không... không bao giờ đâu...

- Sao lại không? - Hán nói với giọng cực kì nham hiểm, tiến sát tới trước mặt nó.

- Aa, đừng, đừng mà. Được rồi, tôi ra ghế ngủ.

Nó chu mỏ định đi ra ngoài. Tất nhiên làm sao hán có thể để búp bê của hán ngủ ở ghế được. Vậy là:

- Thôi được rồi. Cô ngủ ở đây đi, tôi ra ghế ngủ.

- Aaa, thật chứ. Cảm ơn anh.

Chỉ cần như thế, nó phóng thẳng lên chiếc giường êm ái, cọ cọ má xuống ga giường. Lần đầu nó được ngủ ở một chiếc giường êm ái như thế này, lại còn một mình một giường nữa chứ. Hán nhìn chỉ cười, hàng giọng nói:

- Nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt ngủ ngoan, không quậy phá lung tung nghe chưa?

- Tôi biết rồi mà, anh cứ yên tâm đi.

Nó nằm xuống. Phòng có bật máy lạnh nên mát quá chừng, nhưng hơi lạnh quá nhỉ. Nó vuốt lấy cái chăn đắp vào, sau đó hướng đôi mắt long lanh nhìn hán:

- Sao anh không đi đi?

- Được rồi, không cần đuổi đâu. Tôi đi đây. Ngủ ngon.

- Anh cũng ngủ ngon nhé.

Hán tắt đèn, lác đác bước xuống phòng khách. Ngủ cái ghế nệm này thì hơi khó chịu nhỉ? Thế nên hán chẳng thèm ngủ mà mở phim ma coi, bây giờ là 11h

Đến khoảng 12h bỗng dưng hán cảm thấy tay mình có nước gì đó ướt ướt, bên cạnh thì có tiếng gì đó nghe như tiếng khóc ầu ầu. Ghê...ghê quá đi. Hán đang coi đến đoạn con ma nữ mò vào nhà để giết chết một tên giám đốc ác độc, từng hăm hiếp cô ta. Chẳng lẽ... Không thể nào, hán đâu có làm gì đâu, dạo này hán ăn ở cũng tốt lắm mà. Hán run run giọng:

- Ai...ai...vậy...?

- Huhuhu...

- Tôi...tôi chưa...chưa từng...làm...điều...gì...xấu xa cả...vậy...nên...đừng...đừng...

- Huhu...

Hán sợ hãi, vuốt lấy cây đèn pin, bật lên soi thẳng vào mặt con ma nữ.

- Á á á!!! Là cô à?

- Hic, sao anh cứ hét lên thế?

- Ghê quá đi. Tự dưng cô ra đây làm gì? Làm tôi cứ tưởng...

- Huhu...

- Sao thế?

- Tôi gặp ác mộng... Tôi mơ thấy mình bị giết...

- À, thôi đừng sợ nữa, đó chỉ là giấc mơ thôi. Ngồi xuống đây xem phim với tôi đi.

-Ừm

Hắn quên bém mắt đây là phim ma mà còn rù nó xem chung. Vừa lúc nó nhìn lên màn hình là một con ma hiện lên. TV nhà cực kì xịn,thế nên xem như phim 3D ấy và con ma cứ như bay ra khỏi màn hình. Và...cái gì đến cũng phải đến...

-Áááá!!!!!!!!!!!!Ma!!!!!!!!

-Cô...cô bình tĩnh đi.Đó chỉ là...

-Huhuhu,ma ma...tôi sợ lắm...

Nó bám chặt lấy hắn,nước mắt nước mũi nó dính hết vào áo hắn.Khóc được một lúc thì nó hoảng sợ quá nên thiếp đi luôn.Thật không tin được mà.Hắn đành bế nó về lại trong phòng.Định đi ra nhưng áo của hắn bị nó túm chặt,không thể gỡ ra được. Thế là hắn đành ở lại đó luôn.

Sáng...Một tiếng hét khủng khiếp vang lên làm hắn tỉnh giấc

-Aaaaaa!!!!

-Cô làm gì thế?

-Sao anh lại vào phòng tôi?

-Phòng cô hồi nào?

-Thì của anh,nhưng sao anh lại vào đây?

-Chẳng lẽ tôi qua cô làm gì quên sạch rồi sao?

-Tôi qua sao.Đề tôi nhớ coi,um um...

-Cô đúng là đồ ngốc,quá ngốc.

-Rồi sao chứ?Thôi mà có sao cũng chẳng quan trọng. Tránh ra!

-Đi đâu?

-Tôi đi VSCN.

Hắn nhìn bóng nó vào trong rồi sau đó cũng xuống dưới lầu làm VSCN.Xong xuôi quăng lên giường một chiếc váy màu hồng xinh xinh,có hình con mèo Hello Kitty nữa.

-Mặc vào nhanh rồi còn đi!

-Đi đâu thế?

-Tôi phải đến công ty nữa.

-Anh cứ đi đi,tôi ở nhà cũng được mà.

-Bỏ cái ý kiến đó đi.Cô mà ở nhà một mình là tôi không còn nhà để ở đâu.

-Hừ,được thôi.Cứ làm như tôi là con nít phá nhà anh không bằng.

Nó lại cầm cái váy vào trong.Lúc đi ra còn xinh hơn cả thiên thần,làm cho ai kia ngẩn ngơ,tim đập thình thịch,nước miếng chảy xối xả và phải quay đi để giấu khuôn mặt đang đỏ ửng lên.

Nó đi cùng hắn đến công ty một lần nữa khiến cho cả công ty nhôn nhao.Có người khẳng định nó là người yêu của hắn,có người lại nghĩ là họ hàng gì đấy thôi.Nhưng mà dù có nói gì thì các cô nhân viên đang bùng cháy ghen tị vì thấy hắn đang nắm tay nó thật chặt kéo đi kia kia.Nó thì cứ tung tăng chạy theo hắn,thỉnh thoảng lại vẫy tay chào mọi người (Khác hẳn với hôm qua). Đến gần cửa phòng, có một người đàn ông trung niên đi đến cúi chào hắn rồi cất giọng nói trầm trầm:

-Chào cậu chủ!

-Có chuyện gì?

-Thưa,ông chủ cùng phu nhân sắp về Việt Nam ạ!

-Cái gì?Ba mẹ tôi về Việt Nam?

-Vâng.

-À ừm tôi biết rồi.

-À mà cậu chủ,cô gái này là ai thế?

-Là...bạn của tôi.

-Thật sao ạ?Tôi thấy cậu chưa bao giờ đưa bạn vào công ty thế này.Lẽ nào...

-Không phải như ông nghĩ đâu!

-À vâng!

-Không còn gì nữa thì ông về đi.Nhớ đừng có nói gì với ba mẹ tôi đấy!

-Tôi biết rồi.Chào cậu chủ.

Ông quản gia cúi chào rồi quay đi,ông mỉm cười,vui mừng vì rốt cuộc cậu chủ lạnh lùng của ông cũng có rồi.

-Ai thế?

-Quản gia của gia đình tôi.

-Woa,gia đình anh giàu thế,có cả quản gia luôn.(Một câu dư thừa)

-Giờ cô mới biết à?Giờ tôi phải làm việc rồi.Cô chịu khó ngồi chơi một mình nhé.

-Cũng được.Anh làm việc đi.

Nói vậy thôi,nhưng chỉ được 5 phút...

-Aa,tôi chán quá!

-Chịu khó đi,lát tôi dẫn đi chơi.

-Nhưng tôi chán lắm.Anh có gì cho tôi làm không?

-À phải rồi.Con gấu bông của cô,tôi để ở dưới xe đấy.Đợi xíu tôi xuống đem lên cho.

-Anh có mang theo à?Hồi sáng tôi quên mất.

...

-Này,cầm lấy.

-Cảm ơn.Aaa,Tiểu Đào.Chị nhớ em quá!

Nó ngồi chơi với Tiểu Đào,nhưng cũng chỉ được năm phút...

-Aaa,Hoàng Phong à,tôi đói quá!

-Chịu khó đi.Lát tôi dẫn cô đi ăn.

-Nhưng tôi đói lắm ấy,sáng chưa ăn mà.

À nhĩ,hán quên mất. Trước giờ hán đều làm việc tới 9h mới ăn sáng,nhưng nó thì đâu có được. Thế là hán lại nhờ nhân viên đi mua cho nó cái bánh ngọt.Nó ngồi ăn vui vẻ,mặt lấm lem đầy bánh.Ăn xong lại lẩn quay ra ngủ.Hán làm việc đến 9h thì đứng dậy đi ăn sáng.Nhìn nó ngủ ngon thế kia cũng không nỡ gọi dậy,lấy khăn giấy lau miệng cho nó,sau đó hôn nhẹ má nó và bước ra ngoài.

Mã Vũ Đại đến giờ mới chịu đi làm.Gã vừa bước chân vào công ty thì đã nghe mọi người xì xầm bàn tán.Hỏi ra biết chuyện thì gã có vẻ vui mừng:

-Thật vậy sao?Giám đốc hiện ở đâu?

-Giám đốc ra ngoài ăn sáng rồi.

- Tôi biết rồi.

Nghe xong thông tin là gã đi ngay, mà điểm đến là phòng giám đốc. Gõ cửa không thấy trả lời bèn mở cửa bước vào, thì thấy ngay nó đang nằm ngủ.

Nó khẽ cựa quậy, cảm giác như chiếc ghế nệm đang bị lún xuống mới ngóc đầu lên nhìn thì đập vào mắt nó là khuôn mặt của gã. Nó hét lên rồi lùi xa ra thì hần cười cười rồi tiến lại gần.

- Anh làm gì ở đây?

- Tôi đến gặp giám đốc. Nhưng giám đốc đi rồi nên tôi gặp cô vậy.

- Đi rồi? Đi đâu chứ?

- Tôi không biết. Nhưng quan tâm làm gì, có tôi ở đây rồi mà.

- Tránh xa tôi ra!

- Sao thế? Tôi có khác gì giám đốc nào?

- Tránh ra!

- Tôi có nhan sắc, có của cải, có sự nghiệp, không thua kém gì hần cả, điều tôi thiếu duy nhất là cô đấy. Vậy nên, hôm nay, tôi sẽ đưa cô về nhà tôi. Được không hả?

- Tôi bảo anh tránh ra mà!

- Đừng tránh né nữa, vô dụng thôi, ở đây chỉ có hai chúng ta mà thôi. . .hahaha. . .

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Nó cứ sợ hãi lùi lại thì gã lại tiến tới, cho đến lúc không còn chỗ để mà lùi nữa, nó ép vào tường, bị hai tay của gã chặn đường, không còn đường ra. Nó sợ hãi hét lên, đúng lúc cửa phòng bật mở. Hần chạy vào túm cổ áo hần, đâm một cái vào mặt gã, sau đó buông gã ra và ôm chặt nó vào lòng. Nó ôm chặt lấy hần, người mà nó tin tưởng nhất trên đời, nước nở trong lòng hần. Hần nhìn nó rồi nhìn gã với ánh mắt căm hận

- Tao đã tha cho mày một lần rồi, chưa đủ sao?

- Haha, Hoàng Phong à, trên đời này, không có gì gọi là đủ cả, người ta được cái này sẽ thèm muốn cái khác. Tao đã cố gắng để có được như ngày hôm nay, không thua kém gì mày và bây giờ, tao nhận ra, thứ mà tao luôn muốn chiếm hữu. . . - Gã chỉ tay về phía nó – kia. . .

- Mày. . . một tên bỉ ổi. . .

- Bỉ ổi hay làm cách nào cũng được, miễn là có được điều tao muốn. Tao đã từng gặp nhiều cô gái, nhưng chưa bao giờ thấy thú vị như bây giờ.

- Mày. . . sa thải ngay lập tức. . .

- Sa thải? Nghĩ dễ dàng vậy sao? Anh quên là tôi là người mẫu nổi nhất hiện nay, từng gây bao nhiêu danh tiếng, nói một tiếng sa thải dễ dàng như vậy sao?

- Biến khỏi đây ngay! - Thực sự hần nổi giận đến cực đỉnh rồi, không khéo lao ra giết chết gã luôn ấy.

- Được thôi. Nhưng chuyện hôm nay, tôi không quên đâu.

Gã nhếch mép sau đó đi ra ngoài. Bây giờ nó sợ quá, chẳng nói được lời nào. Bây giờ gã đi rồi, mới dám lên nhìn hần, bất ngờ bị hần giữ chặt hai má rồi sau đó tiếp tục bị cưỡng hôn. . . Vẫn thô bạo như lần trước, nhưng nó cảm thấy thoải mái và có phần. . . tự nguyện. . . Không hiểu sao, nhưng là nó cảm thấy như thế thôi.

Hần hôn chán chê thì buông nó ra, sau đó nắm chặt tay kéo đi. Chẳng biết đi đâu, nó chỉ cảm thấy khuôn mặt hần chẳng khác gì nào. Ngồi trên xe mà bầu không khí cực kì căng thẳng. Tỉnh ra chuyện vừa nãy nó có lỗi gì đâu mà hần đối xử với nó cứ như nó phạm tội nặng lắm ấy. Ngồi nghĩ lung tung một hồi thì thấy hần dừng xe lại. Nó nhìn ra cửa sổ và sốc nặng khi nơi hần dừng lại là. . . là. . . là khách. . . sạn. OMG LÀ KHÁCH SẠN ĐÂY!!!! Tuy nó

ngốc nhưng cũng đủ để hiểu người ta vô đây để làm gì. Chết thật! Nó chỉ là búp bê thôi mà, đâu có đáp ứng được?

- Xuống xe đi.

- Đến... đến đây làm... làm gì?

- Tôi bảo cô xuống thì xuống nhanh.

Thấy nó cứ phân vân không chịu xuống, hắn bèn kéo tay nó lôi xuống. Mặc cho nó la hét, hắn cứ kéo tay nó đi thẳng vào làm bao nhiêu người ngoài nhìn. Hắn nói chuyện với tiếp tân một lát rồi kéo nó đến một căn phòng, đóng cửa lại và ấn nó ngồi xuống ghế. Nó thì cứ la hét om tó, mắt nhắm chặt không dám nhìn, luôn miệng:

- Xin anh đấy... huhu... tôi không đáp ứng được đâu, tôi chỉ là búp bê thôi mà... huhu... anh có tức giận thì cũng đừng có trút giận lên người tôi chứ... huhu...

Hắn để nó ngồi tự kỉ một mình, sau đó mới nhẹ nhàng nói:

- Tôi làm gì cô chứ?

- Hả?

Nó mở mắt ra. Trước mặt là một cái bàn với quả trời đồ ăn bốc khói nghi ngút, thơm phưng phức. Nó mở to mắt nhìn đồng đồ ăn, sau đó lại ngước lên nhìn hắn. Sau đó bỏ mặc tất cả mà tấn công đồ ăn. Hắn cười, gheo nó:

- Sao hả? Tôi làm gì cô nào?

- Ừm... không có gì... ừm... ngon quá... á khụ khụ...

Nó nhét cả đồng đồ ăn vào mồm nên bị nghẹn là điều dĩ nhiên. Hắn cuống quýt vuốt lưng cho nó. Mãi cũng nuốt được đồng đồ ăn ấy xuống. Hắn mắng yêu:

- Thấy chưa. Ăn uống gì mà hấp tấp. Có ai tranh ăn với cô đâu. Mắc nghẹn rồi thấy chưa?

- Tại anh cứ hỏi tôi đấy chứ!

- Ngon không?

Gật gật...

- Dinh thức ăn kìa!

- Ở đâu?

Nó đưa tay sờ soạng lên khuôn mặt thì hắn ngăn lại:

- Để tôi lau cho. Cô nhắm mắt lại đi!

- Sao phải nhắm mắt?

- Bảo sao làm vậy đi.

Nó vừa nhắm mắt vào, hắn đã rướn người lên hôn vào môi, tay cầm một sợi dây chuyền vòng qua cổ nó, cài chốt, thả nó ra.

- Sao anh bảo lấy thức ăn mà lại hôn tôi? (Chỉ số ngây thơ là 99,99999999999999%)

- Thì tôi hôn cô là lấy rồi đó.

- Công nhận anh cũng mất vệ sinh thật! - Nó rất chi là phũ.

- Cô thật là...

- Xong rồi thì tôi ăn tiếp đây. - Vẫn chưa biết về sự tồn tại của sợi dây chuyền.

- Cô... không cảm thấy gì à? - Hắn ngán ngẩm.

- Cảm thấy cái gì? Ừm, cái đùi gà này ngon ghê.

- Cô làm ơn bỏ cái đùi gà xuống, sờ lên cổ đi! - Hắn tức giận nói lớn.

Nó giật mình bỏ xuống ,tay sờ lên thì thấy có cái gì đấy lạnh lạnh.

-Một sợi dây chuyền???

-Giờ mới biết à?

-Woa,đẹp quá. Cảm ơn anh nha. Nhưng chữ PYA nghĩa là gì?

Sợi dây chuyền bằng bạc rất đẹp,mặt dây chuyền hình trái tim,ở giữa có ba chữ được nạm bằng kim cương: PYA.

-Hả?Cái đấy á?Đó là...là tên sợi dây chuyền này...

-Dây chuyền cũng có tên sao?

-Có chứ...

-Đẹp quá. Nhưng anh tặng cho tôi nhiều quà thế này,tôi biếu lấy gì đền đáp đây?

-Cô muốn đền đáp ư?

-Ừ.

-Vậy trước tiên cô ăn xong chưa?

-Đợi xiu.

Nhìn nó gặm cái đùi gà,hắn mỉm cười nham hiểm,ngĩ thầm “Cô muốn đền đáp,tôi sẽ cho cô toại nguyện.Cái này là do cô nói ra chứ tôi không có ép buộc đâu...hehehe...”

-Tôi ăn xong rồi nè!

-Tốt.Lại đây.

Nó vừa bước đến,hắn đã bế thốc nó lên,ra khỏi căn phòng ăn,bước vào trong thang máy,lên tầng 5,mở cửa vào phòng 203.Nó thấy thế thì lắp bắp:

-Này,này anh định làm gì vậy?

-Làm gì à?Giúp cô trả ơn!

Hắn bước vào phòng,quăng nó lên giường và bắt đầu...cởi áo...Nó mặt mày tái mét:

-Hoàng...Hoàng Phong à,tôi...tôi là búp...búp bê đấy...không...không đáp ứng...được...được đâu...

-Sao lại không được?Chẳng phải cô nói muốn trả ơn sao?

-Nhưng...nhưng tôi là...là búp bê mà...

-Cô là gì cũng được tuốt...!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

-Hoàng Phong a...

-Sao hả?

-Hức hức...

- Tôi chưa làm gì mà đã khóc là sao?

- Tôi... tôi sợ...

- Tôi chỉ bảo cô đâm bóp cho tôi thôi mà làm gì ghê thế?

- Hả? Anh nói tôi làm gì?

- Đâm bóp cho tôi. Chứ cô nghĩ cái gì hả?

- À không... - Mặt nó đỏ bừng bừng

- Hay là cô muốn làm cái khác hả?

- Không không không...

- Vậy thì nhanh lên đi.

- Nhưng tôi không biết làm...

- Tôi sẽ chỉ cô, lên trên này đi.

- Đứng chỗ đấy đó, làm mạnh lên.

- Sao người anh có chỗ lõm xuống thế?

- Á á, cô bấm vào huyết tôi đấy, đau quá!

- Vậy à, xin lỗi. Hehe, vui đây!

- Nói gì hả? Á á á!

- Xin lỗi, tôi lại làm anh đau à?

- Cô... cô giỏi lắm

- Tôi vô tình ấy mà hehehe...

- Áá! Đủ rồi, nằm xuống đi, tôi sẽ chỉ cách cho cô.

- Không cần đâu mà

- Nằm xuống, nhanh.

- Hic, khổ quá vậy nè.

Nó nằm sấp xuống, hán nhìn từ đằng sau thì thèm chảy nước dãi.

- Sao anh không làm đi?

- Hả? Đợi xú, để tôi khởi động đã.

- Anh định đâm bóp hay sao mà cần khởi động hả?

- Gần giống như vậy.

- Á, đau quá!

- Nằm yên, một lát là cô cảm thấy dễ chịu ngay thôi.

- Á á á, tôi thấy đau mà.

- Ráng chịu một tí đi. Thấy sao rồi?

- Thoải mái quá!

- Tôi đã bảo mà.

-Anh làm chuyên nghiệp thế?

-Tất nhiên. Ai như cô,chẳng thoả mãn nhu cầu gì cả. Bây giờ đổi vị trí,cô lên trên đi.

-Chút nữa đi!

-Không được. Lên trên!

-Được thôi!

Ôi trời đất ôi,hai cái con người này.Người ta đứng ngoài nghe thấy mà không thấy hình thì sẽ nghĩ thế nào đây?May là phòng cách âm đấy!

Nó leo lên ngồi trên lưng hắn,bắt đầu làm lại y chang những điều hắn đã hướng dẫn.Nó thì vát và đấm bóp cho hắn,còn hắn thì trong đầu đang nghĩ chuyện “trọng đại”: “Nhẹ thế nhỉ?Thế này không được rồi.Phải bồi bổ thêm vào cho mập lên ôm mới đã!”

Nó ngồi trên người hắn,lại bắt đầu nghĩ trò nghịch ngợm,nhún nhún nhảy nhảy. Hắn nghiêng mình sang làm nó suýt lộn giường.Hắn đè nó ra,giữ chặt tay chân,nghiêm giọng nói:

-Bây giờ cô muốn sao?

-Aa,tôi xin lỗi!

-Xin lỗi bây giờ đã là quá muộn.

-Đừng đừng mà...

-Cô phạm lỗi,có đáng phạt không?

-Không. ...-Nói với giọng tương đương muỗi kêu. ...

-Cái gì hả?

-Thôi mà,Hoàng Phong đẹp trai a...-Nó chớp chớp mắt.

-Không được.-Hắn lắc đầu.-Tội này phải phạt thôi.

Hắn cúi xuống hôn nó,tay siết chặt vào tay nó. Nhưng lần này thời gian chỉ ngắn thôi. Hắn buông nó ra,sau đó mở cửa đi ra ngoài.

-Anh đi đâu thế?

-Ngủ đi.

-Anh giận à?Đừng đi mà...

-Cô thích chúng ta ngủ chung phòng trong khách sạn à?

-Cái đó á?Không,tất nhiên là không. ...

-Vậy nên nằm đó mà ngủ đi. Tôi quay lại mà không nghe lời là biết tay tôi đó.

Hắn ra ngoài,mở cửa đi vào căn phòng bên cạnh. Nó ôm Tiểu Đào nằm lên giường,trong đầu vẫn vơ suy nghĩ “Hắn đưa nó đến đây làm gì? Ngủ ở nhà cũng được mà.”

Hắn sang phòng kia,nằm ngửa xuống giường,nhìn lên trần nhà trắng muốt,mỉm cười:

-Bảo Anh,cô ngốc lắm,ngốc đến nỗi có thể giết chết tôi đây. Có muốn thì bây giờ đâu có làm được,đợi khi nào cô biến thành người đã. ...

Nó nằm trên giường,lăn qua lộn lại. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng gì đó,tưởng hắn nên vội vàng chồm chắn chặn bộ ngủ. Mãi không thấy gì,nó bỏ chắn ra. Lát sau lại có tiếng động. Nó sợ quá nhưng lại tò mò,rón rén ra cửa xem thử. Không có ai cả. Bỗng dưng thấy có bóng người vụt qua thang máy,nó ra tận thang máy xem thì cánh cửa bị gió thổi đóng sập lại,mà chìa khóa thì hắn giữ mất rồi. Sao đây? Giờ mà qua phòng hắn kiểu gì cũng bị phạt cho coi. Nhưng chẳng lẽ lại đứng ngoài này à? Kiểu gì hắn cũng biết,tự giác cho rồi. Nó run run đưa tay lên gõ cửa phòng 204,nhưng sợ nên rút lại,nghĩ một hồi lại đưa lên. Cứ thế mất 15 phút,nó quyết định gõ cửa thì bỗng dưng cánh cửa mở ra,nó đâm luôn vào người hắn. Hắn lúc đầu bắt ngờ nhưng khi định hình lại là nó thì nhún nhún nhìn nó kiểu không hài lòng. Nó thấy vậy chỉ biết cười.

-Sao không ngủ? Qua đây làm gì?

-À à,tôi...tôi gặp ác mộng nên qua tìm anh. ...

-Thật vậy à? Sao tôi thấy cô không có nét gì là hoảng sợ hết vậy? -Hắn khoanh tay tra hỏi.

-Thật...thật mà...

-Làm gì mà cứ lấp bắp thế. Ngẩng mặt lên nhìn tôi này,dưới đất có gì mà ngấm mãi thế?

-Tôi...tôi...

Hắn lấy tay nâng cằm nó lên.

-Mặt đỏ bừng,nở hôi vãi ra,nói năng lấp bắp...nhiều đây đủ biết cô đang nói dối.

-Tôi...tôi...huhu...

-Nín ngay,tại sao ra đây?

-Tôi...hức...cảm giác...hức...như có người bên ngoài nên...nên...huhu...

-Nên cô ra ngoài xem và cửa bị sập nên cô không vào được chứ gì?

Gật gật...

-Có vậy thôi mà cứ giấu giấu giếm giếm

-Tôi sợ anh giận...

-Tôi không giận vì việc đây,tôi giận là vì cô nói dối.

-Tôi xin lỗi...

-Vào đây!

Hắn kéo nó vào trong phòng đóng cửa lại,sau đó thì nhốt vào trong một cái tủ (Tủ ở đây to bằng một cái phòng WC nhỏ luôn ấy). Nó thì sợ bóng tối,vừa la vừa khóc vừa đập cửa tủ:

-Huhuhu...thả tôi ra đi mà...

-Ở trong đây đi!

-Hức...hức...tôi sợ lắm,ở trong này tôi lắm...hic...tôi xin lỗi mà...

-...

-Hoàng Phong,tôi xin lỗi...hức...thả tôi ra đi mà...hức...

Hắn nghe nó khóc nức như thế cũng đau lòng lắm,nhưng hắn phải phạt nó thôi,không thể nuông chiều mãi được. Nó cứ la hét mãi,mệt quá thì thiếp đi. Hắn thấy im lặng vội mở cửa. Thấy nó nước mắt còn vương trên má,ngủ thiếp đi vì mệt thì lòng hắn như dao cắt. Bế nó ra,đặt lên giường. Lau nước mắt cho nó rồi hôn nhẹ vào môi nó:

-Anh xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nó tỉnh dậy,mở mắt nhìn trần nhà trắng muốt. Quay qua quay lại không thấy hắn đâu cả. Đi đâu rồi nhỉ? Chẳng lẽ hắn bỏ nó luôn rồi? Nó đang hoảng loạn thì bỗng dừng nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm. Tiếng nước dứt,hắn mở cửa bước ra. Nó nhìn không chớp mắt. Hắn mới tắm,chỉ quần một cái khăn ngang bụng. Những giọt nước chảy xuống cơ thể rắn chắc của hắn. A,thật sự rất quyến rũ nha.

-Làm gì nhìn ghê thế? Bộ tôi làm sao à?

Nó ngược lên nhìn mặt hắn,lại ngược xuống nhìn cơ bụng.

-Này,cô làm gì cứ nhìn chăm chăm thế?

Hắn thấy nó nhìn ghê quá,liền lấy chiếc áo của khách sạn mặc vào. Nó thấy thế thì hơi tiếc.

-Ây,chưa đã mà.

-Đã cái gì? Chẳng lẽ tôi nhốt cô vào tủ nên đầu óc cô có vấn đề à?

-Không. Nhưng tại sao anh lại nhốt tôi vào tôi như thế?

-Tại cô hư!

-Nhưng đâu cần phải làm như vậy với tôi chứ?

-Tôi xin lỗi...

-Anh quá đáng lắm -Nó chu mỏ giận dữ.

-Được rồi. Bây giờ tôi chờ cô đi chơi,coi như là đền bù được chưa?

-Ok luôn. -Nó biết hắn đã mắc bẫy,quay ra cười toe toét.

-Hay quá ha. Mặc cái này vào. -Hắn cốc nhẹ đầu nó.

Nó lẻ lười,cầm chiếc váy chạy vào trong phòng tắm. Hắn ở ngoài cũng tranh thủ thay đồ,bỗng chuông điện thoại kêu lên. Hắn mở chiếc Iphone 6s ra nghe:

-Alo

-....

-Ông nói sao? Ba mẹ tôi về rồi sao? Sáng nay ông chỉ bảo là sắp về thôi mà?

-....

-Cái gì mà đổi ý hả? Phiền phức quá! Tôi hiểu rồi,tôi sẽ đến ngay!

Hắn cúp máy,trên đầu mây kéo đến mù mịt. Sao bố mẹ hắn lại về sớm thế không biết? Nhưng không thể để nó gặp bố mẹ hắn được,như thế không hay. Hắn đang đau đầu thì nó trong chiếc váy cam nhạt bước ra,lay lay tay hắn:

-Xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Hắn thở dài,quay sang nhìn vào mắt nó:

-Bảo Anh à,tôi xin lỗi,nhưng có chuyện này...

-Sao? Chuyện gì thế?

-Tôi...bây giờ không thể đi chơi với cô được...

-Tại sao thế? Anh vẫn giận tôi à? Tôi xin lỗi mà...

-Không phải đâu. Chỉ là bây giờ tôi có việc bận cần giải quyết.

-Việc gì vậy? Tôi không đi theo được sao?

-Là...việc quan trọng của công ty,tôi không dẫn cô theo được...

-Tôi hiểu rồi. Nhưng tôi sẽ ở đâu.

-Cái đó...-Hắn thở dài.-Tôi sẽ đưa cô đến nhà của Gia Bảo,anh ta sẽ đưa cô đi chơi thay tôi. Được không?

-Cũng được.

Hắn dắt nó ra xe. Lái xe mà trong lòng hắn không yên. Thật sự hắn không muốn,không bao giờ muốn đưa nó cho tên Gia Bảo đó. Nhưng bây giờ cũng

không thể đưa nó cho ai khác, càng không thể đưa nó theo, chỉ có một cách đó thôi.

Hắn lái xe thẳng đến nhà anh. Ấn chuông, rất may là hiện giờ anh đang ở nhà. Thấy nó cùng hắn đến nhà mình thì cực kì bất ngờ.

- Chuyện lạ thế? Anh tặng cô ấy cho tôi mà không cần tranh đấu à?

- Mơ đi. Không bao giờ tôi làm như thế cả. Chẳng qua tôi muốn gửi cô ấy ở đây một lát.

- Không chỉ một lát mà cả đời cũng được.

- Bỏ ngay cái kiểu đá đều đó đi. Hiện giờ tôi có việc bận mà chỉ có anh là người tôi an tâm nhất...

- Được rồi, tôi hiểu rồi. Anh cứ đi đi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy như một nàng công chúa, chắc chắn sẽ tốt hơn anh. Cứ việc đi đi, không quay lại cũng được.

- Anh...

- Thế nhé. Bảo Ánh à, vào đây với anh.

Anh nở nụ cười để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu, đóng cánh cổng lại trước mặt hắn. Để hắn đứng đó với một cục tức. Nuốt giận vào lòng, hắn vào xe lái đi thẳng. Chỉ hôm nay hắn mới nhượng bộ thôi đấy, tôi về nhà tính sau vậy.

Anh dẫn nó vào nhà, quay người lại hỏi nó:

- Em thích đi đâu đây?

- Ừm... đâu cũng được ạ!

- Được, vậy anh dẫn em đến một nơi này hay lắm, chắc chắn em sẽ thích.

- Yeah, cảm ơn anh.

- À mà khoan, là Hoàng Phong bảo em mặc chiếc váy này à?

- Vâng. Đẹp đúng không anh?

- Đẹp thì cũng đẹp nhưng anh không thích. Vào đây, anh sẽ tân trang cho em.

15 phút sau, nó bước ra với một diện mạo khác hẳn. Nó mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu hồng nhạt, có hình một con mèo rất đáng yêu, chiếc quần rin màu kem ngắn hơn đùi, đôi giày Converse màu trắng hồng, tóc cột cao bằng sợi dây hồng hồng có hình chiếc nơ xinh xinh. Trông nó bây giờ vừa năng động trẻ trung, vừa xinh xắn không kém gì búp bê (Hình như có gì sai sai). Nó đứng trước gương, thích thú với diện mạo mới của mình.

- Đẹp quá đi, không nhận ra em nữa, anh Bảo đúng là tuyệt vời.

- Được rồi, chúng ta đi thôi Bảo Ánh.

- Dạ.

Anh chở nó đến một khu hội chợ tấp nập. Nơi đây có rất nhiều gian hàng và trò chơi dân gian. Nó thích thú chạy lung tung, suýt nữa thì lạc. Anh đi theo nó, chơi cùng nó, mua đủ thứ đồ cho nó. Nó vui lắm. Chơi mệt, nó ngồi nghỉ ở một hàng kem. Anh đưa cho nó một cây kem ốc quế và nó ngồi ăn ngon lành. Anh mỉm cười vì nó quá đáng yêu, lấy khăn giấy lau miệng cho nó. Nó đang ăn thì bỗng thấy có dáng người quen quen ở xa xa kia. Là hắn. Nó đang định chạy lại thì nhận ra, đi bên hắn còn có một người con gái khác. Hai người họ đi với nhau, khoác tay nhau... Nó làm rớt cả cây kem đang ăn dở, ngã xuống đất. Anh vội chạy lại đỡ. Thật sự anh cũng không tin hắn lại làm vậy. Anh lựa lời dỗ ngọt:

- Bảo Ánh à, ở kia có bán cá viên chiên, anh mua cho em nhé?

- Hức... không...

- Vậy ăn xoài lát nhé?

- Không... hức... em không muốn gì cả, em chỉ muốn Hoàng Phong mà thôi... hức hức...

Thật sự câu nói đó như hàng ngàn mũi dao đâm vào tim anh. Anh cũng yêu nó, tại sao nó không nhận ra, tại sao lúc nào nó cũng chỉ biết có Hoàng Phong mà thôi? Anh cố nhịn, đỡ nó dậy, nhẹ nhàng nói:

- Bảo Ánh, anh đưa em về nhà...

Ừa, không hiểu sao hồi sáng Mun viết tới đây rồi mà khi đọc lại thì nó bị mất một khúc nên bây giờ phải viết lại. Xin lỗi các bạn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hắn sau khi đưa nó đến nhà anh thì lái xe thẳng đến nhà bố mẹ.

- Con chào bố mẹ!

- Ôi con trai cưng của mẹ. Mẹ nhớ con quá, để mẹ xem nào. Sao dạo này con gầy đi vậy? Không được, phải bồi bổ thôi.

- Mẹ à, con vẫn vậy mà. Không cần đâu ạ.

- Bà đừng có làm quá lên như thế. Ngồi xuống đi con trai.

- Sao bố mẹ về sớm thế ạ?

- Cũng chẳng có gì, bố mẹ về thăm con thôi.

- Nhưng sao lúc đầu quản gia bảo vài ngày nữa mà?

- Tại vì con cả đấy! Con ở bên này, mãi chẳng chịu có bạn gái nên bố mẹ quyết định về sớm hơn vài ngày để tìm vợ cho con.

- Sao ạ?

- Bố mẹ có đi chung với một người đấy! Vào đây đi!

Một người con gái bước vào. Cô ta cực kì xinh đẹp, mặc một chiếc đầm đắt tiền, cả người toát ra vẻ sang trọng. Thấy Hoàng Phong, cô ta liền nhanh chóng sấn vào.

- Anh Phong! Em nhớ anh quá!

- Ngọc Huyền???

- Đúng là em đây. Anh vẫn nhớ em, em vui lắm.

- Sao em lại ở đây?

- O, em về thăm anh, sẵn tiện cưới anh luôn.

- Cưới ư???

- Vâng.

Thật sự hắn bàng hoàng khi nghe câu này. Cưới ư? Sao hắn có thể cưới Ngọc Huyền được. Đây là một cô bé mà hắn luôn yêu thương nhưng hắn chỉ coi là một người em gái mà thôi, còn người hắn yêu là... ừm... là ai kia cơ.

- Bố mẹ, chuyện này là sao? Sao con có thể cưới Ngọc Huyền?

- Tại sao lại không thể? Con chơi với Ngọc Huyền từ bé, con bé lại lễ phép giỏi giang, sao lại không thể làm vợ con. Chẳng lẽ con có gì giấu bố mẹ sao?

- O, không. Nhưng...

- Nếu vậy thì không nói nhiều nữa. Con lo mà chuẩn bị cho tốt đi.

Chủ tịch cùng phu nhân bước lên lầu, bỏ hắn lại với Ngọc Huyền.

- Anh Phong! Lâu rồi em chưa về Việt Nam, anh đưa em đi chơi đi.

- ...

-Anh Phong! Anh có nghe em nói gì không?

-Hả? Sao?

-Đưa em đi chơi.

-Không được đâu. Bây giờ anh bận lắm.

-Bạn cỡ nào cũng phải đưa em đi chơi. Không là em mách hai bác đấy.

-Thôi được rồi. Anh đưa em một lát thôi đấy.

-Yeah. Mình đến hội chợ đi anh.

Đó chính là lý do khiến hắn có mặt ở hội chợ cùng với Ngọc Huyền. Cô ta cứ kéo hắn đi hết nơi này đến nơi khác. Hắn đi chơi mà trong lòng chẳng vui chút nào, chỉ nghĩ đến một người nào đó mà thôi. Không biết nó sao rồi?

Nó đang nằm trên giường của anh, ôm Tiểu Đào mà ngủ, nước mắt còn vương trên khóe mi. Anh khẽ lau nước mắt cho nó. Cúi xuống hôn nhẹ lên má nó. Cầm tay nó xoa nhẹ.

-Bảo Ánh à, em có biết anh yêu em đến chừng nào không? Tại sao em không quan tâm anh nghĩ gì mà chỉ có Hoàng Phong thôi thế? Anh đâu thua gì hắn ta đâu? Tình yêu anh dành cho em còn nhiều hơn hắn ta rất nhiều, tại sao em không nhận ra? Em làm anh đau lắm em có biết không?

Điện thoại của anh vang lên. Anh cầm chiếc OPPO lên nghe.

-Alo

-Là tôi đây. Cô ấy hiện ở đâu?

-Anh còn đủ tư cách để đi tìm cô ấy ư?

-Anh nói gì hả?

-Tôi không ngờ anh là con người như thế đấy.

-Rốt cuộc là chuyện gì chứ hả?

-Chuyện hồi nãy ở hội chợ, cô ấy và tôi đã nhìn thấy hết rồi.

-Sao? Hội chợ ư?

-Đúng vậy đó. Con người anh không xứng với cô ấy đâu. Tôi cúp máy đây. Đừng có làm phiền chúng tôi và đừng làm cô ấy đau đớn hơn nữa.

Hắn nghe những lời anh nói như sét đánh ngang tai. Nó... đã... thấy... hết. Bốn từ ấy thôi đủ để làm hắn khụy xuống. Hắn đã làm nó tổn thương, hắn nên làm gì đây? Nên đến xin lỗi và giải thích cho nó. Liệu nó có nghe không việc hắn đi chơi với người mà được sắp xếp là vợ tương lai của hắn? Nhưng hắn đâu yêu cô ta, người hắn yêu là nó cơ mà, sao có thể buông thả một cách dễ dàng như thế? Phải, hắn phải làm mọi cách để ở bên cạnh nó.

Hắn nghĩ như thế, vội vàng lái xe đến thẳng nhà anh. Nhưng có điều bấm chuông ồm ồm, gõ cửa âm ỉ anh cũng không mở. Hắn đành hét thật to:

-Hoàng Ngọc Bảo Ánh!!! Em có nghe thấy anh không?

-Bảo Ánh à, trả lời anh đi!!!

Có nhiều người đứng lại xem hắn đang làm gì. Có nhiều cô gái nhìn hắn với ánh mắt hình trái tim, nhưng hắn không còn quan tâm điều gì ngoài nó nữa rồi.

Nó nghe thấy ồm ồm ngoài kia thì giật mình tỉnh dậy. Anh nhìn nó, vội vàng hỏi:

-Sao thế? Em không ngủ nữa à?

-Không ạ. Nhưng ngoài kia có gì mà ồn ào thế ạ?

-Không có gì đâu. Anh có cái này hay lắm nè, em đeo vào tai thử đi.

Anh đưa nó cái tai nghe, mở một bài nhạc cho nó nghe. Nó vui vẻ, lắc lư theo nhịp nhàng. Nhưng trong bài này có một đoạn hát khá nhỏ, lúc đấy nó nghe thấy bên ngoài có tiếng như thế này:

-Bảo Ánh à, anh muốn nói điều này thôi... ANH YÊU EM, BẢO ÁNH À!!!

Nó giật mình tháo tai nghe, chạy ra ngoài ban công. Thấy hân đang đứng ở dưới, nó định nói gì đó thì anh chạy ra, kéo nó lại. Theo tự nhiên thì khi nó bị kéo giật ngược lại, không chủ động mà môi nó chạm đúng môi anh, ngay trước mặt hân. . .

Các bạn ơi, chap 9 hồi sáng Mun đăng tự dung nó bị mất một khúc, Mun có bổ sung lại rồi. Các bạn đọc rồi ủng hộ cho Mun nhé (Mất đúng đoạn quan trọng mới ghê chứ :-())

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Anh hôn nó, ngay trước sự chứng kiến của hân. Chính nó cũng bất ngờ vì anh lại làm vậy. Nó lấy tay đẩy anh ra nhưng anh đã ôm chặt nó. Hân đau lòng nhìn cảnh tượng ở trên. Anh hôn nó, một nụ hôn thật say đắm, một nụ hôn bù đắp cho bao ngày anh nhớ mong, đợi chờ nó. Nhưng sau đó anh nhận ra có điều gì đó kì lạ lắm. Anh buông nó ra, sau đó nắm chặt tay nó. Nó... da nó... bây giờ y hệt như con người. Nó tròn mắt nhìn anh, anh ngạc nhiên không kém gì nó nhưng đột nhiên anh lại ôm chặt nó, hướng ánh mắt xuống hân đang ở dưới kia.

-Anh thấy sao hả Hoàng Phong? Tôi có thể làm cho cô ấy trở thành con người thật, còn anh làm được gì?

-Anh... Bảo Ánh à, bây giờ em nói đi, em có muốn đi với anh hay không?

-Em... Anh Bảo, buông em ra đi...

Nó đẩy anh ra, bước ra thành lan can, nhìn hân với ánh mắt long lanh.

-Em... Em cần một lời giải thích...

-Được, anh sẽ giải thích. Nhưng cầu xin em đừng bỏ anh.

-Em tưởng em mới là người nói câu đó... Bây giờ anh nói đi, người hồi nãy... là ai?

-Bảo Ánh... anh xin lỗi... đó là... hôn phu của anh... nhưng...

-Hôn phu của anh??

Nó thật sự sốc khi nghe câu này. Hôn phu của hân ư? Tại sao lại có thể như thế?

-Bảo Ánh, nghe anh giải thích hết đã... Đó chỉ là sự sắp đặt của bố mẹ anh mà thôi. Người anh yêu là em Bảo Ánh à!

Nó nhìn hân, nước mắt lăn dài trên má, khẽ dẫu tiếng nấc.

-Nhưng bố mẹ anh đã sắp đặt như vậy... Anh đã có hôn phu, vậy em là gì của anh?

-EM LÀ NGƯỜI ANH YÊU!!!!

Hân hét thật to. Nó thật sự bất ngờ trước câu trả lời này. Nó bật khóc nức nở, chạy vù xuống mở cửa nhưng bị anh giữ lại.

-Bảo Ánh!

-Anh Bảo, buông em ra.

-Bảo Ánh, nghe anh nói đi, một lần thôi. Tại sao em lại chọn anh ta, anh có gì không bằng anh ta sao?

-Anh Bảo...

-Tình yêu của anh dành cho em lớn hơn anh ta rất nhiều, tại sao em không nhận ra? Suốt mấy năm trời, chưa bao giờ anh ngừng tìm kiếm em, chưa bao giờ anh ngừng yêu em, tại sao em lại đối xử với anh như vậy? Em có biết anh đau đến chừng nào khi thấy em khóc lóc gọi tên Hoàng Phong không?

-Anh Bảo... Em xin lỗi...

-Không,em không có lỗi. Lỗi là do anh mù quáng. Em đi đi...

-Em thật sự xin lỗi mà... Nhưng trước giờ,đối với em,anh như một người anh trai rất rất tốt...

-...

-Em xin lỗi...

Nó nói rồi chạy vù đi,bỏ anh lại với nỗi đau vô hạn.

-Chỉ là anh trai thôi sao...?

Nó chạy ra mở cửa rồi sà vào lòng hắn,khóc nức nở. Hắn ôm chặt nó như sợ nó sẽ rời xa hắn. Hắn đưa nó về nhà,bế nó đặt lên giường,cầm hai tay nó,từ từ tiến đến hôn nó. Một nụ hôn không sâu nhưng đủ để nó cảm nhận rằng hắn lo lắng đến cỡ nào. Hắn chống tay quỳ lên giường,nhìn thẳng vào mắt nó,nói nhỏ:

-Anh xin lỗi đã làm em buồn...

-Phụt...hahaha...

-Cười gì vậy?

-Anh quý như vậy mà cũng được sao?

-Sao lại không được?

-Giường êm lắm,xuống đất đi.

-Thôi mà,ở đây cũng được mà.

-Không chịu đâu. Lúc phạt em anh đâu có thế này.

-Được rồi.

Hắn phụng phịu xuống dưới đất,ôm chặt lấy chân nó,mắt chớp chớp,miệng déo cầu xin:

-Tha lỗi cho anh nhé!

-Hahaha!!! Không ngờ em cũng có ngày hôm nay đấy.

-Cái gì chứ?

-Sao? Anh nhớ là mình đang bị phạt nhé.

-Anh biết rồi mà...- Mặt xụ xuống,phải nói là siêu siêu cute luôn í. Nó không nhịn được,cúi xuống hôn chụt một cái vào má khiến hắn bất ngờ. Nó nghiêm giọng:

-Bây giờ trả lời cho em biết,anh đã có vợ tương lai vậy em là gì?

-Là người anh yêu,chẳng phải anh nói rồi sao?

-Không chịu đâu.

-Sao? Vậy em muốn sao?

-Muốn anh là của riêng em thôi.

-...

Hắn đứng hình khi nghe câu này,trong lòng sững sờ.

-Anh làm được không?

-Tất nhiên được chứ,thưa công chúa!

-Vậy còn vợ tương lai của anh thì sao?

-Thì mặc kệ,thần chỉ có công chúa mà thôi!

-Tốt lắm. Không làm được ta phạt đấy.

-Tuân lệnh!

-Còn điều này nữa,hồi này vì anh mà cây kem ốc quế ngon lành của em rót hết xuống đất rồi. .

-Vậy bây giờ thần sẽ đưa công chúa đi mua cả quán kem luôn.

-Thật chứ?

-Tất nhiên rồi.

Hắn đứng dậy,bế nó ra xe,đưa nó đến một nhà hàng năm sao. Đúng là năm sao có khác,đẹp lung linh như một tòa lâu đài,thức ăn lại ngon không cần nói luôn. Còn được ăn trong phòng VIP nữa,hết chỗ nói. Nó cầm cùi mà ăn,cả đĩa bò bít tết to dùng nhanh chóng đi thám hiểm trong dạ dày nó và tiếp tục chuyển hướng tấn công sang đĩa mì Ý. Đang ăn vui vẻ thì nó có vấn đề cần giải quyết,bực mình thì thôi chớ,đã thế nhà nhỏ ở phòng này lại bị hư,nó phải ra bên ngoài mới giải quyết được,thiệt tình mà. Nhưng khi xong việc,đang đi vào phòng thì nó nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên ở một cái bàn trong góc. Là anh kìa. Anh đang nói chuyện với ai đó,nhưng trông có vẻ quan trọng. Nó chui xuống gầm bàn bên cạnh,ngồi ở đấy nghe lên người ta.

-Anh hai,anh định đi Pháp thật sao?-Một cậu con trai,nhìn rất giống anh,có lẽ là em trai anh.

-Phải.

-Sao vậy anh? Anh bảo sẽ ở đây quản lý công ty với em cơ mà.

-Anh xin lỗi. Nhưng anh về đây còn có một lý do khác. Bây giờ lý do ấy đã mất rồi,anh phải trở về thôi.

-Nhưng còn em thì sao?

-Gia Nam à,anh xin lỗi. Nhưng anh tin em có thể làm được. Thôi,bây giờ anh phải đi rồi,em ở lại sau nhé.

Anh đứng dậy đi mất. Nó đang ở dưới gầm bàn kia mà nước mắt cứ rơi. Mặc dù nó không yêu Gia Bảo như một người yêu nhưng tình cảm nó dành cho anh như một người anh trai vậy. Bây giờ anh vì nó mà đi,nó cũng thấy buồn lắm. Bỗng dưng có tiếng gọi của hắn:

-Bảo Anh à,em đâu rồi?

Hắn thấy nó đi lâu quá nên đành đi kiểm. Và tất nhiên là anh cũng nghe thấy. Nó nghe thấy tiếng gọi thì giật mình,đầu cụng vào bàn làm u một cục. Hắn nghe thấy tiếng cụng bàn liền biết ngay,lấy tay cầm tay nó kéo ra. Nó xoa đầu đang u lên,mắt vẫn còn một tầng nước. Anh thấy thì cũng hơi bất ngờ. Nhưng nhanh chóng quay đi và định bước ra ngoài thì bị nó kéo lại. Nó nhìn anh,giọng nghèn nghẹn:

-Gia Bảo,anh đừng đi mà. . .

-Ồ. . .Bảo Anh. . .

-Em nghe thấy hết rồi,anh vì em mà đi Pháp. . .

-Bảo Anh à,không phải như vậy đâu. Chẳng qua anh muốn đi để học hỏi thêm thôi.

-Chứ không phải anh đi vì em chứ?

-Không phải đâu. Bảo Anh à,em ở lại mạnh khỏe nhé. Phần anh chăm sóc cho cô ấy cẩn thận. Tôi đi trước.

Anh buông tay nó ra rồi đi ra ngoài. Hắn nãy giờ nhìn cảnh chia tay đầm thấm như vậy mà chán ngắt. Cầm tay nó kéo vào trong phòng,ấn nó ngồi xuống ghế,đưa cho một cái bánh Hamboger,khoanh tay nói:

-Chia tay li biệt xong rồi,bây giờ thì ăn đi.

-Ừm. . ngon quá. . .

-Bây giờ xong hết rồi,trong lòng em chỉ còn mình anh thôi nghe chưa?

-Em biết rồi mà. . .

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Sau buổi tối ấy,hắn dắt nó về nhà. Nhưng hình như có ai đang đứng trước cửa thì phải. Là...Là Ngọc Huyền. Cô ta đến đây làm gì?

Nhìn thấy hắn,Ngọc Huyền nở nụ cười thật tươi tấn chạy lại nắm tay hắn.

-Anh Phong! Anh đi đâu về trễ thế? Em đợi anh suốt từ nãy đến giờ đây!

-Sao em biết nhà anh và em đến đây làm gì?

-Bác quản gia cho em biết đấy. Sao hả? Em không được đến nhà anh sao?

-Không phải nhưng...

-Nhưng sao?-Cô ta nhìn sang nó- O mà ai đây? Ôsin của anh à? Ăn mặc cũng đẹp quá nhỉ? Đi đến mở cửa cho tôi đi!

-Tôi...-Nó ấp úng

-Sao hả? Là ôsin thì nói phải nghe chứ!

-Ngọc Huyền,em ăn nói cho cẩn thận.

-Sao anh phải bênh con nhỏ này chứ? Còn cô nữa,có nghe tôi nói gì không hả?

-Tôi...

-Chắc cô không biết tôi là ai đâu ha? Xin tự giới thiệu,tôi là Trần Ngọc Huyền,con gái của đại gia Trần Vũ,là vợ sắp cưới của anh Phong và cũng là cô chủ của cô đấy!

-Vợ sắp cưới? Cô chủ?

-Đúng vậy!

-Nhưng tại sao tôi phải nghe theo cô?

-Cái con nhỏ này,cô chủ nói phải nghe chứ?

-Cô không phải là cô chủ của tôi và cô không có quyền gì sai khiến tôi cả.

-Cái con nhỏ hỗn láo này.

Ngọc Huyền định đưa tay lên tát nó nhưng nhanh chóng bị hắn giữ lại.

-Anh buông em ra.

-Em thôi ngay đi Ngọc Huyền,anh không ngờ em lại có thể hành động như vậy đấy!

-Anh nói sao? Anh bênh con nhỏ này mà đi trách móc em ư?

-Anh không bênh ai cả. Anh chỉ nói em chú ý lời nói của mình thôi.

-Anh...anh nói vậy mà được sao? Anh Phong,em là vợ sắp cưới của anh cơ mà?

-Ngọc Huyền,cái hôn lễ đó là do ba mẹ anh sắp đặt,sự thật anh không muốn cưới em.

-Anh nói sao? Sao có thể chứ? Có phải...-Liếc nó- là vì cô ta không?

-Đúng! -Hắn khẳng định.

-Anh đừng đùa nữa Hoàng Phong à,em không tin đâu.

-Em không tin cũng được,nhưng anh đã nói rồi. Anh yêu cô ấy và chỉ mình cô ấy mà thôi.

Nói rồi hấn dặt tay nó vào nhà, để lại Ngọc Huyền với một cái đầu bốc hỏa. Cô ta tức điên lên, không tin rằng mình mà không bằng nó. Dậm chân thật mạnh xuống nền đất rồi cô ta bỏ đi.

Nó vào nhà, miệng cười toe toét, hỏi một câu mà chắc chắn không một đứa con gái nào hỏi người mình yêu với vẻ mặt hân hoan như thế:

- Vợ sắp cưới của anh đây à?

- Phải. Em thấy sao?

- Cô ấy đẹp đấy chứ?

- Phải, đẹp. Nhưng không bằng em đâu, búp bê ạ!

- Thật chứ?

- Tất nhiên rồi. Vì thế anh mới bỏ cô ta để đến với em đây thôi.

- Vậy hoá ra anh mang em về chỉ vì nhan sắc của em thôi sao?

- Tất nhiên. Có ai khi không lại mang một con búp bê xấu xí về nhà đâu.

- Bộ em không còn cái gì tốt nữa sao?

- Để coi, ngoài nhan sắc thì chỉ được cái ham ăn ham ngủ và hay khóc nhè...

- Sao chứ? Anh thật quá đáng, em đâu đến nỗi tệ như vậy đâu? - Nó quay mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn hấn luôn.

- Vậy em thử kể anh nghe đi!

- Ờ thì... Anh tự đi mà tìm hiểu.

- Haha, búp bê của anh, em còn một tài năng đặc biệt mà những người khác không làm được đấy!

- Tài năng gì thế? - Nó hớn hờ quay ra.

- Đó là... chiếm được trái tim anh!

- Sao chứ?

Nó đang thất vọng tràn chề thì hấn lại lợi dụng cường hôn nó. Đúng là hôn người thật (Tuy đã biến thành người nhưng vẫn còn vài điểm hạn chế, tuy vậy bây giờ bên ngoài của nó không khác gì con người) thì đã hơn nhiều. Nó cũng nhắm mắt cảm nhận, lúc mở mắt ra thì thấy không phải ở phòng khách nữa mà là... trên giường. Nó thấy nguy hiểm liền đẩy hấn ra.

- Sao thế? Đang vui mà?

- Vui cái gì? Sao chúng ta lại ở trong này?

- Thì để thuận lợi hành động chứ sao?

- ...!!! Hành động gì???

- Thì bây giờ em trở thành con người rồi, cũng đã đến lúc để anh e hèm rồi chứ!

- Cái gì chứ? E hèm là cái gì?

- Thì để anh làm hành động cụ thể cho em hiểu.

- SAO CHỨ??? BUÔNG EM RA!!!

Nó dùng hết sức đẩy hấn ra, chạy nhanh vào phòng tắm, đóng cửa lại. Nó đứng trước gương, vỗ vỗ hai má đã đỏ ửng như trái cà chua, thờ ơ để giảm bớt nhịp tim đang tăng lên, tự nhủ phải bình tĩnh. Nó ngó qua cái bồn tắm thượng hạng ở trong này, trong đầu nảy ý tưởng: "Hay là tắm thử xem sao? Đã mấy tháng nay chưa tắm, tất cả là tại cái thân xác búp bê này mà!". Nghĩ là làm, nó chốt khóa, bắt đầu... còi đồ, leo vào bồn, tắm, vịn nước và... Ào. Nước lạnh đổ xuống đầu nó xối xả. Nó luống cuống không biết cách nào tắt đi bèn la toáng lên. Hấn ở ngoài nghe thấy bèn đập cửa nói vọng vào.

- Em đang làm gì vậy hả? (Chính thức đổi cách xưng hô rồi đấy!)

- Huhu, làm cách nào để tắt cái này đi?

-Cái gì cơ? Mở cửa anh vào tắt cho!

-Áá không được đâu!

-Tại sao chứ ?

-Không cần biết,chỉ cần biết là không vào được.

-Sao vậy trời? -Hắn trong lòng lo lắng không yên,muốn vào mà nó không cho,bỗng chợt hiểu ra lí do,nói vào-Không biết cách điều chỉnh nước trong bồn tắm à?

-Hức...đúng vậy...

-Hahaha!!!

-Cười cái gì?

-Thế thì bó tay. Một là em cứ ở trong đó luôn,hai là mở cửa cho anh vào. Em chọn cách nào?

-Không được.

-Không được là sao? Chỉ có hai cách đó thôi,chọn đi.

Nó ngồi bên trong vừa lạnh vừa tức,biết làm sao bây giờ,thôi đành nhờ hắn vậy.

-Cách...hai...

-Tốt. Mở cửa.

-Nhưng anh không được nhìn.

-Được thôi.

-Em mở đây. Nhớ là không được nhìn.

Cửa vừa mở,hắn bước vào. Đèn bị nó tắt hết tron nên trong phòng tối thui.

-Mở đèn lên. Anh không thấy gì cả.

-Nhưng nhờ anh thấy thì sao?

-Thế bây giờ em tính để cả hai chúng ta kẹt trong này luôn à?

-Không...nhưng...

-Mở lên!

Nó ngậm ngùi mở lên. Thật ra thì không có đèn hắn vẫn có thể đi tới chỗ cái bồn tắm được,chỉ cố tình đòi mở lên thôi. Nó đang ngồi co ro ở một góc kia kia. Hắn bật cười,đi đến vịn vôi nước,chỉnh nước ấm chế độ vừa phải,xong quay lại,nhắm mắt,hướng về phía nó nói:

-Xong rồi đây!

-Cảm ơn nhưng anh mau ra ngoài đi.

-Sao thế? Anh giúp em thì cũng phải được đền bù chứ?

-Đền bù cái gì để sau đi. Bây giờ anh làm ơn đi ra ngoài đi.

-Được rồi,là em nói đấy nhé. Nhớ giữ lời!

-Em nhớ mà,anh ra ngoài đi.

Hắn cười cười,đi thẳng ra ngoài. Nó vội vàng đóng chặt cửa lại,thở phào nhẹ nhõm rồi bước đến bên bồn tắm,nhẹ nhàng bước vào và tận hưởng mà không biết rằng,có một điều vượt sức tưởng tượng do cái người đang cười như điên ở bên ngoài mang đến cho nó...

Chương 13

Nó đang tận hưởng cảm giác không có từ nào miêu tả. Bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến. Thế nhưng nó không biết, mệt mỏi còn đợi nó dài dài. Nhưng tấm xong lại có vấn đề xảy ra. Nó mở hé cửa, lộ đầu ra gọi hân:

-Này!

-Sao thế? Tấm xong chưa?

-Em quên mang quần áo vào rồi!

-Không cần quần áo đâu, quần cái khăn tắm là được rồi.-Hân nói một cách tỉnh bơ mà không biết nó đang hóa đá

-Cái gì mà quần khăn tắm thôi chứ?

-Thì đằng nào chả cởi ra, mặc chi cho mất công.

Bây giờ mấy chục cái vạch đen không hện mà xuất hiện trên đầu nó, nguy hiểm đang cận kề.

-Sao? Lát nữa chỉ đám bóp thôi, cần gì cởi quần áo chứ?-Nó cố bình tĩnh lại.

-Ai bảo em lần này chỉ đám bóp thôi hả? -Hân bỏ cái Ipad xuống bàn, tiến lại gần nó.

-Này, anh đi ra đi.

-Tại sao phải thế?

-Tại sao cái gì? Anh không biết sao?

-Biết bó gì? Bây giờ anh muốn em đi ra ngoài ngay và luôn.

-Không được.

-Nếu vậy để anh vào trong nhé?

-Không được.

-Vậy giờ sao?

-Anh...

Nó định nói thêm gì nữa, nhưng khi nhìn cái vẻ cười đều kia, đầu nó như muốn bốc hỏa. Trước giờ nó không ngờ hân nhảy nhura như vậy luôn. Không thèm chấp, nó đóng cửa cái rầm, chốt khóa, ở trong này còn hơn. Hân bên ngoài biết nó giận nên tạm thời không chọc nữa, đi sang phòng bên cạnh, mở tủ lấy ra một cái váy hồng (Sao nhà hân toàn váy không vậy???), gõ cửa:

-Anh xin lỗi, đừng giận. Lấy mặc vào đi kéo cảm lạnh.

Nó mở cửa, thò tay ra giật lấy cái váy rồi đóng lại cái rầm. Nó mặc cái váy trong bức tức mà thiếu chút nữa xé nó luôn. Bước ra, lại đóng cửa cái rầm.

-Cánh cửa không có tội, em muốn trút giận thì trút lên anh này!

-Hừ.

Nó không thèm quan tâm, bước ra ngoài.

-Em đi đâu thế?

-...-Im lặng và tiếp tục bước đi.

-Thôi đừng giận mà.-Hân kéo tay lại.

- Em đâu dám giận anh.

- Thôi mà Bảo Ánh của anh! (Ghê khăng định chủ quyền luôn)

- Ai là của anh chứ?

- Là em đó.

Thật sự hết chịu nổi cái con người này,nó như núi lửa tuôn trào.

- Anh thật quá đáng. Sao anh có thể như vậy hả? Anh bỏ ngay cái kiểu đùa ấy đi!

- Anh thật sự xin lỗi mà...

-...

Nó quay lưng bước đi,bỏ mặc hẳn. Hẳn gần đầu khó hiểu,sao hôm nay nó giận dai thế? Chợt nhớ ra điều gì đó,hắn lại chạy lên,kéo tay nó lại.

- Bảo Ánh à,anh có cái này tặng em nè! Đi theo anh!

Hắn dẫn nó đến căn phòng đối diện phòng hắn,mở cửa ra. Bên trong là một căn phòng được sơn màu hồng nhạt,cái giường như giường công chúa màu hồng nhạt,một cái bàn trang điểm màu hồng nhạt,cái tủ quần áo màu hồng nhạt,rèm cửa sô màu hồng nhạt bay phấp phới trong gió, trên cửa sổ có treo một cái chuông gió màu hồng nhạt,tầm thâm trái dưới đất màu hồng nốt... Nói chung là hồng toàn tập. Nó nhìn mà trong lòng thích thú nhưng về mặt không cảm xúc,quay qua hắn,nói một câu tỉnh bơ:

- Phòng vợ sắp cưới của anh hả?

Thật sự nói xong câu này như tát cả thau nước lạnh vào người hắn. Gì chứ,vẫn còn giận à?

- Em nghĩ sao vậy?

- Hay là của cô gái xinh đẹp nào khác?

- Tất nhiên là không rồi. Bảo Ánh à,em nghiêm túc đấy chứ?

Nó thật sự buồn cười trước cái vẻ mặt ỉu xìu như bánh bao ngâm nước của hắn,tuy thế vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc.

- Vậy nó là của ai?

- Tất nhiên là của em rồi!

- Thế à?

Nó chẳng thèm nói gì thêm,bỏ vào phòng,ngồi lên chiếc giường êm ái. Hắn thấy vậy thì cực kì là thất vọng.

- Bảo Ánh,em vẫn giận sao? Anh xin lỗi mà...

- Em đâu có lỗi đâu mà xin.

- O,không phải thế!

- Chứ sao?

- Thôi mà,tha cho anh đi. Anh biết lỗi rồi mà.

- Nhưng em đâu có biết,anh có lỗi gì à?

Vâng,một câu đủ để thiếu gia Hoàng Phong nhà ta hóa đá. Hẳn đây đầu đội nón,chân đạp dép í lộn đầu đội trời,chân đạp đất,chưa từng sợ bất cứ thứ gì. Nhưng từ khi nó xuất hiện thì nỗi sợ của hắn cũng xuất hiện theo. Có ba loại sợ,cấp độ nhẹ nhất là sợ nó khóc,cấp độ thứ hai là sợ nó giận còn cấp độ khủng khiếp nhất là sợ mất nó. Điều này chần chừ đúng và đã được các nhà khoa học nổi tiếng thế giới kiểm nghiệm.

Quay về tình thế bây giờ là đang ở cấp độ thứ hai đây.

- Bảo Ánh à,bây giờ anh biết anh có lỗi,nhưng mà em cứ phạt anh chứ đừng lạnh lùng với anh mà.

- Em đâu dám làm gì anh.

- Thôi mà búp bê của anh,cho anh một cơ hội đi nha.

Hắn đưa một ngón tay, mặt cún con nài nỉ, đáng yêu chết đi được. Nó phải phì cười vì hành động của hắn.

-Haha...

-Em cười là tha lỗi cho anh rồi chứ?

-Chưa đâu.

-Sao chứ?

-Anh phải bù đắp cho những mệt mỏi em phải trải qua suốt ngày hôm nay.

-Được thôi công chúa!

-Tốt. Đầu tiên thì anh mau đi tắm đi. Người hôi hám không chịu được.

-Gì chứ? -Hắn trề môi.

-Sao? Không chịu à?

-Thôi được rồi. Anh đi ngay.

Hắn tắm mà tâm trạng đang rất lãng xẹt. Sao nó có thể yêu cầu một cách lãng nhách thế chứ, làm cạn hết cả hứng.

-Xong rồi. Thơm tho sạch sẽ đúng ý em rồi đây.

-Tốt. Bây giờ đắp bóp cho em đi.

-Tuân lệnh.

Nó nằm tận hưởng, coi như tạm gác lại mọi chuyện đã. Hôm nay thật quá nhiều chuyện xảy ra, nó mệt mỏi lắm rồi, bây giờ chỉ muốn tận hưởng mà thôi...

Chap này thế thôi, yên bình thế thôi. Còn các bạn muốn sóng gió thì chap sau sẽ có bão táp luôn. Thế nhé, ủng hộ cho Mun nhé! Phải công nhận là Mun rất chăm chỉ nhé, dạo này có hứng viết nên viết luôn, chăm chỉ thế nên các bạn nhớ ủng hộ cho Mun nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Mun đăng Chap mới đây. Nhưng các chị làm ơn bớt giận, tha cho Ngọc Huyền để Mun còn có người để mà viết.

Tối hôm qua thế nào mà nó ngủ quên mất. Tỉnh dậy chưa thấy trời, chưa thấy đất đã thấy ngay bàn mặt hắn đang nhìn chăm chăm làm nó hết hồn.

-Á á! Anh làm gì vậy?

-Ngắm em ngủ. Không được sao?

-Đâu cần dí sát như vậy?

-Nhìn gần nó mới thú vị chứ?

-Không thèm nói với anh nữa, em đi VSCN đây.

15 phút sau, nó bước ra, đã thấy trên tay hắn cầm một tô cháo thơm phức, đáng đứng cung kính. Nó mỉm cười, ngồi xuống trước mặt hắn, bắt đầu hành con người ta.

-Anh dứt cho em ăn đi.

-Tuân lệnh!

Hắn định ngồi xuống giường thì nó phán cho một câu xanh rờn.

-Không được ngồi.

-Sao thế? Đứng cao lắm!

-Cao thấp gì,anh làm cách nào em không biết nhưng không được ngồi.(Bây giờ đến phiên chị ấy hành lại đây).

Hắn thở dài,quỳ một chân xuống,tay múc muống cháo,thổi nguội rồi đưa đến trước mặt nó:

-Đây thưa công chúa!

-Ừm...

-Người thấy sao ạ?

-Cũng được đấy.

-Vậy thì ăn tiếp muống nữa nè!

Tốc độ ăn của nó vốn dĩ đã nhanh thì ăn cháo dĩ nhiên còn nhanh hơn,chỉ cần nuốt,đút rồi nuốt,đút rồi nuốt,quá đơn giản. Nên việc ăn kết thúc trong nhanh chóng. Bây giờ chúng ta qua cảnh khác. 1 2 3 Action!

Vấn đề là thế này. Hôm nay hắn có một cuộc họp quan trọng với các cổ đông và mấy ông chúa tể hội đồng quản trị à lộn chủ tịch hội đồng quản trị,nhưng rút kinh nghiệm lần trước nên không đưa nó đến công ty nữa. Thế là nó đành ngồi ở nhà một mình với bao nhiêu là lời dặn phải ngồi im không được quậy phá. Chán quá nên đi ngủ cho rồi. Nhưng mà chưa ngủ được bao lâu thì có tiếng bấm chuông. Thế là nó đành rời chiếc giường êm ái,lết thân xuống xem ai đến.

-Xin chào. Cô nhớ tôi chứ?

-Cô...cô là...

-Tôi là Ngọc Huyền,lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi đó!

-Cô...cô đến đây làm gì?

-Thì chỉ là lần trước tôi gặp cô,tôi đã có vài hành động không tốt nên hôm nay đến để xin lỗi.

-Thật vậy sao?

-Phải,tôi có mua bánh cho cô nè. Mở cửa đi.

-Bánh gì vậy?

-Là bánh cao cấp của Mỹ,ngon cực kì,ở Việt Nam không có đâu!

-Woa,nghe ngon quá.

-Vậy cô mở cửa đi!

-Nhưng mà...

-Sao nữa? Tôi đến đây với thiện chí mà.

-Tôi biết nhưng...tôi không biết cách mở cửa.

Nghe câu này là cô ta suýt té ngựa,lầm bầm trong đầu :”Người đâu mà ngu vậy?”. Tuy thế cũng không thể trách nó được,bởi vì cửa nhà hắn được khóa bằng mật khẩu,mà nó thì có biết đâu. Cô ta ngán ngẩm chỉ nó:

-Cô bấm số mật khẩu vào cái bảng kia đi.

-Số bao nhiêu?

-Haizzz,ở trong nhà mà không biết mật khẩu nhà là sao? Đứng rồi,đợi tôi xúi.

Cô ta đi nghe điện thoại một lát,sau đó quay lại với nụ cười giả tạo trên môi.

-Được rồi. Số là 411711611. (Đó ai giải được dãy số này nghĩa là gì?)

-Được rồi này.

-Tốt,mở cửa ra đi.

Nó vui vẻ tiếp Ngọc Huyền,trong cái đầu trong sáng và suy nghĩ có hạn kia thì chỉ nghĩ tới hộp bánh và những điều tốt đẹp thôi. Cô ta cũng nói chuyện với nó,vui vẻ cười đùa,chẳng có vẻ gì là hại nó cả. Vậy nên nó không nghi ngờ gì và cầm cúi ăn hộp bánh (Đây là một ví dụ minh họa cho bụng không đầy,ăn riết mà không bao giờ mập). Nhưng có cái gì đó hơi lạ. Nó ăn bánh nhưng sau đó cảm thấy rất mệt,đầu quay cuồng ,sau đó ngất xỉu xuống đất và không biết gì hết...

Ào. Một xô nước lạnh đổ xuống cơ thể làm nó tỉnh dậy. Trước mặt nó bây giờ là một mảng đen thui,tối om,lạnh lẽo. Bỗng đèn vụt sáng,làm nó chói mắt,sau đó thì nó mới thấy xung quanh là những tên to lớn,xăm trổ đầy mình,mặc đồ đen từ đầu đến chân,mặt đầy vết sẹo,nhìn qua là biết đầu gấu. Có một tiếng cười vang lên. Chiếc ghế trước mặt nó xoay lại. Chính là Ngọc Huyền. Cô ta cười một cách đắc thắng,bước tới trước mặt nó và “Bốp”. Một cú tát làm má phải nó đau ê ẩm,tuy thế nó không thể phản kháng vì tay chân đã bị trói chặt

-Tôi đang ở đâu đây? Tại sao cô làm vậy với tôi?

-Mày đang ở một nơi mà không ai biết và cũng không ai có thể cứu mày đâu. Còn tại sao à? Mày nghĩ mày là ai mà đi quyến rũ anh Phong của tao hả?- Cô ta hét vào mặt nó.

-Nhưng anh ấy đâu phải của cô?

-Không phải ư? Anh ấy là chồng sắp cưới của tao?

-Nhưng anh ấy không yêu cô,cô cũng biết mà.

-Im đi! Tất cả là vì mày!

Cô ta tát thêm một cái vào má trái khiến nó đỏ ửng lên.

-Vậy nên,hôm nay tao muốn nói,mày hãy tránh xa anh ấy ra.

-Sao có thể như vậy chứ?

-Không thể sao? Được thôi,rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Cô ta quay qua đám đầu gấu:

-Được rồi. Hôm nay,tôi giao cô ta cho các người,hãy làm cho thật tốt. Số tiền còn lại,tôi sẽ chuyển qua tài khoản của mấy người.

-Được thôi. Cứ giao cho chúng tôi.-Một tên trọc đầu lên tiếng.

-Tốt. Tôi đi trước.

Cô ta bước ra ngoài,cánh cửa được khóa lại,bên ngoài có cả bốn tên vệ sĩ canh gác. Còn bên trong,cái tên đầu trọc tiến đến gần nó,lấy tay bóp mặt nó,giọng dê xồm:

-Cô em cũng xinh đẹp quá nhỉ? Hôm nay vui vẻ với anh một đêm nhé!

Đến đây thì nó hoảng sợ thật sự.

-Áá! Mau buông tôi ra!

-Cứ la hét thoải mái đi. Không ai nghe thấy cô em đâu. Để anh cời trói cho em rồi chúng ta vui vẻ với nhau nhé.

Tên đầu trọc vừa cời trói đá bị nó đá ngay một cái vào bụng. Tên đó ôm bụng ngã xuống,la hét mấy tên đàn em:

-Khôn khiếp. Giữ cô ta lại.

Mấy chục tên xông vào nó,gỡ tay chân nó. Tên đầu trọc đó đứng dậy,tát nó một cái,sau đó thì bắt đầu sờ soạng lung tung trên người nó. Dù nó có phản kháng thì cũng không thể thoát khỏi. Và nó bắt đầu hoảng loạn lên khi gã đầu trọc đó bắt đầu xé vấy nó và hành hung nó...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Tên đầu trọc bắt đầu xé tan chiếc váy của nó. Đúng lúc ấy thì “Rầm” một cái, cánh cửa mở ra. Hắn xông vào, một mình đánh nhau với đám côn đồ kia. Hắn là cực kì giỏi võ luôn ó, được đai đen tất cả các môn võ luôn nên khi đánh với mấy tên này chỉ một lát là xong. Nhưng khi thấy nó đang nằm ngất xỉu ở dưới đất, hắn hốt hoảng lại gần bế nó lên, khoác lên người nó chiếc áo khoác, bỗng dưng có một tên chơi xấu, lấy gậy đập vào đầu khiến hắn ngã xuống. Bọn đầu gấu đến gần và bắt đầu đánh đập hắn nhưng chưa được bao lâu thì cảnh sát xông vào, bắt giữ hết bọn chúng. Hắn và nó được đưa đến bệnh viện để kiểm tra...

Có lẽ mọi người thắc mắc lí do tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy thì lí do cực kì là đơn giản. Tồi qua lúc nó ngủ, hắn đã gắn một con chip phát tín hiệu kết nối với điện thoại của hắn. Sáng nay lúc làm việc chợt nhớ tới nó nên mở điện thoại ra xem thử thì thấy nó không còn ở nhà mà lại ở một xưởng sản xuất sửa bò cũ. Thế là hắn chạy hết tốc lực đến đó. Lúc ấy gã đang định kiểm tra hắn thì thấy một con gió thổi vèo qua trước mặt, định thần lại mới biết là hắn. Gã tò mò đi theo và chính gã là người gọi cảnh sát đến cứu nó và hắn đấy

Quay lại hiện tại...

Tại bệnh viện, có một tiếng la hét vang lên:

-Á á buông tôi ra! Hoàng Phong ơi, cứu em với!

Vâng, tiếng hét đó chính là của búp bê nhà ta. Nó choàng tỉnh dậy, mở mắt nhìn trần nhà rồi ngo ngoé quanh quẩn. Đây là đâu thế?

-Cô dậy rồi à?

-Ồ...anh...

-Tôi. Mã Vũ Đại thì làm sao?

-Sao anh lại đến đây và tại sao tôi lại ở đây?

-Là tôi nhanh chóng gọi cảnh sát đến cứu, nếu không thì cô tiêu rồi.

-Vậy sao? Cảm ơn anh nhé. Vậy Hoàng Phong đâu rồi?

-Cô không biết à? Anh ta...

-Anh ấy làm sao?

-À không. Anh ta không có ở đây đâu. Tôi nghe nói anh ta đi chơi với ai rồi.

-Là Ngọc Huyền sao?

-Hình như là vậy.

-Không, không thể nào! Anh ấy không bao giờ làm vậy cả!

-Cô không tin, nhưng đó là sự thật. Cô thấy đấy, anh ta đâu có ở đây.

-Có thể anh ấy đi ra ngoài một lát thì sao?

-Tôi ở đây từ nãy đến giờ, chưa thấy mặt mũi anh ta đâu cả!

-Hức...tại sao có thể...

Nước mắt nó vừa rơi xuống thì lúc ấy cánh cửa phòng tội nghiệp cũng vị đập tung. Hắn hằm hằm bước vào, nắm cổ áo gã:

-Sao ngươi dám nói như vậy hả?

-Bình tĩnh đi. Tôi là ân nhân của hai người đó.

-Hừ.

Hắn quăng cho gã một cái lườm, đi thẳng tới giường nó.

-Đừng bao giờ nghe tên đó nói vậy bạ.

-Anh Phong!-Nó mừng rỡ ôm chầm lấy hắn.

-Em sao rồi?

-Em không sao cả! Nhưng mặt anh bị sao thế?

-Ho,cái này á hả...

-Là do anh ta đánh nahu nhưng thua nên bị người ta đánh.-Gã chen vào và tiếp tục nhận được cái lườm thứ hai từ hắn.

-Anh đánh nhau á?

-Được rồi búp bê à,anh không sao cả.

-Không sao cái gì mà không sao? Anh bị thương không nhẹ đâu,cần về phòng nghỉ ngơi ngay lập tức.

Một cô y tá bước vào,trên mặt là cả tấn phấn,son môi đỏ chét,dáng đi ẹo ẹo,hắn nhìn là không ưa rồi. Lúc này hắn tỉnh dậy là cô ta cứ sát vào người hắn khiến hắn cực kì khó chịu. Hắn bị dí ứng với mấy thứ này lắm luôn ấy. Biết được nó nằm phòng bên cạnh là tức tốc chạy qua liền,mặc cho cô ta có ngăn cản,kéo tay kéo chân cũng hất ra mà chạy đi. Còn nó thì không có quan tâm,nghe câu hắn bị thương không nhẹ là cuống quýt bắt hắn về phòng nằm nghỉ cho bằng được,mặc cho hắn có giải thích thế nào đi chăng nữa. Cô y tá kia thấy thế thì như mở cờ trong bụng,lòng vui sướng nắm lấy tay hắn đưa về. Hắn thì này giờ ngứa mắt lắm rồi,mạnh tay hất con sam đang bám riết lấy mình ra,đút tay vào túi quần,bực tức đi về phòng. Hắn nằm trong phòng mà cực kì không thoải mái vì cô ta cứ cò cưa bên cạnh,nên quyết định xô cô ta ra và đi ra ngoài.

-Anh đi đâu thế?

-Về!

-Không được đâu,sức khỏe anh chưa ổn định mà.

-Mặc kệ.

Hắn mặc kệ hết,đi đến ngang phòng nó thì thấy gã đang đút cháo cho nó,lại còn trò chuyện vui vẻ nữa chứ. Thiết là không chịu đựng nổi. Hắn vì nó mà phải tức tốc chạy đến đánh nhau với bọn đầu gấu,còn nó bây giờ thì... Không còn đầu óc để suy nghĩ,hắn vào phòng bế thốc nó lên và đưa về nhà luôn,để mặc cho gã ở đấy một mình mà ngồi tự kỉ lắm bầm một mình:

-Không thèm cảm ơn một tiếng luôn.

À mà này giờ không để ý,hắn bế nó,đi bộ đến một nơi nào đó mà cả đũa như nó cũng dám chắc chắn không phải hướng về nhà. Hắn bế nó đi mãi,mặc cho có bao nhiêu người ngoài nhìn,một phần ngưỡng mộ vẻ đẹp của hắn,một phần ganh ghét với nó. Nó cũng biết là tâm trạng hắn không được tốt nên im re,chẳng dám nói tiếng nào. Nhưng tuy là ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đang tràn đầy thắc mắc và cái đầu ngốc nghếch bắt đầu suy nghĩ để trả lời những thắc mắc ấy:

“Rốt cuộc là đang đi đâu đây? Tò mò chết được mà không dám hỏi,hỏi xong có khi ăn thối mình luôn. Nhưng mà đi đâu hoài chưa tới vậy? A! Có khi nào chán mình rồi nên bán mình đi không? Không thể như thế được. Nếu vậy thì anh ấy đâu có cứu mình làm gì cho mệt? Nhưng hay là cứu mình rồi mới có cái để bán? Nhưng anh ấy đâu có túng thiếu đến vậy? Nhưng không bán thì đi đâu? Chẳng lẽ đi...thả trôi sông à? Nè,đừng vậy chứ? Huhuhu...”

-Dẹp ngay mấy cái suy nghĩ vớ vẩn ấy đi.

Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Nó ngước mặt lên nhìn hắn. Trời đất ơi,nhìn ở góc độ này,nắng chan hòa chiếu xuống làm khuôn mặt hắn đẹp hơn bao giờ hết. Nó bất giác mỉm cười,một nụ cười không bình thường khiến cho cả hắn cũng phải sợ.

-Làm gì mà cười ghê thế?

-Hả? À không! Chúng ta đang ở đâu đây?-Đánh trống lảng hay thật.

Nó ngoảnh mặt ra nhìn,ngay lập tức mắt kiểm soát mà giây dựa đòi xuống làm hắn không kịp trở tay mà làm nó rơi bịch xuống cát. May là cái nên cũng không đau lắm. Nó thích thú chạy trên bãi cát vàng trải dài,mắt nhìn ra biển xanh,tung tăng nhảy múa,vui đến nỗi quên luôn cả hắn. Hắn hăm hăm mặt đi đến ôm chặt con búp bê đang lơi chơi trên biển. Nó đang chơi vui tự dưng bị giữ chặt,vùng vẫy muốn thoát ra. Nhưng nó càng vùng vẫy,hắn càng ôm chặt lấy. Nó lúc đầu phản kháng dữ lắm,nhưng đột nhiên dừng hẳn lại,cảm nhận có cái gì đó ươn ướt,nóng nóng trên cổ mình. HẮN KHÓC SAO???? Nó định quay người lại nhưng vẫn bị hắn ôm cứng ngực,không thể động đậy. Nó chịu thua,lo lắng hỏi:

-Hoàng Phong à,anh sao thế?

-....

-Nói cho em biết đi! Em đã làm sai gì sao?

-....

-Em xin lỗi,anh đừng như vậy mà...

-Không,em không có lỗi,lỗi là do anh. Là anh không tốt,hôm nay để em phải gặp nguy hiểm,anh xin lỗi. Nhưng xin em hãy tin anh,anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra một lần nữa đâu...

-Hoàng Phong...

-Vậy nên em cũng hứa với anh,đừng bao giờ đi lung tung,đừng chạy khỏi anh. Được không?

-Em biết mà...em xin lỗi...

-Dù là có chuyện gì,cũng đừng bao giờ rời xa anh...

Chap này nó hơi nhảm nhĩ? Mà thôi kệ. Chap sau có lẽ sẽ xuất hiện thêm một nhân vật mới nữa. Ủng hộ cho Mun nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hai người họ cứ đứng đó tình tình tứ tứ,cho đến khi có một cô bé bước tới.

-Anh chị có thể mua cho em tờ vé số không ạ?

Hắn buông nó ra,liếc nhìn kẻ phá hoại bầu không khí lãng mạn. Còn nó thì nhìn chăm chăm cô bé trước mặt. Nói là cô bé vậy thôi chứ cao bằng nó,mặt mũi nhem nhuốc,quần áo rách rưới,đeo một cái túi vải cũ kĩ,tay cầm một tập vé số,mắt long lanh nhìn nó. Hắn thì không thích thể này,lạnh lùng nói:

-Xin lỗi nhưng chúng tôi không có tí...

-Bạn tên gì thế?-Hắn chưa kịp nói hết câu đã bị nó cắt ngang.

-Tôi...tôi tên là Ngọc Linh...

-Bạn bao nhiêu tuổi vậy?

-...16...

-Ồ,vậy chúng ta bằng tuổi nhau đấy. Vậy nhà bạn ở đâu,tại sao lại phải đi bán vé số thế?

-Nhà tôi nghèo lắm,mẹ lại mất sớm,bố tôi lấy vợ kế rồi cũng mất nên...

Nói đến đây,nước mắt cô bé chợt rơi xuống. Nó thấy thế vội vàng lấy tay quệt nước mắt cho cô. Hắn thấy thế không kìm được mà nắm chặt tay nó.

-Em làm gì vậy?

-Anh à,hoàn cảnh cô ấy tội nghiệp lắm,chúng ta nên giúp đỡ cô ấy...

-Anh không thích mấy kiểu này đâu. Có khi lại đi lừa đảo người khác đấy!

-Sao anh lại có thể nói như vậy?

-Sao lại không thể? Mấy đứa mà mồ côi hay lừa gạt lắm...

-Em cũng là trẻ mồ côi đấy.

-Nhưng em khác...

-Khác nhau chỗ nào? Nếu anh không thích trẻ mồ côi thì tại sao lại yêu em?

-Anh đã nói em khác mà...

-Hai người không cần cãi nhau vì tôi đâu. Nếu không mua thì tôi đi chỗ khác...

-Đừng đi mà,bạn đợi tôi một lát nhé!-Quay sang hân -Không biết đâu. Anh không giúp cô ấy thì em giận anh luôn.

-Em...

-Anh chọn đi!

-Haizz,thời được rồi,em cứng đầu quá đi. Anh mua là được chứ gì?

-Không phải. Ý em không phải thế!

-Chứ sao nữa?

-Em muốn đưa cô ấy về sống chung với chúng ta.

-Cái gì? Không thể được!

-Có gì mà không được? Cứ coi như anh thuê cô ấy làm Ôsin đi.

-Em...Thật hết nói nổi! Được thôi,anh chiều em lần này nhưng em phải bù đắp cho anh đó!

-Gì cũng được hết,chỉ cần anh đồng ý thôi. Ngọc Linh à,bạn về ở với chúng tôi nhé?

-Nhưng...nhưng còn mẹ tôi...

-Bà ấy có tốt với bạn không?

-Không...nhưng...

-Vậy còn luyện tuyến làm gì? Nào,đi với chúng tôi đi. Chúng tôi sẽ giúp bạn có một cuộc sống tốt hơn.

-Cảm ơn hai người. Tại sao lại tốt với tôi như thế?

-Bởi vì tôi cũng là trẻ mồ côi nên tôi hiểu cảm giác của bạn,tôi hiểu những gì bạn phải trải qua. Nào,chúng ta đi thôi.

Thế là nó nắm tay cô bé kia chạy về phía trước,bỏ mặc hân một mình luôn. Chạy đã mới chợt nhớ ra,quay lại hỏi hân:

-À mà chúng ta đang đi đâu thế?

-Hay quá ha!

-Hehe. Em quên mà.

Hân thờ dài,đút tay vào túi quần,thong dong đi trước,để mặc nó với cô chân ngắn đi theo một bở. Thiệt tình,1m60 làm sao đi lại 1m75 cơ chứ. Sao mà xa quá vậy? Nó đi được một đoạn đã nằm lăn ra:

-Sao mà xa quá vậy?

-Sắp tới rồi.

-Từ nãy đến giờ anh lúc nào cũng bảo sắp tới rồi mà đi hoài có thấy tới đâu.

Hân không nói không rằng bế xốc nó lên,cúi xuống hôn chụt một cái rồi tiếp tục đi.

-Này,còn Ngọc Linh thì sao?

-Tôi không sao đâu.

-Bạn coi vậy mà khỏe thế?

-Chứ ai như em,vừa đi một tí đã mệt.-Hân chọc.

-Sao anh dám nói vậy chứ?

-Chứ bây giờ muốn tự đi hay sao?

-Thôi thôi thôi.

Nó chế môi,nuốt cục tức vào lòng. Hấn bẻ lên thấy đi nhanh hẳn nhĩ (Tất nhiên rồi),thoáng cái đã đến nơi. Nó lẳng xăng đòi xuống,sau đó nắm tay cô chạy thẳng vào phòng,đóng cửa cái rầm,bỏ hấn đứng ngoài luôn.

-Này,bỏ anh ở ngoài thế này sao?

-Tụi em có chuyện riêng. Anh vào không tiện đâu.

-Sao chứ? Mắt công đưa về rồi gạt mình sang một bên sao?-Hấn vừa lăm bằm vừa xuống nhà,ngồi cái phịch xuống ghế mở TV coi.

Ở trong phòng nó...

-Bạn tắm rửa cho sạch sẽ đi rồi thay bộ váy này xem

-Cảm ơn,nhưng tôi không dám đâu. Váy đẹp thế này,tôi mặc vào phí lắm.

-Không có sao đâu mà. Bạn cứ mặc đi.

-Không được đâu.

-Minh bảo mặc là mặc.

-À ờ,vậy tôi cảm ơn.

-Thôi nào,đừng có xưng hô cứng ngắt như vậy. Minh tên là Bảo Ánh,từ nay chúng ta sẽ là bạn của nhau nhé!

-Thật vậy sao?

-Tất nhiên rồi.

-Cảm...on...

-Không có gì. Bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ! Bạn mau lên đi.

Thực ra cô rất xinh đẹp,mặc chiếc váy ren hồng này lại còn xinh hơn rất nhiều. Làn da trắng mịn,nổi bật đôi mắt long lanh đen láy,đôi môi đỏ hồng hình trái tim,mái tóc đen bóng,mượt mà,được cột lên gọn gàng bằng chiếc kẹp màu hồng hình con gấu xinh xắn. Khó mà nhận ra là người hời hợt.

-Oa,bạn đẹp quá nha.

-Cảm ơn bạn.

-Được rồi. Chúng ta xuống nhà đi.

...

-Hoàng Phong à.-Nó gọi

-Xuống rồi à?-Hấn,nói,không rời mắt khỏi TV.

-Anh nhìn Ngọc Linh này.

-Có gì mà nhìn?

-Thì anh cứ nhìn thử xem!

-Khô em ghê.

Hấn đành chịu thua,nhìn lên nó rồi nhìn qua cô. Hấn tròn xoe mắt,đứng hình luôn.

-Sao? Cô ấy đẹp lắm đúng không? Bộ làm anh đứng hình luôn hả?

Thật ra,hấn không ngạc nhiên vì cô đẹp mà là thấy cô rất quen. Không đúng,phải nói là rất rất rất quen mới đúng,hấn gặp ở đâu rồi,nhất là đôi mắt đen láy kia. Rốt cuộc là sao đây???

Chương 17

-Này,anh làm gì mà đờ người ra thế?

-Hả? Không có gì.

-Cô ấy rất xinh đẹp đúng không?

-Ồ,...Nhưng không đẹp bằng em đâu.

-Vậy sao? À mà Ngọc Linh này,hôm nay chúng ta đi chơi nhé!

-Nhưng...

-Cậu không được từ chối đâu. Đúng không Hoàng Phong? Đi nào,Ngọc Linh.

-Tôi...

Chưa kịp nói gì nữa là nó kéo cô và hấn ra khỏi nhà luôn rồi. Chuyến đi chơi nói chung là rất vui,nhưng vì Mun lười viết nên tua luôn đến sáng ngày mai luôn. Chuyện bắt đầu từ lúc này đây...

Sáng...

"Rằm,xoảng,cheng...". Một loạt các âm thanh hỗn loạn diễn ra trong phòng bếp khiến nó và hấn thức giấc. Chẳng qua là vì bỗng dưng có thêm một người xuất hiện trong nhà nên nó và hấn bắt buộc phải ngủ chung phòng (à mà hình như không phải,rõ ràng tối qua hấn xuống ghế ngủ,sao bây giờ lại ở trên giường rồi?) Nhưng quan trọng là ở dưới bếp có chuyện gì vậy? Cô đang ngồi dưới đất,ôm bàn tay đang sưng rộp lên,xoong nôi rơi dưới đất. Nó hốt hoảng chạy lại đỡ cô,hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

-Tôi xin lỗi. Tôi định nấu bữa sáng nhưng lỡ tay làm đổ mất rồi.

-Tay cậu đang sưng lên kìa!

-Tôi không sao đâu. Nhưng đồ ăn đồ hết rồi...

-Không sao đâu mà.

-Sao lại thế được? Hai người mau ngồi xuống ghế đi,vẫn còn món chúng chiên...Tôi xin lỗi,tôi vô dụng quá...

-Tay cậu bị thương rồi còn cố làm gì?

-Cô tốt với tôi như vậy,tôi biết ơn lắm....Hai người mau ngồi xuống đi,tôi không sao đâu.

Nó miễn cưỡng ngồi xuống bàn. Cô bung ra hai đĩa trứng chiên đặt trước mặt nó và hấn. Nó nhìn ngắm đĩa trứng rồi gấp một miếng to vào miệng.

-Uhm...Oẹ...Ồi kinh quá...

-Em sao vậy?

-Món này...

Hấn nhú mày nhìn đĩa trứng,hỏi cô:

-Cô bỏ thứ gì vào vậy?

-Tôi xin lỗi. Hình như tôi bỏ nhầm muối với đường.

-Sao chứ? Bảo Ánh à,em có sao không?

-Em không sao...

-Đợi chút tôi rót sữa cho cô nhé. Á,tôi xin lỗi!

Cô rót sữa nhưng lại làm đổ ra ngoài nữa,sữa lại nóng nữa chứ. Hấn bực tức quát lên:

-Cô đang làm cái gì vậy hả?

-Tôi...tôi xin lỗi...tôi hậu đậu quá!

-Bảo Ánh,em có sao không?

-Em không sao...Anh đừng mắng cô ấy...

-Người em ướt hết rồi còn nói là không sao? Mau vào thay quần áo đi.

Hấn đưa nó lên lầu,bỏ mặc cô ngồi đấy. Trên mặt cô hiện lên một biểu cảm gì đấy,khó hiểu lắm,nhưng nó chỉ diễn ra trong chốc lát thôi. Thay đồ xong,hấn nắm tay nó,nói:

-Anh đưa em ra ngoài ăn.

-Nhưng còn cô ấy thì sao?

-Tôi ăn rồi. Hai người cứ đi đi.

-Vậy,chúng tôi đi trước.

Hấn đi,nhưng quay lại nhìn cô bằng một con mắt,ý bảo là coi nhà cho cẩn thận,đừng có gây thêm rắc rối,cô chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu.

—————Đây là giải ngăn cách thời gian—————

Tua đến đoạn nó về nhà nào...Hình như là tối chiều luôn rồi...

-Tôi về rồi đây,Ngọc Linh à...

“Oạch” một cái,mông nó nằm trên sàn nhà. Hấn vội vàng chạy lại đỡ,nhìn vũng nước giữa nhà,rồi lại nhìn lên cô.

-Tôi xin lỗi. Hồi nãy tôi lau nhà,vô tình làm đổ nước,chưa kịp lau thì...

-Có thật là cô vô tình không?

-Thôi mà anh,cô ấy đâu có cố ý đâu...Ui da...đau quá...-Nó ôm mông than thở.

-Em nữa,đi đứng không đê ý gì cả. Nào,anh bế em lên phòng.

...

Ngay cả bữa tối,phần thịt bò của nó cũng dai nhách,lại còn cay nữa chứ,trong khi của hấn lại hoàn toàn bình thường. Cô thì lúc nào cũng chỉ mặc một câu xin lỗi làm hấn cực kì bực mình. Nhưng chuyện đâu chỉ có một ngày hôm đó đâu mà ngày nào cũng có. Hết đồ nước,lại quên giặt đồ,đồ ăn có khi quá lạnh,khi quá nóng,không bao giờ ăn được...nhưng tất cả chỉ diễn ra với nó,còn hấn thì hoàn toàn bình thường. Hấn thật sự tức giận nhưng nó lúc nào cũng bênh vực cô gái kia. Cho đến một ngày...

-Cậu đang làm gì vậy,Ngọc Linh?

-À,tôi mới làm nước trái cây này,cô uống thử xem.

-Vậy sao,để mình uống thử.

Nó đưa cái ly lên miệng,chưa kịp uống thì hấn đã ngăn lại.

-Em không được uống.

-Tại sao thế?

-Nhờ ở trong này có độc thì anh biết phải làm sao?

-Anh nói gì vậy? Tại sao lại có độc được chứ?

-Anh không biết nhưng em không được uống.

-Anh thật quá đáng. Cô ấy đã có lòng tốt như vậy mà anh lại nói là thuốc độc sao?

Nó bực tức giật mạnh cái ly, định đưa lên miệng uống thì cô bỗng dưng hất tay làm cái ly văng xuống sàn vỡ tan, nước chảy ra sàn, sủi bọt trắng. Nó nhìn thấy mà kinh hoàng, còn hần thì không kim chế được nữa, bóp chặt tay cô, nghiêng răng hỏi:

-Rốt cuộc cô là ai hả? Vào cái nhà này làm gì? Tại sao lại làm mấy cái trò này hả?

-Tôi...tôi...

-Trong khi Bảo Ánh đối tốt với cô như vậy thì cô suốt ngày bày trò hại cô ấy, lợi dụng lòng tốt của cô ấy! Cô làm thế vì mục đích gì?

-Tôi...

-Mau nói đi hoặc không thì đừng trách tôi vô tâm. Rốt cuộc cô là ai?

-Tôi...tôi là Trần Ngọc Linh...là em gái của Trần Ngọc Huyền...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

-Cái gì? Cô là em gái Ngọc Huyền?

-Phải...

Hần sững người. Thì ra đây chính là lí do khiến hắn trông cô quen đến vậy. Hồi lúc 5 tuổi, hồi còn chơi với Ngọc Huyền đấy, có lần hắn sang nhà Ngọc Huyền chơi nhưng không có ai ở nhà cả. Chán quá định về nhưng nghe thấy tiếng khóc thút thít ở sau vườn, tò mò nên đi xem thử. Đó là lần đầu tiên hắn gặp cô, hình ảnh cô lúc ấy là một cô bé với bộ váy màu nâu nhạt (hình như hắn rất có duyên với váy), đôi mắt đen lay láy, tay nâng niu một chú chim sẻ nhỏ mà có lẽ đã chết vì bị thương nặng. Thật sự thì lúc đầu nhìn cô, tim hắn có hơi một chút loạn nhịp, chỉ một chút thôi nhé. Dù là có ấn tượng ban đầu thì với trí nhớ của cậu bé 5 tuổi thì điều đó cũng không đáng chú ý lắm. Đó là lần duy nhất hắn gặp cô, còn sau đó thì cô đi đâu đó, không ở lại Việt Nam nữa.

Phải, nhưng đó chỉ là quá khứ, còn bây giờ, cô trong mắt hắn chỉ là một kẻ tiếp tay để hại búp bê của hắn mà thôi. Hắn tức giận, lôi cô ra ngoài cửa và ném ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Cô nhìn cánh cửa khép lại trước mặt mình, vẻ mặt khẽ hiện lên nỗi buồn mang nắc và rồi nhanh chóng biến mất, cô đứng dậy, phui cát bụi dính trên váy và đi mất.

Hắn vào nhà, thấy nó đang ngồi sụp xuống đất khóc nức nở. Ôm nó vào lòng, nghe tiếng nắc của nó, nhẹ nhàng nói:

-Không sao nữa rồi...

-Hức...tại sao vậy?...gục tại sao trên...hức...đời này...hức...không ai là thật lòng với em vậy...hức...

-Em nói gì vậy? Còn anh đây mà...

-Hức...em biết...hức...chỉ có anh...mới tốt với em thôi...hức...

-Bảo Ánh này, anh hứa, cho dù thế giới này có ra sao thì anh sẽ chỉ yêu và bảo vệ một mình em thôi. Vậy nên em đừng khóc nữa, búp bê mà khóc là xấu lắm.

-Hức hức...

-Thôi mà...

-Hức hức...

-Nghe lời anh nín đi...

-Hức hức....

-Đề anh đưa em đi chơi nhé...

-Hức...

-Vậy chúng ta đi ăn nhé...

-Vâng. Ăn ở đâu ạ?

Hắn nhìn nó ngao ngán,thể hóa ra lời nói của hắn không quan trọng bằng đồ ăn à?

-Này Bảo Ánh,thái độ của em như thế là sao đây?

-Sao là sao? Anh bảo đi ăn mà...

-Thế đối với em,đồ ăn với anh cái gì quan trọng hơn?

-Sao anh lại hỏi một câu mà ai cũng biết đáp án thế?

-Vậy sao? Hahahahahaha...

-Tất nhiên là em chọn đồ ăn rồi.

-Haha...Hả? Em nói cái gì?

-Em chọn đồ ăn...

Vâng,câu đó đã làm vị giám đốc ATSM của chúng ta té ngựa. Đòi người luôn phũ phàng mà,tác giả thông cảm với hắn,nhất là khi mà có một con búp bê ham ăn như nó. Ủ thì đi ăn cái đã,mọi chuyện để sau rồi tính.

Nó đang gặm cái đùi gà với tâm trạng mà không thể nào vui hơn thì có người bước đến bàn nó. Ngọc Huyền! Cô ta diện một chiếc váy xẻ lưng và xẻ cả đùi nữa,bó sát người tới lên đường cong quyến rũ của cô ta. Bước đến bên và ngồi xuống cạnh hắn. Hắn tức giận nắm chặt tay cô ta và đẩy cô ta xuống đất. Cô ta nhìn lên,vẻ mặt cực kì hốt hoảng:

-Anh làm gì vậy?

-Cô còn hỏi câu ấy được ư?

-Nhưng em đã làm gì chứ?

-Thật nực cười. Cô bày ra đủ trò còn nói là không làm gì ư? Vậy Ngọc Linh tại sao lại xuất hiện ở nhà của tôi hả?

-Con nhỏ đó nó đến thì liên quan gì đến em chứ?

-Cô còn nói như vậy nữa sao? Vậy còn vụ bắt cóc cô ấy thì sao?-Hắn tức giận hét lên.

-Cái đó...Nhưng đó là vì em yêu anh. Em rất yêu anh anh có biết không? Làm sao em có thể chấp nhận chồng sắp cưới của mình đi với một con nhỏ khác chứ?

-Ngọc Huyền...tôi không ngờ,cô lại là con người như vậy,thật quá bỉ ổi.

-Phải,em là người như vậy bởi vì em quá yêu anh,vì anh em có thể làm tất cả.

-Cô...Bảo Ánh chúng ta đi thôi...

Hắn nắm lấy tay nó kéo đi nhưng cô ta nắm lấy tay còn lại của nó,sấn tay cầm ly nước hất vào mặt nó.

-Bảo Ánh! Rốt cuộc là cô đang làm cái gì vậy hả?

Hắn tức giận,tát cô ta một cái. Cô ta bất ngờ,ôm má đỏ ửng:

-Anh tát em ư? Anh vì cô ta mà tát em ư? Được,vậy bây giờ,mọi điều mà em có thể làm để dành anh về,em sẽ làm,nên anh hãy lo mà giữ cô ta cho cẩn thận. Em đi trước.

Cô ta đứng dậy,tức giận đi ra ngoài. Còn hắn thì vẻ mặt không còn một ánh nắng mặt trời,mây đen sầm chóp giăng đầy trên đầu,tay nắm chặt khiến gân xanh nổi lên,nghiến răng mà nói:

-Nếu cô dám động vào cô ấy,dù chỉ là một cọng tóc,tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Mọi chuyện hôm qua xảy ra như thế đấy,hắn đã tuyên bố là sẽ không bao giờ để nó rời xa,đấy chính là lí do mà hôm nay hắn đang ôm kệp cứng nó trong tay,ngủ mà mặt không thể nấn nguyện hơn. Nó thì sao cũng được,mệt quá rồi nên đặt đầu xuống gối là quên trời đất luôn.

Đôi trai tài gái sắc của chúng ta đang say giấc nồng thì bỗng “RENG!!!RENG!!!RENG!!!”. Đừng hiểu nhầm là chuông báo thức,điện thoại hắn đổ chuông đấy. Có đặt chuông thì đặt âm lượng cũng vừa phải thôi,của hắn đồ chuông là nhà cách hắn hai căn cũng nghe thấy,thật phiền hà xóm làng mà. Hắn khó chịu với tay lên lấy cái Iphone,nheo mắt nhìn màn hình coi đũa nào dám phá giấc ngủ ngàn thu à lộn ngàn vàng của hắn.

-À ừm...cái gì đây? Là ba à? À mà mình có quen đũa nào tên ba đâu nhỉ?....-Một giây,hai giây,ba giây...-Á,là ba,quên mất. Alo,ba ạ?

-.....

-Sao tự dưng con phải đến?

-.....

-Con biết rồi. Haiz,thiệt là bực mình mà.

Hắn cúp máy mà cứ như muốn đập nát cái điện thoại vậy. Quay qua nhìn,búp bê của hắn vẫn ngủ,không biết chuyện gì xảy ra (Cái chị này là trời sập còn chưa biết nói gì chuông điện thoại :)). Một mồi lét thân xuống giường làm VSCN,luôn miệng làm bầm: “Trời ơi là trời! Hôm nay chủ nhật mà cũng không được nghỉ ngơi nữa là sao?”

Mọi thứ xong xuôi rồi lại quay ra nhìn nó. Sao giờ nhỉ? Để nó ở một mình không an tâm,mang theo càng không được,mà cũng thể gửi cho ai được. Thôi đành để ở nhà vậy. Hắn lấy cây bút,viết viết gì đó rồi nhét tờ giấy vào tay nó rồi sau đó ra ngoài,lấy xe đi mất. Lái xe mà trong lòng cứ nhấp nhồm không yên,không biết nó ở nhà một mình có sao không nữa,lại còn bực mình hơn là tự dưng hôm nay gọi đến chỉ nữa không biết. Theo khoa học chứng minh thì có lẽ vừa đi vừa làm bầm sẽ rút ngắn thời gian nên hiện giờ hắn đang đứng trước ngôi biệt thự của ba mẹ hắn. Chính sửa lại quần áo rồi đẩy cửa bước vào,gật đầu chào mấy chục người giúp việc nhưng về mặt thì không cảm xúc,bước đến phòng khách,hắn đứng lại,kính cần cúi chào. Một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế,toát ra vẻ uy nghiêm,lãnh đạo. Ông nhìn hắn,tỏ vẻ cứ ngồi xuống ghế. Hắn hỏi trước:

-Ba à,hôm nay ba gọi con đến có chuyện gì vậy?

Ông uống một ngụm trà,đặt tách xuống rồi mới chậm chậm nói:

-Con trai của ta,ta muốn gọi con đến phải có lí do hay sao?

-À không....

-Dạo này ta nghe nói công ty vừa tuyển được mấy người mẫu đẹp lắm hả?

-À vâng.

-Con đứng thật tai giỏi trong công việc đấy.

-Cảm ơn ba.

-Nhưng mà...trong chuyện khác lại thật kém cỏi.

-Chuyện gì ạ?

-Nghe nói dạo này,con và Ngọc Huyền,hai đứa có gì đó không được tốt đẹp cho lắm.

-Ba à,chuyện gì cũng được,nhưng riêng chuyện này,con không thể đồng ý được. Con không muốn và không bao giờ lấy Ngọc Huyền. Con không yêu cô ấy!

-Tại sao lại không yêu? Không phải vì con đã có ai khác rồi chứ?

-Cái đó...Phải. Con đã yêu cô gái khác và chỉ duy nhất cô ấy mới có thể làm vợ con mà thôi.

-Trên đời này,có những thứ tưởng chừng như tốt đẹp mà đến lúc ta biết được sự thật lại quá phủ phàng. Con yêu cô ta,con có biết chắc cô ta không lợi dụng con hay không?

-Không bao giờ có chuyện đó xảy ra thưa ba.

-Cái đó là do con suy nghĩ như thế. Con người khi yêu ai lại chẳng đặt hết niềm tin vào đối phương. Con bé đó suy nghĩ gì,chỉ mình nó mới hiểu mà thôi.

-Ba à,nếu như hôm nay ba gọi con đến đây chỉ để nói mấy lời này thì con xin về trước.-Hắn đứng dậy,toan bước đi.

-Đứng lại! Con vì cô ta mà cãi lại ba mình hay sao?

-Ba à,con không dám cãi lại nhưng riêng chuyện này thì không thể...

-Đừng nhiều lời nữa! Ta đã nói như thế nào thì cứ làm như vậy đi. Nếu cứ cố ương bướng thì đừng có trách ta.

Ông nói xong,tức giận bỏ lên lầu. Ngọc Huyền từ trên lầu chạy xuống đỡ ông rồi giờ cái giọng tốt đẹp ra:

-Bác trai à,con đã nói rồi. Nếu anh ấy không thích thì đừng ép nữa.

-Sao ta có thể để con thiệt thòi như vậy được. Dù có sao đi nữa ta cũng nhất quyết phải thấy hai đứa nắm tay nhau đi vào lễ đường.

-Bác trai à...thôi bác mệt rồi,để con đỡ bác lên phòng nghỉ.

-Được,con ngoan lắm. Có đứa con dâu như con,ta thật là có phúc.Hahaha!

-Dạ. Chúng ta đi thôi bác trai.

Cô ta một phần tỏ ra ngoan ngoãn,một phần nhìn hắn với ánh mắt đắc thắng. Hắn đứng đó,chứng kiến hết tất cả,tay nắm chặt lại,cả người tỏa ra làn khí lạnh lẽo có thể giết người luôn ấy.

Bực tức như vậy nhưng hắn cũng phải nhanh chóng lái xe về nhà. Không biết búp bê của hắn có sao không nữa? Vợ vàng chạy vào trong nhà,thấy nó đang ngồi trên ghế thì vui mừng chạy lại ôm nó vào lòng,luôn miệng nói:

-Bảo Anh à,em dậy rồi à? Chúng ta ra ngoài ăn sáng nhé?

-.....

-Bảo Anh! Em sao thế? Sao không trả lời anh?

-Hả? À,anh Phong này,anh cứ đi ăn đi. Em mệt lắm chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Nó đẩy hắn ra,bước lên lầu,thì bị hắn nắm tay giữ lại.

-Em sao vậy Bảo Anh? Có chuyện gì xảy ra vậy?

-Không có gì hết. Em đã nói là em mệt mà. Anh đừng có làm phiền em nữa!

Nó gạt lên,gật tay ra khỏi tay hắn rồi chạy lên lầu,đóng sầm cửa lại,bỏ mặc cho hắn đứng đấy với muôn ngàn câu hỏi và một niềm lo lắng thật sự.....

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Nó chốt cửa,ngồi thụp xuống đất khóc nức nở,mặc cho hắn ở ngoài đập cửa,la hét:

-Bảo Anh! Em làm sao thế? Mở cửa cho anh đi. Bảo Anh à!...

Nó cứ khóc,nước mắt không ngừng rơi,tìm nó đau lắm. Còn về lý do nó thế này ư?

Hồi sáng nay,lúc nó giật mình tỉnh dậy thì không thấy hấn đâu nữa. Bất chợt thấy tờ giấy trong tay liền mở ra đọc: “Anh đi có việc,búp bê của anh ở nhà ngoan nhé! Nhớ không được quậy phá gì cả và tuyệt đối không được mở cửa cho người lạ nghe chưa? Lát nữa anh về sẽ dẫn em đi chơi nha! Ký tên: PYA.”

Nó nhìn tờ giấy,thở dài,định nằm xuống gối ngủ tiếp thì tiếng chuông cửa vang lên. Gì chứ? Lại nữa à? Nó sợ mấy vụ bấm chuông này lắm rồi. Thế là cứ mặc kệ chuông,nó chui vào chăn ngủ tiếp. Tiếng chuông ngừng kêu,nó đoán là người ta đi rồi nhưng không...”BÍNG BONG BÍNG BONG BÍNG BONG BÍNG BONG...!!!”.

Một hồi chuông dài không kể hết,inh ỏi quá nên nó đành đi xuống lầu,hé mắt nhìn xem ai. Lần này là một người phụ nữ xinh đẹp,trên người khoác toàn đồ hiệu đắt tiền,đã ngoài bốn mươi nhưng bà vẫn giữ y nguyên nét thanh xuân trẻ đẹp. Nó nhỏ giọng hỏi:

-Bác kiểm ai thế?

-Tôi kiểm cô. Mở cửa cho tôi đi.

-Nhưng bác là ai? Tại sao lại kiểm tôi?

-Chắc cô không biết. Xin tự giới thiệu,tôi là mẹ ruột của Hoàng Phong,hôm nay đến tìm cô có chuyện cần nói.

-Bác là mẹ của anh Phong???- Mắt chữ A mồm chữ O.

-Phải. Mở cửa cho tôi.

Nó chần chừ,nhớ lại lời hấn là không được mở cửa cho nppgười lạ vào,nhưng mà đây là mẹ hấn mà,đâu có phải người lạ đâu,mở cửa chắc không sao đâu. Nghĩ tới đó thôi là nó vui vẻ ra mở cửa. Người phụ nữ ấy bước vào nhà,ngồi xuống ghế,chính nó cũng tự nhiên ngồi đối diện với bà ấy. Bà với ánh mắt suy xét nhìn nó từ trên xuống dưới,sau đó mới cất giọng:

-Tôi là mẹ của Hoàng Phong. Hôm nay tôi đến đây là để xem mặt cô,cái người đeo bám nó mấy tháng nay.

-O,bác nói gì vậy? Đeo bám là sao ạ?

-Chứ hành động của cô bây giờ không gọi là đeo bám thì gọi là gì?

-Cái đó.....

-Cô suốt ngày bám dính lấy nó,bắt nó phải chiều chuộng cô. Cô có biết,nếu nó cứ mù quáng vì cô như vậy thì tương lai nó sẽ ra sao không hả?

-Nhưng anh ấy yêu cháu và cháu cũng yêu anh ấy mà...

-Cô yêu nó? Cô yêu nó hay yêu tiền của nó? Hạng người như cô làm sao có thể vào làm dâu gia đình tôi? Cô nghĩ gì vậy hả? Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý ư?

-Cháu....

-Nếu như cô biết nghĩ cho thằng Phong thì hãy biết thân biết phận mà rời xa nó đi. Vốn dĩ nó đã có một người vợ tương lai quá tuyệt vời rồi,không cần một người ăn bám như cô nữa.

-Nhưng Ngọc Huyền,cô ta là người xấu....

-Cái gì? Ai cho phép cô nói như vậy với con dâu tôi hả? Cho dù nó có làm gì đi nữa cũng đáng giá hơn cô gấp vạn lần,gấp trăm lần,những điều nó làm chỉ là vì biết nghĩ cho thằng Phong thôi. Còn cô,cô đã làm gì cho thằng Phong chưa hả?

-Cháu.....Cháu yêu anh ấy...

-Tôi đã nói rồi,tình yêu của cô chỉ bằng con sâu con bọ,những thứ bẩn thỉu mà thôi. Cô hãy buông tha cho thằng Phong đi,để nó có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Cô cũng rất xinh đẹp,chắc chắn sẽ kiếm được ai khác chứ không nhất thiết phải bám lấy thằng Phong như vậy. Tôi xin cô,nếu như cô yêu thằng Phong thì làm ơn buông tha cho nó,bởi chắc chắn nó với cô không thể có hạnh phúc được. Tôi chỉ nói thế thôi,còn quyết định là ở cô,nhưng nếu cô vẫn cứ ngoan cố,tôi sẽ dùng đến biện pháp mạnh. Tôi về trước.

Bà ta bước ra khỏi cổng,để lại nó thẫn thờ như cái xác không hồn. Những lời bà ấy nói như những mũi dao đâm vào tim nó vậy. Nó đang ăn bám hấn ư? Nó đang ngăn cản hạnh phúc của hấn ư? Là nó,nó chính là một kẻ phá hoại cuộc đời hấn! Nó...nó phải làm gì đây?....

Nó cứ ở trong phòng và khóc,khóc rất nhiều,rất lâu. Nó mong đây chỉ là một giấc mơ mà thôi,một giấc mơ để khi nó tỉnh dậy,nó sẽ lại thấy hấn ở bên,mỉm cười với nó,ôm nó vào lòng và hát cho nó nghe. Nó cứ khóc như thế,nhưng nó đói. Bây giờ phải làm sao khi nó không muốn đổi mặt với hấn,nhưng nó đói,rất đói. Suy nghĩ một hồi,nó quyết định mở cửa bước ra,hấn chạy đến ôm chầm lấy nó nhưng nó đẩy ra,bước xuống bếp rồi đứng thẫn thờ ở đấy. Hấn chạy theo,thấy thế thì hiểu ý nó vội nói:

-Em đói phải không? Để anh làm mỳ cho em ăn nhé?

Hắn nói rồi ấn nó ngồi xuống ghế,sau đó quay ra loay hoay làm mỳ. Lát sau bụng đĩa mỳ nóng hổi đặt trước mặt nó. Nó không nói gì,chỉ lấy nĩa rồi ăn. Bình thường nó thích món này lắm mà,nhất là hắn làm cho nữa,nhưng sao hôm nay nó ăn lại thấy đắng,cay,rất khó nuốt. Nước mắt từ hai khóe mi lại tuôn rơi khi nó nuốt mỳ xuống. Hắn thì cực kì hoảng loạn,hỏi tới tấp:

-Em sao thế? Mỳ không ngon à?

Lắc lắc

-Vậy tại sao em cứ khóc mãi thế? Nói cho anh biết đi,rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy hả?

-Anh thôi đi,ồn ào quá.

-Ồn ào ư? Là anh quan tâm tới em thôi mà...

-Em không cần anh quan tâm nữa...

-Em nói sao?

-Em nói là em ghét anh lắm,Võ Hoàng Phong!!!

Nó hét lên rồi chạy ra ngoài,mở cửa và chạy ra ngoài đường luôn. Hắn tất nhiên là đuổi theo,nhưng mà...nó đã hoàn toàn biến mất trong dòng người đông nghịt kia...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hắn cố tìm nhưng cũng thật vô vọng,giữa dòng người thế này,làm sao tìm được nó cơ chứ? Không thể nào. Hắn thất vọng,nắm chặt tay rồi chạy về nhà và lái xe vù đi mà điêm đến là căn biệt thự lúc này. Chạy thẳng vào nhà,đập vào mắt nó là cảnh Ngọc Mỹ đang xoa bóp vai cho mẹ hắn. Hắn tức giận,không còn nghĩ được gì nữa,chạy đến nắm chặt tay Ngọc Huyền hỏi bằng cái giọng không thể bằng giá hơn:

-Rốt cuộc cô đã làm gì cô ấy rồi hả?

Hắn nói như hét lên khiến nét mặt cô ta có chút hoảng sợ.

-Anh bỏ em ra...đau quá...

-Cô mau nói đi,nếu không tôi sẽ giết cô.

-Em...em không làm gì hết...

-Cô đừng ngụy biện nữa!

-Em thật sự không làm gì mà...

-Cô....

-Con thôi ngay đi!-Bà xen vào.

-Mẹ đừng có bênh vực cho cô ta.

-Mẹ không bênh vực nhưng nếu con muốn trút giận thì tìm mẹ này,bởi chính mẹ đã đến gặp cô ta.

-Mẹ....

Hắn nghe như sét đánh ngang tai,buồng lỏng tay khiến Ngọc Huyền ngã xuống đất,ôm cô tay ra vẻ tội nghiệp. Bà nhanh chóng chạy lại đỡ đưa con dâu yêu quý:

- Con vì con nhỏ đó mà nỗ lực như vậy với con bé hả?

- Mẹ...rút cuộc mẹ đã làm gì?

- Mẹ chỉ nói những gì nên nói thôi.

- Mẹ...Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì cả đời này con sẽ không nhìn mặt mẹ nữa.

- Con nói cái gì? Ôi...thằng bất hiếu,mày vì một con nhỏ mà nói vậy với mẹ ư? Ôi đầu tôi!!!

-Bác gái,bác có sao không? Anh Phong,nếu anh giận em thì cứ tìm một mình em thôi,tại sao lại làm vậy với bác gái chứ? Bác ấy là mẹ anh mà...

-Cô thôi ngay mấy cái trò bi ối ấy đi!

Hắn đi ra ngoài,bỏ mặc Ngọc Huyền ở lại với cái mặt đỏ lên vì tức. Lên xe và lái khắp thành phố,các tiệm ăn,khu vui chơi vẫn không có. Sau cùng,hắn lái xe về nhà với hy vọng nó đang ở đây. Nhưng không có. Phòng khách không có,phòng bếp không có,phòng hán không có và cả phòng nó cũng không. Hắn bất lực nằm xuống chiếc giường màu hồng,nhìn lên trần nhà hồng nhạt,sau đó nhắm mắt tưởng tượng ra cảnh nó đang ở xa kia,chạy đến ôm chầm lấy hắn. Nước mắt khẽ rơi. Từ trước đến khi chưa gặp nó,hắn như người không có cảm xúc,chưa bao giờ khóc vì ai hoặc vì bất cứ thứ gì nhưng nó đã khiến hắn khóc hai lần rồi đây,chắc có lẽ bị lấy bệnh mất ụt của nó rồi.

-Bảo Anh,rút cuộc là em đang ở đâu? Là anh không tốt,đã hứa không bao giờ để mất em vậy mà...Anh xin em Bảo Anh à,hãy quay về đi...

Hắn cứ lảm bảm như thế. Bây giờ phải làm sao đây? Ai có thể giúp hắn. Không,không thể là người đó được. Vậy thì ai khác? Chỉ có thể là người đó thôi. Đùng vậy,người có thể giúp hắn bây giờ,chỉ có anh mà thôi. Hắn cầm chiếc điện thoại,miền cưỡng bấm số gọi và đặt lên tai.

-Tút...tút...tút...Alo!

-Anh là Gia Bảo đúng chứ?

-Phải. Nhưng anh là ai?

-Là tôi. Hoàng Phong đây!

-Hoàng Phong ư? Thật là bất ngờ,tự dưng khi không mà anh gọi cho tôi ư?

-Tất nhiên là không rồi. Tôi có việc nhờ anh giúp.

-Có việc nhờ tôi giúp ư? Chà,chuyện lạ đấy. Một người như anh cũng có ngày nhờ tôi giúp. Nhưng nghĩ lại thì việc mà anh có thể nhờ tôi giúp thì...chẳng lẽ có liên quan tới Bảo Anh?

-Phải. Cô ấy...mất tích rồi...

-Cái gì? Mất tích ư? Anh trông nom cô ấy cái kiểu gì vậy hả?

-Chuyện dài lắm,có gì nói sau. Giúp tôi kiếm cô ấy trước đã.

-Được. Tôi sẽ về Việt Nam ngay. Nhưng nếu cô ấy có chuyện gì tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu. Cúp máy!...tút...tút...tút...!

Hắn quăng điện thoại xuống giường,lại nhìn lên trần nhà,tiếp tục lảm bảm:

-Được rồi Bảo Anh,nếu em giận anh thì xin em hãy dùng cách khác chứ đừng dùng cách này để trừng phạt anh. Nếu em không thể quay về vì anh thì anh cho phép em quay về vì tên Gia Bảo kia nhưng xin em hãy quay về. Hoặc nếu em không thích thì cứ đứng yên đây,anh sẽ tới đón em...

Sân bay.....

-Tôi ở đây!

-Nè,tôi đã bảo anh trông nom cô ấy tại sa...

-Mau đi kiếm đi,ở đó mà nói nhiều.

-Bỏ tay ra. Tôi nói rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy,tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu.

-Không cần anh phải tha thứ,chính tôi còn không thể. Còn bây giờ mau đi tìm đi. Anh tìm ở khu A,tôi sẽ lo khu B,tìm được thì liên lạc cho nhau.

-Được. Tôi sẽ nhờ thêm người đi tìm.

Hai người họ đứng giữa sân bay mà nói chuyện, không để ý này giờ đám nữ mê trai đang chảy nước dãi, mắt biến thành hình trái tim, bu cả đồng xung quanh hẳn và anh, khó khăn lắm mới thoát ra được. Hai người chia nhau hai hướng đi tìm. Anh ngồi trên xe, bắt đầu gọi điện nhờ sự trợ giúp của người quen.

- Alo, em hả?

- ...

- Anh về nước rồi và có việc nhờ em đây.

- ...

- Phải. Nhưng anh cần em tìm giúp một cô gái.

- ...

- Tên cô bé đó là Hoàng Ngọc Bảo Ánh, cực kì xinh xắn.

- ...

- Hả? Em nói sao?

- ...

- Được được, anh đến ngay.

Anh cúp máy, lái xe cái vèo đến nhà của người anh gọi lúc nãy. ...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Anh dừng xe, bấm chuông cửa. Một cô gái rất xinh chạy ra mở cửa.

- Chào anh Bảo!

- Ngọc Linh, cô ấy đâu?

- Ở bên trong ấy ạ. Anh vào nhà đi!

Anh bước vào nhà, thấy ngay nó đang vui vẻ ăn một cái bánh ngọt to đùng bên cạnh là bao nhiêu chén, đĩa hết sạch sẽ. Thấy có người, nó ngước lên nhìn, nhận ra là anh, nó vội chạy lại, ôm chầm lấy anh:

- Anh Bảo!

- Bảo Ánh à, sao em lại bỏ đi vậy? Có biết anh lo cho em lắm không?

- Huhu. ... em nhớ anh lắm. ...

- Anh cũng nhớ em lắm. Nhưng Bảo Ánh à, sao em lại đến đây vậy?

- Em. ...

- Thực ra lúc này em đang đi dạo thì gặp cô ấy ngồi khóc ở dưới gốc cây nên em đưa về đây. - Ngọc Linh nói.

- Vậy sao? Cảm ơn em nhé Ngọc Linh. Nhưng giữa em và Hoàng Phong đã có chuyện gì vậy?

- Huhu. ... anh Phong. ...

Nó kể hết cho anh nghe, tất nhiên là anh hiểu và đau lòng vì nó phải chịu quá nhiều mệt mỏi. Anh ôm nó vào lòng, ôm chặt lắm như muốn mang đi hết

những u phiền của nó. Được một lát,anh nhìn xuống thì nó đã ngủ mất tiêu rồi. Bế nó lên giường,đắp chăn rồi hôn nhẹ một cái lên trán nó,tất nhiên tất cả hành động này cô đều chứng kiến hết,ánh mắt khẽ hiện lên nỗi buồn,anh quay lại,nắm tay cô,mỉm cười:

-Ngọc Linh này,cảm ơn em nhé! Với lại nhờ em chăm sóc cho Bảo Ánh vài ngày nhé!

-Vâng,anh Bảo cứ yên tâm để cô ấy ở đây. Em sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận.

-Em nói vậy là anh yên tâm rồi. Thôi,anh về trước nhé!

-O,anh Bảo không ở lại chơi thêm ạ?

-Thôi,thấy Bảo Ánh không sao là anh mừng rồi,anh có việc phải đi trước. Thế nhé!

Anh nói rồi đi xuống lầu,tạm biệt Ngọc Linh và lái xe đi thẳng,tâm trạng bớt lo lắng phần nào. Đeo tai nghe,gọi cho ai kia đang như sắp bốc hỏa vì không kiểm ra nó.

-Alo.

-Hoàng Phong,tôi tìm được cô ấy rồi.

-Thật sao? Hiện giờ cô ấy đang ở đâu? Có bị làm sao không?

-Đang ở nhà của một người bạn,rất rất an toàn,không bị gì cả.

-Cho địa chỉ đi,tôi sẽ đến đó ngay.

-Không được đâu.

-Tại sao chứ?

-Cô ấy hiện không có tâm trạng gặp anh đâu. Cứ để ở đây vài ngày đi đã.

-Nhưng...

-Thế nhé,tôi cúp máy đây.

-Này,Gia Bảo! Alo! Alo! Hừ,bực mình quá!

HắnqHắn quăng mạnh cái điện thoại xuống ghế bên cạnh,may là không rớt xuống đất. Nhưng mà nó an toàn là được rồi,đến gặp nó sau vậy. Hắn lái xe về nhà,nằm lên giường,nhìn trần nhà. Tuy biết là nó an toàn nhưng không có nó ở bên cạnh thấy cứ thiếu thiếu,khó chịu sao ấy. Nói chung là không thích cảm giác này. Hắn nằm lăn qua lộn lại,nhưng chợt nhớ ra là có gắn máy phát tín hiệu lên người nó mà. Vội vàng mở điện thoại,nhưng mà đáng tiếc thay,con chip đó đã bị anh phát hiện gắn ở cổ nó nên đã gỡ ra và phá nát rồi. Niềm hi vọng nhỏ nhoi của anh Phong nhà ta lại bị dập tắt. Trời đất quỷ thần ơi,mới thiếu nó có một lúc đã như chết đi sống lại thì vắng mấy ngày hắn biết phải làm sao đây?

-Aaaaaaaa!!!! Bảo Ánh à,rất cuộc em ở đâu chứ?

Thôi thôi,tác giả thấy thế này không ổn,ở bên hắn riết rồi lấy bệnh tự kỉ đấy,thôi qua thăm nó nhé.

Nó đang nằm ngủ,bỗng dưng la toáng lên rồi ngồi bật dậy. Cô ở dưới lầu,nghe tiếng la vội chạy lên thì thấy nó mồ hôi đầm đìa,thở hồng hộc. Vội vàng rót cốc nước đưa cho nó và hỏi:

-Có chuyện gì vậy Bảo Ánh?

-Tớ nằm mơ thấy ác mộng,mơ thấy anh Phong vì bảo vệ tớ mà bị thương rất nặng,máu chảy đầm đìa và sau đó thì bỏ tớ và đi mất...huhuhu..

-Thôi nín đi. Không sao đâu,đó chỉ là giấc mơ thôi mà. Uống nước đi.

-Cảm ơn. Cậu tốt với tớ quá!

-Không phải đâu,chính tớ mới là người phải nói lời xin lỗi cậu,tớ đã gây ra phiền phức cho cậu.

-Không sao đâu,tớ luôn biết Ngọc Linh là người tốt,chỉ là bất đắc dĩ cậu mới phải làm thế.

-Cậu nói cũng phải. Từ trước đến giờ tớ luôn phải sống sau cái bóng của chị tớ,lúc nào cũng chỉ được nhận phần thừa của chị tớ mà thôi. À mà,cậu đó,lần đầu tiên tớ gặp người như cậu. Bị hại mà vẫn bảo vệ tớ. Cậu là quá tốt bụng hay ngọc vậy Bảo Ánh?

-Nè,sao cậu lại nói như vậy chứ?

-Tớ hồi chơi thôi mà chứ tớ biết cậu là một cô gái rất rất tốt bụng. Chắc là vì thế nên anh Bảo mới yêu cậu nhiều như vậy.

-Cậu nói anh Bảo yêu tớ sao?

-Đúng vậy. Ai nhìn vào cũng biết mà,từng cử chỉ hành động lời nói của anh ấy đều thể hiện rõ là anh ấy yêu cậu,quan tâm tới cậu. . .

-Ngọc Linh,cậu sao thế?

-À,không sao. Chỉ là tớ ghen tị với cậu thôi. Tớ cũng muốn được như cậu.

-Ồ Ngọc Linh,chẳng lẽ cậu cũng yêu anh ấy ư?

-Phải,yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên,từ cái lần cùng học chung khi tớ đi du học bên Pháp. Anh ấy thực sự là người đàn ông hoàn hảo.

-Trước giờ tớ chỉ coi anh ấy như một người anh mà thôi. Nếu cậu yêu anh ấy cậu hãy mạnh dạn nói ra.

-Nhưng tớ sợ anh ấy sẽ từ chối,người anh ấy yêu là cậu mà.

-Thôi nào,không ai là không yêu một người xinh xắn,hoàn hảo như cậu đâu. Cố gắng lên,tớ sẽ giúp cậu.

-Thật sao? Cảm ơn nhé!

-À mà cậu có nghe tiếng chuông cửa không?

-Chuông ư? À đúng rồi,nãy giờ không để ý. Cậu ngồi ở đây nhé,tớ xuống mở cửa.

-Được.

Cô nhanh nhẹn chạy xuống lầu,bất ngờ vì đứng trước cửa chính là chị gái của cô,Ngọc Huyền.

-Em làm gì mà để chị bấm chuông từ nãy đến giờ không ra mở hả?

-Em xin lỗi. Em không nghe thấy tiếng chuông. Mà sao hôm nay chị lại đến nhà em thế?

-Chị nhớ em gái không được đến thăm sao?

-À không ạ.

Ngọc Huyền bước vào nhà,nhìn quanh.

-Nhà em cũng đẹp lắm nhỉ? Cho chị thăm quan một vòng nhé?

-A không được đâu!

Cô chạy đến ngăn lại.

-Tại sao thế?

-Ở bên trên bề bộn lắm,chị ở dưới này,ăn bánh uống trà đi,nhà em không có gì đâu mà tham quan đâu.

-Vậy cũng được.

Ngọc Huyền bước tới chiếc ghế và ngồi xuống,uống một ngụm trà,nhìn đồng chén đĩa trên bàn,nhíu mày:

-Nhà em có khách à?

-À không,hồi nãy em ăn mà quên dọn.

-Em ăn nhiều vậy ư?

-À vâng,không biết làm sao dạo này em ăn nhiều lắm. Để em dọn đi.

-Thôi không cần đâu,lát dọn cũng được. Em ngồi xuống đi,chị có chuyện muốn nói.

-Chuyện gì ạ?

-Chẳng qua là chị muốn nhờ em làm sao dụ dỗ cái đứa hồi trước giúp chị.

- Là Bảo Ánh ạ? Không được đâu chị!

- Tại sao chứ?

- Chẳng qua em không muốn chị làm mấy việc đó nữa đâu.

- Ý em nói là sao? Chị chỉ muốn dành lại chồng chị mà cũng không được hay sao?

- Nhưng chúng ta có thể dùng cách khác mà...

- Cách khác là cách nào? Chẳng lẽ em muốn chị ngồi nói chuyện cầu xin con nhỏ đó hả?

- Em...

- Không nói nhiều nữa, bây giờ em có giúp chị hay không?

- Em xin lỗi nhưng...

- Vậy được thôi. Em không giúp, chị sẽ đích thân làm. Chị đi trước.

Ngọc Huyền đứng dậy, bỏ đi, bỏ lại Ngọc Linh ngồi đó. Cô buồn lắm, buồn vì chị mình là người như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

- Cậu có sao không, Ngọc Linh?

Nó chạy xuống lầu.

- Tớ không sao đâu. Nhưng mà chị tớ... Xin lỗi cậu...

- Không, cậu không có lỗi.

- À mà Bảo Ánh này, tớ đưa cậu đi chơi nhé? Về Việt Nam mà chưa có dịp thăm quan lại, nhớ quá đi!

- Vậy hay quá! Chúng ta đi luôn đi!

Cô và nó đi lượn lờ khắp các cửa hàng, quán xá. Nó thì tay cầm xiên thịt viên, tung tăng chạy trước, bỗng đâm sầm vào một người, ngã xuống dưới đất, xiên thịt cũng văng mất luôn. Nó nhăn mặt, xoa cái mông đang ê ẩm, ngước mặt lên nhìn, là một tên to lớn, mặt nhìn cực kì giang hồ. Cô từ xa chạy lại đỡ nó dậy, phúi quần áo cho nó, rồi cúi đầu xin lỗi dùm nó luôn:

- A, xin lỗi các anh nhé. Bạn tôi vô ý quá! Bảo Ánh à, đi thôi.

Nói xong thì quay lưng định đi, nhưng mà...

- Đứng lại. Tụi mày đâm vào tao rồi xin lỗi là xong sao hả?

- Chúng tôi đã xin lỗi rồi mà, các anh muốn gì nữa?

- Haha, nói nghe dễ dàng quá nhỉ? Tụi mày biết tao là ai không hả?

- Sao tôi phải quan tâm chứ?

- Haha, cô em nói hay đấy, nhưng nghe hết đã. Xin tự giới thiệu, tao là nhị ca của băng Sói Đen, là băng đảng xã hội đen lớn mạnh nhất hiện nay. (Làm như tập đoàn mà lớn với chả mạnh)

- Thế... thế thì sao? - Cô có vẻ hơi sợ.

- Đụng vào Nhị ca của tụi tao thì tất nhiên phải trả giá. - Một tên nữa, hình như là đàn em thì phải, lên tiếng.

-Trà giá? Trà cái gì hả?

-Hai cô em đây cũng xinh đẹp đấy! Về nhà phục vụ cho anh đây nhé!

-Không bao giờ,đừng có mơ. Bảo Ánh,chúng ta đi thôi.

-Tuồng nói đi là dễ sao? Tụi bây đâu?

Năm tên côn đồ to lớn vây quanh cô và nó,cô thả tay nó ra,ra mấy cước vỗ với mấy tên côn đồ nhưng đều vô dụng mà thôi. Bọn chúng đánh mạnh vào gáy khiến cô ngất xỉu. Nó nãy giờ cực kì hoảng sợ,nhưng thấy cô bị ngất cũng lao vào đâm đá và cũng bị đánh cho ngất xỉu. Tên Nhị ca ha hả cười,ra lệnh cho đàn em đưa cô và nó đi,trước khi đi còn đe dọa tất cả mọi người ở đó. Mọi người xung quanh nhìn thấy như vậy cũng rất muốn giúp,nhưng nghe thấy tên Sói Đen thì không ai dám làm gì cả,bởi ai cũng biết đến băng đàn Sói Đen,một băng đàn đâm thuê chém mướn,chuyện gì cũng có thể làm,nếu ai đại dốt động vào bọn chúng thì sẽ nhận hậu quả rất thảm khốc,chắc chắn sẽ rất đau đớn,từng có người đổi đầu với bọn chúng,sau đó người ta tìm thấy xác trong một bao tải trôi dưới sông nhuộm thắm một màu đỏ tươi,bị băm nhỏ ra từng mảnh,không còn nhận ra bất cứ bộ phận nào,nghe nói nội tạng còn bị bán đi nữa,thật sự rất kinh khủng,đã vậy nhà cửa còn bị phá nát. Vì vậy bây giờ tất cả mọi người chỉ biết đứng nhìn và thầm cầu nguyện cho hai cô gái kia mà thôi.

Cô và nó vừa tỉnh dậy,đã bị mùi máu tươi xộc ngay vào mũi,tay chân bị trói chặt. Nhìn quanh thì nơi đây là một chỗ rất bẩn thỉu,bức tường rêu xanh dính đầy máu,ở sát bức tường còn có vài cái gì đó nhìn không rõ,nhuộm đầy máu (Bộ phận con người của một ai đó đấy),ánh đèn mờ ảo. Có mùi thuốc lá nồng nặc,sau làn khói là cái tên Nhị ca gì đó. Hắn hút một hơi thật dài,thở ra khói phả vào mặt khiến cô ho sặc sụa. Cô la lên:

-Đây là đâu vậy hả? Thả tôi ra!

-Cô em cứ bình tĩnh đi. Đây là nhà của chúng tôi và sau này cũng là nhà của cô em mà thôi.

-Gì chứ? Không bao giờ đâu!

-Haha,ta đây thích cái vẻ mặt kiên quyết của cô em đấy. Có vẻ như khi tức giận thì cô em lại càng xinh đẹp nhỉ? Nơi đây rất tốt,mỗi tội là đang thiếu bóng dáng phụ nữ. Hai cô em đây sẽ vinh dự là hai người đầu tiên đấy.

-Đừng có ăn nói bậy bạ! Mau thả ta ra.

-Có vùng vẫy cũng không thoát được,có la hét cũng không ai nghe đâu,vô ích thôi. Tụi bây,gọi Xích Sắt cho tao!

-Dạ,Nhị ca!

Một tên mặt mũi xỏ đầy khuyên đi đến.

-Nhị ca cho gọi em ạ?

-Đúng vậy. Hãy dạy dỗ hai cô em đây thật tốt dùm tao!

-Đây ạ? Hả? Con nhỏ này là...Nhị ca,chính con nhỏ này đã đá Đại ca đấy ạ!-Tên Xích Sắt chỉ nó.

-Sao chứ?

-Đúng vậy đấy Nhị ca.

-Mày chắc chứ?

-Em chắc chắn.

-Được. Để đó tao.

Tên đó bước lại gần,dựng nó dậy,tát một cái vào má nó,cô hét hoảng:

-Tên kia,mày làm gì Bảo Ánh vậy hả? Tao sẽ không tha cho mày đâu!

-Không liên quan tới mày. Tụi bây đâu mau đưa con nhỏ đó đi,trông chừng cho cẩn thận.

-Mấy tên này,mau thả tao ra,Bảo Ánh à!!!

-Bịt mồm nó lại đi!Ồn ào quá! Còn mày,mau nói đi,tên kia đâu hả?

-Ai chứ?

-Chính là cái tên cứu mày khiến đại ca tao bị bắt!

-Tôi...tôi không biết...

-Ngoan cố sao? Được,để xem tụi tao làm gì để có khiến mày nói ra. Tụi bay đâu?

Hai tên to lớn tiến lại gần nó,nó sợ hãi,nhắm chặt mắt lại,sau đó thì cảm giác như xé da xé thịt,đau đến khó thở...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hai tên to lớn đó,tay cầm roi da,quất liên tục vào người nó. Mà nó làm sao chịu được sự đau đớn này,cũng không thể thoát được,đành nằm im chịu trận cho con đau giằng xé cơ thể,máu chảy ra thấm vào quần áo,nó la lên đầy đau đớn,nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tên Nhị ca ra hiệu,hai tên kia lập tức dừng đánh. Bước lại gần,nâng cầm nó lên,lại dụ dỗ:

-Một cảnh hoa xinh đẹp thế này lại bị roi da làm cho chảy máu,ta thật không cam lòng. Thôi nào,đâu ai ép cô phải chịu đựng,mau nói ra đi,tên kia hiện đang ở đâu?

-TÔI KHÔNG BIẾT!!!

Nó hét vào mặt gã Nhị ca khiến gã tức tối,giật mạnh roi da từ tay tên kia,đánh tới tấp vào người nó:

-Được lắm. Không ưa nhẹ ta sẽ cho nặng,để coi ngươi chịu được bao lâu...

Ngon roi bỗng dừng lại,một xô nước đỏ ào lên người nó. Có vài giọt văng lên miệng vị mặn mặn. Đây...đây chính là nước muối. Những giọt nước dần thấm vào những vết thương do roi da gây ra,đau xót không thể tả. Nó đau đớn,xót xa,quặn quại nhưng không bao giờ nó nói ra hần ở đâu. Đó là điều chắc chắn. Nó thà bị đánh chứ không thể nhìn hần bị tra tấn được. Vậy nên dù đau xót đến thế nào,nó vẫn cắn chặt môi,kiên quyết không nói ra khiến cho tên Nhị ca không khỏi tức tối...

Còn hần thì sao? Cũng đang nằm vật vã trên giường. Tình trạng thiếu nó của hần giống y chang con nghiện thiếu thuốc. Nhưng sao lòng hần cứ bồn chồn,cảm giác không yên kéo tới. Vợ vội lấy cái điện thoại,bấm số anh.

-Alô!

-Này Gia Bảo,tôi không đợi được nữa đâu. Rốt cuộc là cô ấy đang ở đâu hả?

-Tôi đã bảo tạm thời anh không nên gặp cô ấy mà...

-Không cần gấp cho tôi nhìn cô ấy một lát thôi cũng được. Thực sự tôi cảm giác như có điều gì không hay xảy đến với cô ấy.

-Cái gì mà điều không hay chứ?

-Không nói nhiều nữa. Bây giờ tôi sẽ đến nhà anh,nếu anh không cho tôi nhìn cô ấy tôi sẽ phá nát nhà anh được chứ? Tôi cúp máy!

-Nè,Hoàng Pho...

Không đợi anh nói thêm gì,hắn đã ra khỏi nhà và lái xe ngay đến nhà anh,nhấn chuông inh ỏi. Anh từ trong nhà bước ra,hắn đã ngay lập tức túm lấy cổ áo anh.

-Dẫn tôi đến chỗ đó nhanh đi.

-Anh muốn đến cũng được nhưng chỉ được nhìn cô ấy thôi.

-Vậy cũng được.

-Đợi tôi đi lấy xe.

-Không cần đâu lái xe tôi đi.

-Này...

Anh định nói gì thêm nhưng khi nhìn về mặt bốc hỏa của hắn thì đành thôi. Hắn ngồi ghế phụ lái miệng không ngừng hồi thúc:

-Nhanh lên,nhanh nữa đi.

-...

-Trời ơi,tăng tốc độ đi!

-...

-Mau lên mau lên!!!

-...

Thật không chịu nổi tên khùng này nữa,anh nhấn ga phóng thẳng đến nhà cô. Nhấn chuông nhưng không có ai mở cửa cả,anh đành gọi cho cô nhưng cũng không ai nghe máy. Gọi lại một lần,hai lần,ba lần...đều nghe một âm thanh là Tutt...Tutt...Tutt...

-Rốt cuộc là đi đâu rồi?

-Sao hả? Cô ấy đâu?

-Không biết nữa.

-Không biết là sao hả?

-Chắc là hai người họ đi ra ngoài rồi nhưng sao lại không nghe máy chứ?

-Anh nói vậy tức là không thể biết cô ấy ở đâu cũng như là nói cô ấy mất tích phải không hả?

Hắn hét lên rồi bực tức đi vào trong xe,đóng sầm cửa lại. Anh giật mình,gõ vào cửa kính:

-Anh đi đâu vậy hả?

-Đi kiếm cô ấy!

-Còn tôi thì sao?

-Tôi không quan tâm.

Nói rồi lái xe đi thẳng,để anh đứng đó một mình.

-Ồ hay. Lúc đầu bảo lấy xe không chịu đi chung xong bây giờ bỏ mình ở đây là sao? Nhưng mà rốt cuộc Ngọc Linh đưa Bảo Ánh đi đâu rồi? Sao lại không nghe máy chứ?

Hắn đang lái xe trên đường,tâm trạng lo lắng mỗi lúc một tăng lên. Bỗng thấy bên đường có đám đông đang bàn tán xôn xao về chuyện gì đó. Bình thường hắn không thích mấy chuyện ồn ào thế này đâu,nhưng không hiểu hôm nay tại sao lại rất tò mò mới xuống xe hỏi thử mới biết là nơi đây vừa mới có hai cô gái bị băng Sói Đen bắt đi,mấy túi đồ và xiên thịt viên còn rớt trên đường. Có lẽ người khác nghe sẽ thấy cảm thương nhưng hắn thì như hoá đá. Không biết làm sao nhưng hắn cảm nhận hai người bị bắt đi,chắc chắn sẽ có nó,nhìn xiên thịt viên dính đầy bụi bẩn,hắn càng tức giận,vội lao lên xe đi nhưng bỗng dừng bị anh ở đâu ra chặn đầu.

-Này,rốt cuộc cậu định đi đâu vậy hả?

-Tránh ra,tất cả là tại anh.

-Rốt cuộc là có chuyện gì hả?

-Cô ấy đã bị băng Sói Đen bắt cóc rồi.

-Cái gì?

-Mọi chuyện là do anh cả đấy. Mau tránh ra!

-Cậu tính đi một mình sao? Có biết là nơi đấy rất nguy hiểm không hả?

-Tôi không biết gì cả. Chỉ biết cô ấy đang gặp nguy hiểm mà thôi. Mau tránh ra đi!

Hắn lái xe lách qua anh. Bây giờ trong đầu hắn đâu suy nghĩ gì nữa mà cũng có thể nói là không còn suy nghĩ được gì nữa rồi, chỉ biết là phải đi cứu nó mà thôi.

Nó đau đớn đến ngất đi, ngay lập tức bị một xô nước lạnh dội vào người. Tên Nhị ca thật sự mất hết kiên nhẫn rồi, bóp chặt má nó:

-Bây giờ mày có chịu nói hay không hả?

-Không bao giờ!

-Được. Tụi bay đâu, mang ra đây.

-Đây thưa Nhị ca.

Tên Nhị ca cầm lấy con dao, dí vào cổ nó, hỏi lại lần nữa:

-Con dao này lâu lắm rồi chưa được vấy máu thì phải, nhưng chắc có lẽ nó cũng không muốn vấy máu của một cô nàng xinh đẹp như thế này đâu. Chỉ cần cô nói ra, hắn ở đâu thôi thì chắc chắn sẽ được an toàn, còn nếu không thì...

Gã đưa qua đưa lại con dao trên cổ nó. Nó thật sự rất sợ hãi nhưng vẫn cố lấy lại can đảm.

-Tôi nói...

-Tốt. Mau nói đi nào!

-Tôi muốn nói là... ông mai một chết đi, ngay cả địa ngục cũng không chứa chấp ông đâu.

-Mày dám...

-Tôi đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa có sao đâu chứ?

-Được, tao sẽ cho mày toại nguyện.

Tên Nhị ca dơ cao con dao, lưỡi dao sáng loáng khiến nó nhắm chặt mắt lại, chờ đợi con đau đớn do lưỡi dao ấy mang lại...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tên Nhị ca giờ cao con dao, định đâm xuống người nó thì bỗng dừng một tên đàn em hét hoảng chạy vào:

-Nhị... Nhị ca... cái tên cần tìm, hắn đến rồi ạ!

-Hay lắm, mau đưa vào đây!

-Dạ.

Nó nghe thấy giật mình, hắn đến đây ư? Cổ ngược đầu nhìn lên thì thấy hắn đang đi vào, hai bên có hai tên to lớn. Hắn đang tức giận nhưng khi nhìn thấy nó thì như đứng hình, người đầy vết thương và máu. Hắn điên tiết hét lên:

-Khốn kiếp! Tụi bay làm gì cô ấy rồi hả?

-Cuối cùng mày cũng đến sao? Tao đợi mày lâu lắm rồi...

-Rốt cuộc là tại sao?

-Mày còn hỏi tại sao ư? Chính vì mày nên Đại ca tao mới bị bắt!

-Đại ca? Chẳng lẽ...

-Đúng như mày đang nghĩ đây. Tao đã phải đi tìm khắp nơi, cuối cùng mày tự tới nộp mạng. Rất tốt, hôm nay chắc chắn mày sẽ không thể trở về được.

Tụi bay đâu?

Bọn thuộc hạ chưa được đến người hấn đã bị hấn đánh cho nằm chổng chơ. Tên Nhị ca chứng kiến hấn đánh xong mới vỗ tay,sau đó kéo nó lại gần,giờ giọng dè xồm

-Tài nghệ cũng giỏi quá nhỉ? Nhưng nếu ngươi cứ phản kháng như thế thì...chưa biết ta sẽ làm gì với cô nương xinh đẹp này đâu...

Gã đưa tay vuốt má nó. Nó khó chịu lắm nhưng trong người không còn chút sức lực nào để phản kháng cả,chỉ biết nhìn hấn rồi lắc đầu. Gã thì tay vẫn không rời má nó,mắt khiêu khích nhìn hấn. Hấn đâu thể nào nhìn nó bị hấn hại,nắm chặt tay lại sau đó thả lỏng ra,nói:

-Được thôi. Ngươi muốn làm gì ta cũng được nhưng hãy mau thả cô ấy ra.

-Tốt lắm. Chịu ngoan ngoan ngay từ đầu có phải tốt hơn không?

Tên Nhị ca phát tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ.Bọn chúng lấy ra một sợi dây thừng rất chắc chắn,cột hấn vào một chiếc ghế gỗ. Xong xuôi,gã Nhị ca cầm roi da bước đến,quất mạnh một cái vào người hấn. Hấn cắn răng,chịu đựng cái đau buốt đang hành hạ cơ thể. Tên Nhị ca tiếp tục thêm một roi nữa,sau đó thì cười cười,vỗ vỗ vào mặt hấn:

-Thấy sao hả? Chắc chắn là nhiều đây chưa đủ đâu,nhưng nếu mày xin lỗi và cầu xin thì có lẽ tao sẽ cho mày một cái chết thanh thản hơn...

-Không bao giờ,đừng có mơ.

-Được. Là do ngươi nói đấy nhé. Tụi bay,đánh nó cho tao!

Lập tức hai tên côn đồ cầm hai roi da đánh liên tiếp xuống người hấn,mỗi roi đều sử dụng lực rất rất mạnh. Hấn cắn răng chịu đựng,bây giờ trong đầu hấn chỉ có nó mà thôi. Mồ hôi hấn chảy ra ướt đầm áo,hòa cùng máu tươi. Một vết máu kéo dài từ thái dương đến khoe miệng bên trái do roi da để lại. Hấn vẫn kiên cường,cắn chặt môi,không phát ra bất cứ tiếng động nào,nhìn tên Nhị ca với ánh mắt căm thù. Roi da ngừng đánh,một xô nước đỏ xuống người hấn. Đây là nước đá lạnh,còn có cả muối nữa nên chắc chắn sẽ đau xót hơn rất nhiều. Cái đau bao bọc hết cơ thể hấn,nó nhìn mà nước mắt không ngừng rơi,tuy thế nó cũng không thể làm gì được. Tên Nhị ca giờ tay ra hiệu dừng lại và nói:

-Xem roi da cũng không là gì với ngươi nhỉ? Ta còn nhiều trò hay lắm,thử cái khác nhé!

Bọn thuộc hạ cời trói,hấn lao đảo ngã xuống đất,cổ gượng dậy thì thấy bọn chúng mang đến một bàn đầy gai nhọn lờm chờm,nhìn thôi đã thấy sợ. Hấn bị hai tên to xác nhấc lên,sau đó bị ấn xuống bàn gai đó. Hai đầu gối vừa chạm bàn gai đã đau như muốn ngắt đi. Bọn chúng cứ ấn xuống rồi nhấc lên,đau đớn tột cùng. Hấn muốn hét lên để bớt đau đớn nhưng cổ chịu đựng,nuốt ngược vào bên trong. Còn tên Nhị ca thì xem hấn bị tra tấn mà cười vui sướng,ngồi thưởng thức li rượu vang đỏ. Lại một lần nữa gã cho bọn thuộc hạ dừng lại,hấn biết là sắp lại có một thử tra tấn mới nhưng thật sự lo sợ vì bọn chúng mang ra một cái bàn đồ lửa. Gã phẩy tay,lập tức hai tên thuộc hạ xé toạc chiếc áo sơ mi của hấn. Gã Nhị ca cầm một thanh sắt nóng đỏ,đi đến gần hấn. Hấn nhìn thanh sắt,lại nhìn gã,thật sự trông mắt có một chút dao động,nhưng chỉ một chút thôi. Tên Nhị ca cười cười,đưa qua đưa lại thanh sắt trước mắt hấn:

-Sao hả? Cái này đặc biệt lắm,là tao để dành riêng cho mày đây! Chỉ cần một phát thôi,mày sẽ đau đớn đến mức muốn xuống dưới địa ngục gặp Diêm Vương cho xong. Nhưng nếu mày chịu xin lỗi và cầu xin bọn tao thì có lẽ tao sẽ nghĩ lại.

-Lại đây...nói nhỏ nghe này...

Tên Nhị ca ghé sát lại,lập tức bị hấn phun một nhúm máu vào mặt:

-Bảo tao xin lỗi tụi mày thì thả cứ nhận thanh sắt đó còn hơn.

-Mày...Tốt thôi...Để coi mày ngoan có được bao lâu...

Gã không nói gì nữa,giờ thanh sắt nóng,dí thẳng vào bụng hấn. Thật sự hấn không còn kiềm chế được nữa mà la lên đầy đau đớn. Da thịt đang bị đốt cháy dưới thanh sắt kia,cảm giác như tất cả bộ phận trên người hấn cũng bị cháy theo. Gã nhấc thanh sắt ra,để lại một vết đỏ thẫm dần biến thành đen sì trên ngực hấn. Tiếp tục nhúng thanh sắt vào lửa đỏ và lần này,có vẻ không còn ở dưới ngực hay bụng mà hình như gã muốn nhắm đến chính là...khuôn mặt điển trai của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Gã ta cười nham hiểm:

-Đề xem nào...Khuôn mặt đẹp thế này,nếu bị bỏng do thanh sắt xấu xí này thì thật phí quá. Bây giờ mày nói đi,có xin lỗi hay là không?

-Tại sao mày cứ hỏi đi hỏi lại cái câu cũ rích ấy trong khi biết chắc câu trả lời của tao mà...KHÔNG BAO GIỜ!!!

-Kiên cường đấy! Nhưng rất tiếc,đây là cơ hội cuối cùng rồi mà mày cũng không chịu nhận thì tao đành ra tay vậy,bây giờ dù mày có làm gì đi nữa thì cũng muộn rồi hahaha...

Gã dứt cười,đưa thanh sắt lại gần mặt hắn. Hơi nóng phả vào mặt khiến hắn hơi lo sợ,nắm chặt tay lại. Khi thanh sắt chỉ còn cách mặt hắn vài milimét thì bỗng dung cánh cửa mở ra,gã giật mình ngược lên nhìn. Là anh!!! À,còn nhiều người khác nữa,hình như là cảnh sát...Mà không phải cảnh sát bình thường đâu,cảnh sát quốc tế đó.

-Tất cả đứng im! Giờ hai tay lên! (Có vẻ lời nói của anh cảnh sát hơi mâu thuẫn mà thôi cũng kệ)

-Các người là ai? Tụi bay đâu? Tại sao lại để bọn chúng tự tiện xông vào đây?

-Mấy tên hạng xoàn ngoài kia sao? Bắt hết rồi!

-Cái gì?

-Chúng tôi là lực lượng cảnh sát quốc tế,chuyên điều tra và bắt giữ những bang nhóm côn đồ đâm thuê chém mướn như mấy người. Hãy mau ngoan ngoãn đầu hàng đi để còn được hưởng sự khoan hồng của pháp luật.

-Mấy tên oắt các nguoi,tương nói thế là tao sẽ sợ hay sao? Hahaha,nói cho nghe,Nhị ca ta đây,từ lúc sinh ra,chưa bao giờ biết sợ là gì cả. Tụi bay đâu? Bắt tụi nó lại cho tao!

Mấy chục tên côn đồ cầm vũ khí nào gậy, nào mã tấu,dao kiếm,...xông lên. Phe cảnh sát cũng rút cây dùi cui ở hông,hai bên cứ đánh,rồi đỡ. Cả anh nữa. Anh cầm lấy một cây dùi cui,nhanh chóng quật ngã hết những tên ngang đường,nhanh chóng đi thẳng tới chỗ gã:

-Mau đầu hàng đi!

Gã nhìn một lượt những tên đàn em bị bắt hết,hết lên:

-Một lũ vô dụng!

Sau đó chạy đến chỗ nó,một tay kéo nó lại gần,một tay cầm con dao díp vào cổ nó,đưa mắt thách thức nhìn anh:

-Sao hả? Nếu tụi bay dám bước tới đây dù chỉ là một bước hay nửa bước thì tao sẽ kết liễu cô ta!

-Nguoi...

-Sao hả? Hahaha!!!

Anh nhìn gã đầy căm thù,lại quay ra nhìn nó với ánh mắt lo lắng,đau đớn,tay khế đưa ra sau chạm vào cây súng giắt ở hông,thật cẩn thận. Nhưng anh chưa kịp làm gì,đã có tiếng súng vang lên “Bằng”! Liếc nhìn lên,thấy con dao nằm lơ lửng dưới đất,gã đang ôm cánh tay đầy máu do phát đạn hồi nãy gây ra. Là do hắn bắn! Hồi nãy nhân lúc gã không chú ý,lực lượng cảnh sát đã còir trời cho hắn. Tất nhiên là hắn ngã khụy xuống đất rồi nhưng vẫn râng nhìn lên,thấy nó đang gặp nguy hiểm,liền ngay lập tức rút súng của một anh cảnh sát,nhắm thẳng gã và bắn,sau đó thì ngã xuống ngất xỉu.

Gã ôm cánh tay đau đớn,mắt nhìn anh đang tiến lại gần:

-Mau đầu hàng đi! Nguoi không còn làm gì được nữa đâu!

-Đầu hàng ư? Trong cuộc sống của tao,không có từ nào gọi là đầu hàng hết!

Gã vùng dậy,dùng tay trái chộp lấy con dao dưới đất và đâm thẳng vào người. Gã phun ra một nhúm máu,ngã xuống đất và sau đó thì chết trong khi mắt vẫn tròn trừng,trông rất ghê rợn. Anh nhìn những thứ vừa diễn ra,sau đó vội vàng lại gần,bề thốc nó lên:

-Bảo Anh! Em đau lắm phải không? Đợi một chút anh sẽ đưa em tới bệnh viện ngay!

-Anh Bảo...Em không sao...Anh mau đi cứu Ngọc Linh đi...

-Ngọc Linh ư?

-Phải,cô ấy bị bắt nhốt đi rồi...

-Được rồi! Anh biết rồi!

Xe cấp cứu vừa đến, anh bế nó lên xe, sau đó vội vàng chạy đi tìm cô. Có một cái hăm khá sâu dưới lòng đất. Anh vừa đi xuống đã gặp cảnh tượng cô đang bị trói chặt, mồm cũng bị dán băng keo nên không thể la hét, xung quanh là mấy tên côn đồ đang cố xé quần áo cô. Nhìn thấy anh, bọn chúng lập tức cầm vũ khí xông vào, tất nhiên bị anh đánh bay hết tất cả, nhưng với những tên này, anh chắc chắn nặng tay hơn vì bọn chúng dám làm bậy với cô. Cô nhìn anh, mắt bỗng chột đầm nước. Cởi áo ngoài, khoác lên người cô rồi ôm cô vào lòng, anh an ủi:

- Không sao nữa rồi...

- Hức... anh Bảo... Bảo Ánh... cô ấy...

- Em yên tâm đi. Bảo Ánh an toàn rồi.

- Em xin lỗi. Vì em không trông nom cô ấy cẩn thận nên mọi chuyện mới ra nông nỗi này.

- Không sao đâu. Đây cũng không phải là do lỗi của em mà.

- Hức... Em muốn tới thăm cô ấy...

- Được rồi, cùng ta đến bệnh viện thôi!

Anh bế cô ra xe. Thật ra cô đã bảo không cần nhưng anh vẫn đòi bế. Thật sự, nằm trong vòng tay khiến mặt cô đỏ ửng lên. Cô khẽ nhìn lên anh. Nhìn ở góc độ này, anh đẹp hơn bội phần, tim cô bỗng chốc đập thành thịch. Anh bế cô ngồi vào ghế phụ lái, sau đó cài dây an toàn cho cô, chính mình thì đi sang bên đối diện, mở cửa, ngồi xuống ghế lái ngay cạnh cô. Anh lái xe, thỉnh thoảng lại hỏi vài câu quan tâm. Cô ngồi trên ghế, khoác chiếc áo anh đưa cho, tuy nó hơi mỏng nhưng cô lại thấy rất ấm áp, có lẽ cô cảm nhận được sự quan tâm của anh dành cho cô, tuy có thể không nhiều bằng nó nhưng thế thôi cũng khiến cô rất vui rồi...

Aaa, cho Mun hỏi truyện có hay không vậy? Tại có ít người đọc với bình luận quá nên Mun buồn lắm, đang tính không viết tiếp nữa... Nếu bạn nào thấy truyện hay thì bình luận cho Mun biết để lấy động lực mà viết tiếp. Cảm ơn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ya, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho Mun, Mun hạnh phúc lắm và đã lấy lại động lực để viết tiếp rồi đây. Tuy thể chap này nó hơi nhảm. Các bạn đọc rồi cứ góp ý, gạch đá gì xin nhận hết. Mun làm nhảm xong rồi đây, các bạn đọc vui vẻ nhé!

Bệnh viện...

Hắn đang nằm đó, cả người quần băng trắng toát, nhìn như xác ướp ấy, đã thế còn đầy những ống gì đó cắm vào người, bỗng dưng choàng tỉnh dậy đã gặp ngay anh:

- Cô ấy đâu rồi?

- Đang ở phòng kế bên.

Nghe thế là hắn ngồi bật dậy, định bước xuống giường.

- Này anh đi đâu thế?

- Đi sang chỗ cô ấy!

- Anh chưa khỏe hẳn đâu, nằm xuống nghỉ ngơi đi. Bảo Ánh đã có người khác chăm sóc rồi.

Vừa nói anh vừa ấn vai hắn xuống.

- Là ai?

- Bạn cô ấy!

- Cô ấy có bạn ư?

- Tất nhiên rồi!

- Tên gì?

- Ngọc Linh???

Vừa nghe xong tên Ngọc Linh là hấn bắt chấp anh cố giữ lại cũng vùng dậy chạy sang bên phòng kia. Ngọc Linh đang ngồi đó, nắm tay Bảo Ánh mà nói gì đó, quay ra phía cửa thì bị hấn làm cho giật mình, hồn vía bay tứ tung:

- Á á! Xác ướp Ai Cập!

- Gì mà xác ướp chứ? Tôi yêu cầu cô tránh xa Bảo Ánh ra!

- Hà? Chẳng lẽ anh là Hoàng Phong à?

- Phải đấy. Tránh ra đi!

- Ồ...tôi...

- Này Hoàng Phong! Anh làm gì thế hả? Sao tự dưng lại chạy sang đây gây rối với Ngọc Linh hả?

- Tôi làm sao không liên quan tới anh. Việc của tôi để tôi giải quyết, anh đừng xía vào!

- Cái gì mà việc của anh tôi không được xía vào? Chính tôi cứu anh khỏi băng đảng Sói Đen đấy!

- Thế thì sao? Tôi phải cảm ơn anh à?

- Tôi không cần nhưng anh không có quyền to tiếng với Ngọc Linh!

- Tại sao chứ hả? Cô ta đã từng hại Bảo Ánh đấy!

- Không thể nào có chuyện đó mà nếu có cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Em ấy là người đưa Bảo Ánh về nhà đấy, không có em ấy thì giờ này chúng ta chưa biết Bảo Ánh đang ở đâu nữa đấy!

- Thì s...

- Hai người thôi đi! Đây là bệnh viện đấy! Làm ơn giữ ý thức chút đi! Nếu hai người cứ cãi nhau vì tôi thì tôi ra ngoài là được chứ gì?

Cô đứng dậy định bước ra ngoài nhưng bị ai đó kéo tay lại. Quay qua nhìn thì thấy nó đã tỉnh, chắc do cuộc cãi vã lúc nãy đây mà:

- Ngọc Linh...

- Bảo Ánh! Cậu tỉnh rồi à? Cậu có đau lắm không?

- Tớ không sao đâu nhưng mà Ngọc Linh đừng đi, ở lại với tớ đi!

- Bảo Ánh!- Hai tên đàn ông đồng thanh.

- Em có sao không?- Lại đồng thanh

- Em không sao nhưng...- Nhìn hấn- Sao anh lại ở đây? Anh phải nằm nghỉ ngơi chứ?

- Anh khỏe lắm, không sao đâu. Anh muốn ở đây chăm sóc em.

- Không cần đâu. Em đã có Ngọc Linh rồi, anh mau về nghỉ đi. Sau này đừng liều mình vì em nữa. Anh Bảo, phiền anh đưa anh ấy về phòng giúp em.

- Bảo Ánh sao em có thể nói như vậy với anh?

- Em xin lỗi nhưng anh mau về phòng nghỉ ngơi đi! Anh Bảo!

- Rốt cuộc là đã nói những gì? Rốt cuộc...mẹ anh đã nói cái gì với em? Tại sao...em lại trở nên như vậy chứ?

- Em...Không, mẹ anh không nói gì với em cả, em chưa từng gặp bà ấy!

- Em nói dối!

- Đó là sự thật. Anh tin hay không thì tùy.

-Anh không tin và sẽ không bao giờ tin.

-Anh Bảo đưa anh ấy đi đi!

-Hoàng Phong,đừng làm phiền cô ấy nữa!-Anh nắm lấy tay hắn.

-Buông tôi ra!-Lập tức hắn giật tay lại.-Bảo Ánh à,cho dù mẹ anh có nói điều gì với em thì xin em hãy tin,anh chỉ yêu duy nhất một mình em thôi.

Hắn nói rồi quay lưng bước về phòng,anh cũng đi theo. Nó này giờ cô tỏ ra mạnh mẽ,nhưng khi hắn vừa đi lập tức ôm lấy cô khóc nức nở:

-Hức hức...Ngọc Linh à...tớ phải làm gì đây...hức...

-Thôi mà,đừng khóc nữa. Thế cậu có yêu Hoàng Phong không?

Gật gật

-Vậy thì cậu hãy mặc kệ mọi chuyện mà hãy đến với anh ấy đi.

-Nhưng tớ không thể...hức...Nếu anh ấy cưới một đứa ngốc nghếch vô dụng như tớ,chắc chắn tương lai sẽ không tốt đẹp đâu...

-Là ai dám nói với cậu như vậy hả? Ai dám nói cậu vô dụng ngốc nghếch? Nói cho tớ biết đi,tớ chắc chắn sẽ cho tên đó biết tay!

-Là mẹ anh ấy!

-Aaa,mụ già đáng chết! Bảo Ánh à,nghe này. Tuy cậu có chút ham ăn,nhưng ham ăn một cách thật đáng yêu,có chút ngốc nghếch,nhưng thà ngốc như vậy còn hơn mưu mô gian xảo,có chút vô dụng nhưng cậu sinh ra là để người khác chăm sóc nên không cần lo...Tóm lại,cậu phải biết tin vào chính bản thân mình.

-Thật như vậy ư?

-Đúng. Đối với tớ,cậu rất tuyệt vời.

-Cảm ơn cậu. Nhưng chuyện giữa cậu và anh Bảo sao rồi?

-Haizz,như cậu thấy đấy. Không biết đâu nhưng cậu mau làm lành với Hoàng Phong đi thì tớ mới có cơ hội tiếp cận anh Bảo chứ?

-Vậy sao?-Nó phồng má.

-Đúng đấy-Cô liền bẹo một cái.

-Á đau! Nhưng...tớ phải làm sao để làm lành với anh ấy?

-Thì cậu chỉ cần sang bên đấy nói một tiếng là xong.

-Thật à? Để tớ sang!

-Á thôi thôi,tớ nói đùa đấy. Cậu đang bị thương,không được cử động. Cứ để mọi chuyện đấy tớ lo cho.

-Vậy à? Cảm ơn cậu nhé!

-Không có chi. Nhưng cậu nhớ phải nằm yên nghỉ ngơi đấy.

Gật gật

Thấy nó ngoan ngoãn nằm im,cô mới yên tâm ra khỏi phòng. Khẽ nhìn vào phòng bên cạnh. Ủa sao hông có ai vậy? Rõ ràng hắn nằm phòng này mà ta? Đúng lúc ấy anh hai tay bưng một tô cháo nóng hổi đến,cô liền hỏi:

-Anh Hoàng Phong đâu rồi anh Bảo?

-Hả? Hôi này còn nằm bên trong mà?

-Không,bên trong không ai có ai cả!

-Cái gì kì vậy? Hay là bỏ đi đâu rồi?

-Mau,mau đi tìm đi anh!

-Phải đấy.

Thế là anh đặt tô cháo xuống bàn,sau đó hai người chia ra đi hết các góc ngách tìm hân nhưng không thấy. Rốt cuộc là đi đâu mất rồi???

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Chạy tới chạy lui vẫn không thấy,hốt hoảng định gọi cho cả cảnh sát thì bỗng thấy có nguyên cây trắng bóc nhìn như cuộn giấy vệ sinh đang đứng trên sân thượng. Cô và anh ngán ngẩm nhìn,đứng đây mà làm nãy giờ chạy tới chạy lui muốn chết à! Cô quay qua nhìn anh,sau đó thì bước tới bên cạnh hân:

-Này!

-Cô đến đây làm gì? Sao không ở trong phòng với cô ấy?

-Cô ấy buồn ngủ nhưng cứ vừa chợp mắt là lại gặp ác mộng nên không thể ngủ. Cho dù tôi có làm mọi cách cũng thế. Cô ấy nói chắc là do thiếu hơi ai đó nên không ngủ được...

-Sao chứ? Cô đang nói dối để an ủi tôi chứ gì? Vừa nãy cô ấy còn đuổi tôi ra khỏi phòng mà?

-Tôi không có nói xạo anh đâu. Không tin thì anh thử vào mà xem.

-... Vào rồi lại bị đuổi ra thì vào làm gì?

-Sao anh biết sẽ bị đuổi ra chứ?

-Chắc chắn là thế!

-...Anh thật là khó khuyên. Tôi chỉ nói thế thôi,nghe thế nào mặc anh,cô ấy đang cực kì cực kì buồn ngủ nhưng không dám nhắm mắt vì sợ những hình ảnh gớm ghiếc lại hiện ra đây. Mà thôi,dù sao anh cũng không quan tâm,tôi đi trước vậy!

Cô đi rồi,bỏ lại hân với những suy nghĩ vẩn vơ. Liệu cô có nói thật không? Vừa nãy nó còn nhất quyết đuổi hân ra cơ mà. Nhưng đúng thật là nó hay gặp ác mộng lắm,nhất là sau những chuyện như thế này...

-Aaaa,thật điên cái đầu quá đi! Phải làm sao đây?

-Anh ơi,anh làm sao thế?

Một giọng nói trong trẻo vang lên. Hân cúi xuống. Một cô bé 5 tuổi trắng trẻo mũm mĩm rất đáng yêu,một tay ôm một con gấu bông màu hồng,tay kia cầm một bịch bánh,ngước đôi mắt long lanh nhìn hân. Bình thường hân sẽ không quan tâm đâu,nhưng chẳng hiểu sao nhìn cô bé này rất giống nó lúc ôm Tiểu Đào,hân cười với cô bé,địu dàng nói (Chuyện lạ chưa từng thấy,có lẽ hôm nay có bão lớn):

-Anh không sao. Em tên gì?

-Em tên là Nguyệt Ánh ạ!

-Nguyệt Ánh sao?

-Dạ! Nguyệt Ánh tức là ánh trăng đẹp nhất,lung linh nhất,mẹ em nói thế đấy ạ!

-Cô bé,em dễ thương quá,lại còn thông minh nữa. Nhưng sao em lại đến đây?

-Em đến thăm mẹ em. Mẹ em từ hôm qua đến giờ bị sốt cao lắm,chắc chắn sẽ đau lắm,em rất lo cho mẹ,em thương mẹ nhiều lắm...oa oa oa...

-Nè nè Nguyệt Ánh à,sao em lại khóc vậy chứ? Em xinh thế này mà khóc là xấu lắm!

-Tại em thương mẹ,em lo cho mẹ lắm.hức hức...

Càng nhìn hân lại càng thấy cô bé này giống nó,ngay cả cái tên và cái tật hay khóc nhè nữa chứ! Hân suy nghĩ rồi đánh bạo hỏi một câu:

-Này Nguyệt Ánh à,anh hỏi cái này nhé! Nếu như người mà em yêu nhất,một ngày kia họ nói ghét em và muốn rời xa em trong khi em không làm gì cả

thì em sẽ làm sao?

-Ừm,Nguyệt Ánh sẽ giữ họ lại,không để người đó đi! Nếu như người đó nói ghét Nguyệt Ánh,em sẽ vẫn đến bên chăm sóc,yêu thương họ mọi lúc có thể vì em biết họ làm thế là có lí do cả,Nguyệt Ánh muốn người đó biết,em yêu người đó đến chừng nào và mong muốn họ đừng đi. Thế thôi ạ!

Nghे xong câu trả lời của một cô nhóc 5 tuổi,hấm mới lờ mờ nhận ra. Phải rồi,em ấy nói đúng,hắn phải ở bên chăm sóc nó mọi lúc có thể,nhất là khi nó cần hắn. Khuôn mặt điển trai hiện lên một đường cong hoàn mỹ,cúi xuống xoa đầu Nguyệt Ánh,hắn cười nói:

-Anh hiểu rồi,cảm ơn em nhé! Bây giờ thì anh phải đi để giữ người anh yêu lại đây!

-Vậy sao ạ? Chúc anh thành công nhé!

Hắn chạy vù qua hành lang khiến nhiều người hết hồn cũng như nhiều bác sĩ vây quanh nhưng hắn gạt ra hết,chạy thẳng đến phòng nó,nhìn xuyên qua lớp cửa kính,thấy ngay cảnh tượng anh đang ngồi đút cháo cho nó. Hắn thất vọng,định quay người đi nhưng nghĩ ngợi gì đó lại mở cửa xông vào,giật luôn tô cháo và cái thìa từ tay anh,tĩnh bơ nói:

-Ra ngoài đi,chuyện ở đây cứ để tôi lo!

-Gì mà chuyện ở đây cứ để tôi lo? Anh đang nói gì vậy?

Anh thắc mắc trước thái độ của hắn.

-Ý tôi bảo anh ra ngoài đi!

-Sao cơ chứ? Tôi...

Anh chưa kịp nói hết câu,đã bị cô kéo tay ra ngoài. Kéo đến tận cái sân thượng hồi nãy hắn đứng mới bỏ tay ra,anh bức bối nói:

-Ngọc Linh,sao lại kéo anh tới đây?

-Anh không thấy nên để không gian riêng cho hai người đó à?

-Không gian riêng cái gì? Tưởng hai người đó đang có vấn đề mà?

-Thế là anh muốn chen vào à?

-Tất nhiên rồi!

Anh khẳng định một cách chắc chắn mà không biết trong lòng cô đang buồn vô hạn,nuốt vào bên trong,cô nói:

-Hai người đó,làm lành rồi!

-Sao lành sớm vậy? Tiếc quá!

-Vậy...em hỏi anh? Tại sao anh lại yêu Bảo Ánh như vậy?

-Anh không biết. Cô ấy giống như một thiên thần chiếu sáng cho cuộc đời anh.

-Vậy thì...đối với anh.. em là gì?

-Em là...Em nói thế nghĩa là sao?

-Em chỉ muốn biết,những nỗ lực của em suốt bao nhiêu năm nay được anh đánh giá như thế nào thôi...Nhưng chắc có lẽ em đã tin mù quáng rồi...

-Ngọc Linh...chẳng lẽ...

-Phải,em yêu anh,ngay từ lần đầu em gặp anh. Có lẽ sẽ không bao giờ em được hỏi đáp nhưng em vẫn mãi yêu anh,như anh yêu Bảo Ánh vậy...

Cô quay đi,cổ giấu những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má. Anh thật sự không ngờ,trước giờ anh cứ tưởng cô vô tư lắm,sao có thể nói ra những lời này. Thật sự thì,đối với cô anh cũng có chút động lòng,chỉ là không nhiều bằng nó thôi,lúc cô gặp nạn,anh cũng rất lo lắng,chỉ là không nhiều bằng nó thôi. Anh yêu nó,điều đó không thể phủ nhận,nhưng mà anh cũng có một chút gì đó gọi là yêu cô nhưng đã sớm bị vui lấp bởi tình yêu anh dành cho nó rồi,sao bây giờ tình yêu đó lại hiện lên mạnh mẽ vậy. Anh phải làm sao đây? Tiếp tục hay từ bỏ cái tình yêu không hỏi đáp đối với nó để đáp lại tình cảm của cô. Anh suy nghĩ,rồi từ từ tiến lại gần cô,đôi tay vô thức đưa lên ôm eo cô từ đằng sau,tựa cằm vào vai cô,sau đó thì nói nhỏ:

-Anh xin lỗi...Từ trước đến giờ anh không để ý...Vậy thì bây giờ...để anh bù đắp lại cho em nhé...!

Chap này là nó cực kì là nhằm luôn ớ. Tại Mun cũng hết ý,muốn cho qua nhanh để còn nhanh chóng đến với những cái khác thú vị hơn từ khi anh thử yêu cô và nó và hắn thì có lẽ cũng sẽ làm lành,nhưng mọi chuyện hông có đơn giản như thế đâu...hohohoho...Mà các bạn ủng hộ cho Mun nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Cô ngẩng người trước câu nói đó. Thật sự cô không ngờ anh lại nói như vậy. Nỗi sung sướng dâng đầy nhưng sao nước mắt cô vẫn rơi? Không, đây không phải là nước mắt đau khổ như hồi nãy mà là nước mắt hạnh phúc, rồi vì giờ đây tình yêu của cô dành cho anh đã được đền đáp. Anh thì không thấy cô nói gì, bước tới trước mặt thì thấy cô đang khóc mới cuống lên:

-Sao thế? Anh nói gì sai rồi à? Hay em không thích như vậy?

-Khô...

Lời nói chưa thể thoát ra khỏi miệng đã bị nỗi nghẹn ngào chặn lại. Không thể nói được, cô chỉ biết lắc đầu phủ nhận thôi.

-Vậy tại sao em lại khóc?

Cô không nói không rằng, chỉ ôm chăm lấy anh mà vỡ òa. Anh cũng im lặng, đưa tay ôm chặt, vỗ về cô, trong lòng hiện lên cảm xúc khó tả:

-Em cứ khóc đi, cứ khóc cho thoải mái đi và mai mốt sẽ không bao giờ khóc một lần nào nữa. Được chứ?

Gật gật và vùi đầu vào lòng anh.

Vâng, thế là hai người họ đã cho nhau một cơ hội, chính tại cái sân thượng của bệnh viện này, nhưng bây giờ chúng ta ở lại đây thì không tiện cho đôi bạn trẻ tâm sự, vậy nên bây giờ đi thăm cấp kia nhé!

Không khí tĩnh mặc. Hắn tiến lại, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường nó, cầm tô cháo và chiếc muỗng, múc một muỗng, đưa lại trước mặt nó. Nó nhìn muỗng cháo trước mặt, sau đó thì há miệng ngậm cả thìa, nhai rồi nuốt (Cháo mà cũng nhai à?), ngược mắt long lanh nhìn hắn. Cứ như thế đến khi hết cả tô cháo, nó vẫn ngược nhìn hắn. Hắn cũng không biết nói hay làm gì nên cũng nhìn lại nó. Hai người họ cứ nhìn qua nhìn lại như thế (không thấy chán à?), có thể gọi là liếc mắt đưa tình. Năm phút trôi qua, hắn đành mở lời trước đề phá vỡ cái không khí khó chịu:

-Bảo Ánh à, anh xin lỗi...

-Tại sao?

-Vì anh không tốt, đã phải để em chịu khổ...

-...

-Anh thật sự không biết mẹ anh đã nói gì với em nhưng mà xin em hãy tin rằng anh luôn yêu em...

-...

-Nếu như em không muốn chúng ta như ngày xưa nữa thì... anh sẽ đi...

30 giây sau, thấy nó vẫn ngồi im không có chút phản ứng, hắn đứng dậy định đi ra ngoài thì tay bị giữ chặt lại, quay lại thì lại thấy ngay đôi mắt long lanh của nó đang nhìn chăm chăm, hắn buồn cười gần chết mà cố nhịn:

-Sao thế? Phải buông tay ra anh mới đi được chứ?

-Đừng đi mà...

-Sao lại vậy? Hồi nãy còn đuổi anh đi cơ mà?

-Không mà...

Hắn mỉm cười trước cái thái độ mè nheo đáng yêu của nó. Mắt đang bắt đầu ướt ướt, mồ châu châu, má phụng phịu, muốn nói nhưng không biết nói thế nào làm ai kia suýt chết ngất. Ngồi xuống chiếc ghế, xoa nhẹ đầu nó:

-Thế nào? Đôi ý rồi à?

Nó cần môi để ngăn tiếng nấc phát ra nhưng nước mắt thì đã chảy ra. Hắn lấy tay lau giọt nước mắt ấy. Nó cầm lấy tay hắn, kéo ngồi lên giường, sau đó thì chui vào trong lòng hắn. Hắn ôm nó, cúi xuống hôn vào môi nó một nụ hôn thật say đắm, kiểu như muốn trút hết đi những mệt mỏi đã xảy ra. Đúng lúc này thì cửa phòng bật mở, anh nắm tay cô bước vào (Xong chuyện của mình nên đến phá người ta đây mà). Anh hắng giọng:

-E hèm, hình như chúng tôi vào không đúng lúc cho lắm nhỉ?

-Đúng vậy đây! À mà hai người...-Hắn nhìn xuống phía dưới- đang nắm tay nhau à?

-Như anh thấy đây!

Một câu không phủ định cũng không khẳng định nhưng đủ để cho ai cũng hiểu là đã có chuyện gì xảy ra rồi.

-Aaa, ra là thế! Bây giờ thì sao đây? Về nhà nhé?

-Không được đâu! Cả anh và Bảo Ánh đều chưa khỏe hẳn, phải ở lại đây để bác sĩ kiểm tra.-Cô xua tay.

-Ngọc Linh nói đúng đây!-Anh phụ họa.

-Tôi thấy khỏe mà, kiểm tra làm gì? (Còn chạy lung tung được chứng tỏ vẫn khỏe còn gì?)

-Anh thấy khỏe, còn Bảo Ánh thì sao?

-Ồ thì...-Hắn cúi xuống nhìn nhưng mà nó đã ngủ mất tiêu rồi...thôi thì đành ở lại đây đến khi nào cô ấy khỏe hẳn vậy...

-Rất tốt! À nhưng mà anh đói chưa? Tôi đi mua đồ ăn cho anh nhé?-Cô nói rồi lại kéo anh ra ngoài

Cánh cửa đóng lại, hắn thở dài, lắc đầu rồi nhìn xuống. Búp bê của hắn, thật sự đáng yêu không chịu được, cả lúc ngủ cũng rất đáng yêu. Hắn lấy tay bẹo má nó, sau đó lại tiếp tục cái thứ hai, cái thứ ba...cho đến khi má nó đỏ ửng lên, mũi chun chun khó chịu, mắt hé hé mở ra xem kẻ nào dám phá giấc ngủ của nó nhưng cuối cùng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, mí mắt sập xuống, nắm lấy tay hắn xoa xoa lên chỗ má đang đỏ ửng rồi ôm tay hắn ngủ tiếp. Hắn nhìn này giờ mà thót cả tim, tưởng nó dậy rồi chứ! Ôm chặt nó vào lòng, vỗ vỗ nhẹ lưng nó, mồm bắt đầu tự kỉ:

-Bảo Ánh à, em cuối cùng cũng chịu về với anh rồi, anh sẽ không để em rời xa một lần nào nữa đâu (Câu này nghe quen quen). À mà công nhận mấy cái cách trên TV cũng hữu hiệu quá nhỉ, lúc đầu coi phim thấy xàm xí, sến súa nhưng chính ra cũng không đến nỗi. Chắc mai một phải coi nhiều nhiều để còn áp dụng nữa...hohohoho...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Vài ngày sau...

Hôm nay nó và hắn xuất viện. Làm thủ tục mà nó cứ nhoi nhoi lên, kiểu như mấy ngày nay nằm lì một chỗ nên bây giờ muốn vận động quậy phá đây mà. Hắn tất nhiên cẩn thận nắm chặt tay nó kéo lại chạy lung tung rồi gặp chuyện phiền phức như mấy lần trước. Cả hai người kia cũng đến nữa. Thủ tục xong xuôi, vừa ra khỏi bệnh viện nó đã la lối um sùm lên:

-Yeah! Cuối cùng cũng được ra ngoài. Chúng ta đi ăn đi! Mấy ngày nằm trong bệnh viện chỉ suốt ngày có cháo và cháo, em thèm gà rán quá à!

-Vừa mới xuất viện, không nên ăn gà rán đâu!-Hắn nói một câu như tát cả xô nước đá vào người nó.

-Hứ! Ai nói chuyện với đồ keo kiệt nhà anh! Anh Bảo à, mua gà rán cho em đi!

-Không được đâu, gà rán không tốt cho sức khỏe, tốt nhất không nên ăn.-Còn câu này như trét xi măng lên mặt nó.

Không sao, còn hi vọng, nó quay ra làm nũng với cô.

-Ngọc Linh aaa.....

-Thôi được rồi, tởm mua cho cậu...

- Yeah! Tớ yêu Ngọc Linh nhất! Chứ ai như...-Liếc mắt nhìn hai tên đàn ông-Đi thôi Ngọc Linh!

Thế là nó nắm tay cô tung tăng đi trước, để lại hai tên kia đứng thờ dãi, thật ra không phải là không cho nó ăn mà là trên nó một tí thôi, ai ngờ... *lắc đầu* tay nắm tay à lộn tay đứt túi rào bước theo sau. Nhưng tuy thế thì người ngoài nhìn vào không biết, lại thấy ngay hai cô gái đi với nhau, đằng sau có hai tên đàn ông đi theo, không phải có ý đồ cũng thành... (tự hiểu nhé!). Anh và hẳn thật sự không chịu nổi, chạy lên túm cô và nó lại, đồng thanh:

-Hai người có thôi đi không?

-Thôi thiếc gì? Thả bọn tôi ra!

-Bây giờ em thích đi với tôi hay là với cô ta?

-Đi với Bảo Ánh / Ngọc Linh cơ! Thả ra!

Câu nói đó khiến hai tên kia như nổi điên nhưng cố kiềm chế, thả hai người kia ra, chờ cơ hội khác (tại ở đây đông quá không tiện). Nó và cô không quan tâm, chỉ biết tập trung ăn uống thôi. Gọi hai đĩa gà, cô ăn nửa đĩa, nó ăn một đĩa rưỡi mà mỗi đĩa có tới bốn cái đùi lặn (kinh khủng).

-Ừm, no quá đi mất! Bây giờ chúng ta đi đâu đây? -Nó

-Ừm, ra khu vui chơi đi! -Cô

Quyết định nhanh chóng, bốn người họ lại kéo nhau đi khu vui chơi, nhưng có điều, nó và cô không hề hay biết là hai cái tên kia đã nghĩ ra một kế hoạch vô cùng là hay ho (theo đánh giá của hai tên kia là vậy). Nên vừa vào đến cổng, hần và anh bắt tay nhau, sau đó thì mỗi người một hướng bắt cóc nó và cô đi theo mình. Anh đưa cô đến cái chỗ vòng xoay lớn, đẩy cô vào trong cabin, sau đó đi vào và đóng cửa lại. Cô khá bất ngờ khi được anh dẫn tới đây, bất ngờ hơn khi nghe câu nói:

-Hôm nay à không từ bây giờ cho đến cuối đời, cả kiếp sau hay kiếp sau nữa cũng vậy, không được đi với người khác mà bỏ anh như vậy nữa!

-Tại sao chứ?

-Còn hỏi như vậy ư? VÌ EM LÀ CỦA ANH!

Sau đó anh tiến tới, nâng cầm cô lên, tặng cho cô một nụ hôn, một nụ hôn mà cô đã chờ rất rất lâu rồi. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng đầy những ngọt ngào, nụ hôn dâng trào đầy những xúc cảm, một nụ hôn để cô hiểu, anh đã thực sự yêu cô rồi...

Cặp kia họ lãng mạn thế đấy! Để coi cặp này thế nào. À mà ở đây là đâu vậy nhỉ? Tàu lượn siêu tốc! À, thì ra là đưa nó đi chơi tàu lượn siêu tốc...Hả? Nghĩ sao mà đưa nó đến đây vậy?

-Đây là đâu vậy?

-Cứ ngồi yên đi, lát sẽ biết.

-Nhưng Ngọc Linh đâu rồi?

-Sao cứ suốt ngày chỉ biết có Ngọc Linh thế hả?

-Chứ phải biết ai hả?

-Biết anh đây này!

-...Tại sao phải biết anh chứ?

-Tại sao ư? Vì em thuộc quyền sở hữu của tôi!

-Hừ! Chỉ biết bắt nạt người ta là giỏi!

Nó quay mặt sang bên kia. Giận, không thèm nhìn hần nữa. Tàu bắt đầu chuyển bánh. Vừa thấy cái dốc cao kia, nó đã thấy không ổn rồi.

-Này này, đừng nói là chúng ta...

Chưa hết câu, tàu đã lên đến đỉnh dốc...1...2...

-...lao xuống từ đây nhé!

...3!!!

-Ááááá!!! Huhu!

-Bình tĩnh đi, không sao đâu. Mở mắt ra nhìn đi kìa, đẹp lắm!

-Đẹp cái gì? Huhuhu...hức hức...

-Thôi đừng khóc nữa, không sao đâu, có anh đây rồi...

Hắn ôm lấy nó, nó cũng bầu chặt áo hắn, mắt nhắm nghiền vì sợ, tuy thế hai dòng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Hắn thấy nó cứ nhắm mắt mãi, mới nãy ra ý tưởng. Dựng nó ngồi thẳng dậy, không cho ôm nữa, nó lập tức khóc to hơn:

-Huhuhu, đừng bỏ em mà...

-Bảo Anh, sao hồi nãy em bảo không muốn biết anh mà?

-Không phải đâu, em xin lỗi...hức...hức...

-Vậy em phải hứa, từ nay không bao giờ được chạy lung tung và bỏ anh một mình như thế nữa!

-Em hứa, em hứa mà...hức...hức...

-Còn điều này nữa, em hãy hét to rằng em yêu anh đi.

-Em yêu anh!

-Không được, còn nhỏ lắm, với lại chưa chân thành, làm lại đi!

Nó sợ quá rồi, nhắm chặt mắt, có hết sức hét thật to:

-EM YÊU ANH NHẤT TRÊN ĐỜI NÀY, VỖ HOÀNG PHONG!!!

Thật sự nghe xong câu nói đó, hắn sung sướng không nguôi, dí sát vào mặt nó rồi trao cho nó một nụ hôn, hai tay kia ôm chặt lấy người nó. Nó cũng không phản kháng, ngược lại còn ôm chặt lấy hắn, hôn ngược lại hắn. Khác với cặp kia, nụ hôn của cặp này tuy đầy sung sướng nhưng cũng đầy nước mắt (Ai sung sướng, ai đầy nước mắt thì biết rồi), tuy thế bốn bạn trẻ nhà ta hãy tận hưởng đi, cháp sau ta sẽ hành các người...hahahaha!!!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Chơi xong, bốn người họ gặp lại nhau tại một quán kem. Cô thấy nó mắt mũi tèm lem nước mới hỏi:

-Bảo Anh! Sao cậu khóc vậy? Anh bắt nạt cô ấy à?

-Oa, Ngọc Linh à!

Nó nãy giờ vẫn chưa hết sợ, bám cứng ngắc lấy hắn. Nghe cô nói câu này mới chột tỉnh, chạy lại ôm chầm lấy cô làm nũng.

-Huhuhu...Tàu...hức...lượn...hức...hứa...hét...hức hức...

-Cậu đừng khóc nữa, nói tớ nghe nào!

-Không có gì cả đâu! Bảo Anh, lại đây!

Hắn chen ngang. Nó nghe thấy thế thì lúc đầu định từ chối nhưng khi quay ra thấy ánh mắt của hắn như muốn nói: “Hồi nãy em hứa với anh rồi đấy! Không nghe thì đừng trách!” liền nghe theo răm rắp. Hắn vui vẻ vì nó nghe lời, bế nó lên ghế ngồi, sau đó thì đưa cho một cây kem ốc quế.

-Ăn đi này!

-Oa, ngon quá đi mất!

Cô nhìn nó khó hiểu. Vừa mới hồi nãy còn làm nũng, nước mắt nước mũi tèm lem, giọt dài giọt ngắn mà giờ đang cười vui vẻ ăn kem thế kia. Cô nhìn nó ghé đến mức hắn phải lớn tiếng:

-Làm gì nhìn Bảo Ánh của tôi ghê thế? Mòn mắt thì sao?

-Khi nào mòn đi rồi nói!

Cô bực mình quay đi,đã thấy ngay anh đang cầm hai cây kem trà xanh,đưa cho cô một cây,anh nói:

-Ăn đi này. Hai người họ đang trong khoảng thời gian hạnh phúc,đừng quấy rầy họ mắng cho đấy! Chơi với anh đây này!

-Woa,kem trà xanh,là loại em thích nhất! Cảm ơn anh Bảo!

-Thích như vậy thì cảm ơn thôi chưa đủ đâu

-Chứ anh muốn em phải làm sao?

-Ở đây này!

Anh chỉ chỉ vào má,ý bảo cô hôn lên. Cô thì cũng hiểu ý,ngay lập tức hôn cái chụt vào má anh làm cho hấn nhìn mà ngửa hết hai con mắt,trong lòng đầy ganh tị nhưng đâu có thể để bị thua,thế là quay sang nó:

-Bảo Ánh à,em thích không?

-Có,em thích lắm!

-Mà em dính kem kia!

-Ở đâu ạ?

-Ngồi yên,để anh lau cho!

Hấn tiến gần đến hôn lên môi nó,mắt nhìn về hai người kia. Sau đó thì buông nó ra,ngồi người như thẳng hằm:

-Haha,muốn qua mặt ta đâu có dễ!

Sau buổi đi chơi đấy,hai cặp chia tay nhau rồi đi hai hướng khác nhau. Trên đường về nó cứ riu rít như con chim ấy,đáng yêu không chịu được,làm người bên cạnh chỉ muốn cắn cho một phát. Cái cửa nhà quen thuộc hiện ra,nó quen thói cù,giật khỏi tay hấn chạy lên phía trước,nhưng lát sau thấy quay lại,về mặt hoảng sợ,núp sau lưng hấn. Hấn thấy vậy thắc mắc,liền dẫn nó đi lên phía trước. Thì ra là cô ta,Ngọc Huyền. Hấn bực tức cất giọng hỏi:

-Cô đến đây làm gì?

-Anh Phong! Mấy ngày nay anh đi đâu vậy? Em tìm anh mãi...-Cô ta hớn hờ chạy lên ôm chầm lấy hấn,lập tức bị hấn hất ra.

-Đừng có động vào người tôi. Trả lời đi,cô đến đây làm gì?

-Anh đừng nóng vội,chúng ta vào nhà rồi nói chuyện.

-Đứng ở đây đi! Nhà tôi không có chỗ cho cô đâu!

-Được rồi,đứng ở đây cũng được. Hôm nay em đến đây là theo lời ba mẹ anh!

-Ba mẹ tôi ư?

-Phải. Sắp đến ngày cưới,họ muốn tìm anh để chuẩn bị.

-Ngày cưới? Đang đùa ư? Này Ngọc Huyền,hãy nghe kĩ đây,tôi chỉ nói một lần nữa thôi: TÔI KHÔNG VÀ MÃI MÃI KHÔNG BAO GIỜ CƯỚI MỘT NGƯỜI NHƯ CÔ!!!

-Em thì làm sao? Chẳng phải do con nhỏ kia sao? Bây giờ mà vẫn còn mặt dày bám theo anh!

-Cô ăn nói cho cẩn thận! Dù cô ấy có làm gì đi nữa thì cũng sẽ hơn cô ngàn lần vạn lần! Mau đi đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Hấn cầm tay nó định mở cửa bước vào nhà.

-Anh thấy con nhỏ đó tốt đẹp,chẳng qua là vì chưa thấy những việc nó làm thôi. Đã từng qua đêm với một người đàn ông khác và bị hấn ta đá,bây giờ thì bám riết lấy anh.

-Cô nói xằng bậy cái gì vậy hả?

Hắn tức giận, định quay lại tát cho cô ta một cái thì lập tức đứng hình vì một tấm hình mà cô ta lấy ra từ trong giỏ xách.

-Em nói cái gì cũng có bằng chứng cả. Anh cầm lấy xem đi này. Không thể tin được cô ta là loại người như vậy. Em xem còn thấy sợ nữa!

Hắn giật lấy tấm hình, vừa xem đã cảm giác đất dưới chân đang chao đảo. Đó là bức hình của nó và một người đàn ông lạ đang hôn nhau, đã thế còn mặc quần áo thiếu vải nữa chứ. Tuy vậy hắn suy nghĩ rồi sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày, nói như khinh bỉ cô ta:

-Cô nghĩ thứ rẻ tiền này có thể lừa được tôi hay sao?

-Sao chứ? Anh...-Cô ta bắt ngờ vì lời nói của hắn.

-Làm cũng giống quá chứ! Nhưng rất tiếc, lừa ai thì lừa chứ lừa tôi không dễ đâu.

Hắn ném bức hình vào người cô ta rồi mở cửa, dẫn nó vào nhà. Ngọc Huyền thật sự rất bất ngờ, tại sao hắn có thể biết đây là ảnh ghép chứ. Cô ta tức giận nhưng không thể làm được gì, đành nuốt vào lòng, đi mất. Còn nó này giờ im lặng, quan sát cẩn thận vẻ mặt của hắn rồi mới khẽ lên tiếng:

-Anh không sao chứ?

-Sao là sao? Em sợ anh tin bức hình đó sao?

-Em không biết nhưng...

-Vậy bức hình đó có phải là thật hay không?

-Không!-Nó khẳng định.

-Vậy là được rồi!

-Chẳng lẽ anh không nghi ngờ hay sao?

-Không.

-Một chút cũng không có?

-Không. Dù chỉ bé bằng hạt bụi cũng không có!

Hắn bế thốc nó đi lên lầu, mở cửa phòng rồi quăng nó lên giường, lấy hai tay thọc lét nó.

-A hahahaha! Nhột quá! Anh dừng lại đi!

-Sao hả? Thua chưa?

-Em thua, chịu thua anh mà...

Hắn dừng tay lại, nó lập tức ngồi dậy, chui vào trong lòng hắn.

-Nhưng em thắc mắc, tại sao anh lại không nghi ngờ?

-Sao em cứ hỏi chuyện đó hoài vậy?

-Em thắc mắc mà, anh mau nói đi!

-Một cô bé ngốc như em thì ai mà thèm!

-Hừ! Có anh còn gì?

-Phải, anh yêu em, yêu em nhất trên đời này.

Nó bị hắn thọc lét đến nỗi mệt quá, lăn ra ngủ luôn. Hắn hôn nhẹ lên trán nó, nói nhỏ:

-Búp bê ngốc của anh, từ trước đến giờ luôn trong tầm kiểm soát của anh, làm sao mà có chuyện đó được? Hỏi làm gì cho mất công?...

Za, tối nay nổi hứng nên viết luôn nên mai khỏi trả nhé! Các bạn đọc vui vẻ, ủng hộ cho Mun nha!

Chương 32

-Á á! -Nó đang ngủ thì ngồi bật dậy,mồ hôi vã ra như tắm.

-Có chuyện gì thế? -Hắn nằm bên cạnh cũng giật mình dậy theo.

-Hơ...Anh Phong!

Nó ôm chầm lấy hắn,thở hổn hển. Hắn thấy nó làm vậy,liền lấy tay xoa đầu nó,hỏi lại:

-Bảo Ánh,có chuyện gì à?

-Không,chẳng qua em nằm mơ thấy anh bỏ em nên...

-Nè búp bê ngốc,em không được nói như vậy,cả mơ cũng không được quyền mơ thấy anh bỏ em. Đó là một chuyện phi lý,vớ vẩn nhất trên đời này,biết chưa?

-Ừm,nhưng là nó tự xuất hiện trong đầu em như vậy chứ em đâu có muốn.

-Ngốc ạ,nếu lần sau thấy như vậy thì cứ nhéo mạnh một cái vào tay,lúc đó em sẽ tỉnh dậy thôi.

-Em biết rồi. Nhưng mà...em đói quá!

-Vậy sao? Anh dẫn em đi ăn!

-Aaa,em yêu anh nhất!

-Chứ không phải là vì đồ ăn sao?

-Ừm,cái đó chỉ có một phần thôi...Em yêu anh nhiều hơn!

Hắn phì cười vì sự siêu ngây thơ của nó. Hôn nhẹ một cái lên mũi nó rồi dẫn nó đi ăn. Hắn chọn một nhà hàng Pháp sang trọng,đặt nhiều món ngon thức lạ,nhưng có điều lạ ghê,món nào cũng có nước sốt mà trên cùng của cái đĩa đựng thức ăn bao giờ cũng có chữ PYA được viết bằng nước sốt. Nó thì đâu có để ý trên đĩa có cái gì,chỉ cắm cúi ăn mà thôi. Hắn thở dài,hắng giọng khiến nó chú ý,ngẩng đầu lên,hỏi:

-Có chuyện gì vậy anh?

-Bảo Ánh,em có để ý thấy gì lạ không?

-Điều lạ ạ? Ừm...Món ăn ở đây rất ngon (Có món nào mà cô này bảo không ngon đâu?!).

-Không phải như thế,em nhìn kĩ mấy đĩa thức ăn xem.

-Đĩa á? Có gì đâu ạ? (Chị ấy quẹt hết cả phần chữ luôn rồi)

-Sao lại không có? Ừa cái này...Haizz,em nhìn cái đĩa này này!

-Có chữ PYA. Nhưng chữ này sao nghe quen quen. A,trên đây chuyện của em cũng có chữ này nè. Mà PYA nghĩa là sao?

-Em suy nghĩ thử coi.

-Em chịu! Sao anh lại đi đồ một người mà suốt ngày anh chê ngốc như em chứ?

-Hah,anh thấy em thông minh ra rồi đó nha!

-Thông minh chỗ nào?

-Thông minh ở chỗ em biết em ngốc!

-Anh...anh chọc em. Không thèm nói chuyện với anh luôn.

Nó giận dỗi,cúi xuống ăn tiếp. Hắn thì đâu có chịu buông tha:

-Bảo Ánh này,em giận à?

-...

-Chà,tiếc thật đấy! Anh định đặt món đặc biệt của nhà hàng này,nhưng em giận thì thôi vậy...

-A anh,em đâu có giận đâu!

-Thay đổi nhanh thế? Hồi nãy còn không thèm nhìn anh cơ mà?

-Đâu có đâu. Tại đồ ăn ngon quá nên em cúi xuống ăn thôi...

-Lý do cũng hay quá nhỉ?

-Dạ,anh đừng bỏ món đặc biệt. Đầu bếp họ làm cực khổ mà mình không ăn thì phí.

-Nhưng mà trước khi ăn món đó,em phải làm điều này...

-Điều gì?

-Anh cho em ăn bao nhiêu đồ ăn ngon,không biết trả ơn anh sao?

-Trả ơn bằng cách nào?

-Viết lại lên đĩa đi!

-Nhưng viết cái gì bây giờ?

-Anh không biết,viết sao cho anh thấy vui thì mới được ăn.

-Aaa,khó quá,em không nghĩ ra cái gì cả! Giúp em đi!

-Thôi được rồi,anh gợi ý cho nhé! Viết AYPNTĐN đi!

-Nó có nghĩa là sao?

-Anh không biết!

-Hừ,hỏi tí cũng không được là sao? Vậy em viết đây!

Nó phải cố gắng lắm mới ra được dòng chữ AYPNTĐN bằng nước sốt trên đĩa,vui lắm. Hắn còn chưa kịp mở miệng nhận xét thì bên cạnh có tiếng nói đàn ông vang lên:

-Hai người hạnh phúc quá nhỉ?

Hắn và nó quay sang nhìn. Là một tên đầu trọc,râu ria đầy cằm,nhìn là không ưa rồi.

-Anh là ai? -Hắn hỏi,gọng lạnh băng.

-Haha,nếu muốn biết tao là ai,hãy hỏi con nhỏ ngồi bên cạnh mày đi!

-Bảo Ánh à,em quen loại người này ư? -Hắn quay sang nó.

-Không có.

-Bảo Ánh cô ấy đã bảo không quen. Ông nhảm người rồi,đi chỗ khác đi!

-Nhảm ư? Cô nói không quen tôi ư? Không ngờ cô là hạng đàn bà như vậy đấy!

-Ăn nói cho cẩn thận!

-Chắc mày không biết đâu ha,cô ta,chính là vợ tao!

-Mày nói cái gì?

-Không tin đúng không? Xem đi này!

Gã ta lôi ra một tờ giấy,đặt lên bàn. Hắn nhìn khinh bỉ:

-Cái gì đây?

-Là giấy đăng kí kết hôn!

Hắn cầm lấy tờ giấy,đọc thật kĩ,đọc đi đọc lại. Đây đúng là giấy đăng kí kết hôn. Họ và tên chồng: Dương Văn Công,họ và tên vợ...Hoàng Ngọc Bảo Ánh. Hắn không tin vào mắt mình,nhưng nếu không tin thì tờ giấy này là thế nào? Nó ở bên cũng đã đọc tờ giấy đó rồi,không hiểu tại sao lại có tờ giấy này,nhưng nó thật sự chưa bao giờ gặp người đàn ông này mà.

-Anh Phong! Anh phải tin em,em chưa từng gặp người đàn ông này.

-Anh biết rồi...

-Anh Phong...Ông là ai vậy hả? Trước giờ chúng ta chưa từng gặp nhau,sao có thể là vợ chồng được chứ?

-Bảo Ánh,cô đã từng qua đêm với tôi mà giờ lại nói vậy ư? Có phải cô ta đã hứa yêu anh trọn đời không? Cô ta cũng từng hứa với tôi như vậy đấy!

-Anh im đi. Tôi chưa bao giờ hứa với anh như vậy cả! Anh nhầm người rồi!

-Chính cô,chính là cô. Tôi không bao giờ nhầm lẫn cả! Cô dùng sắc đẹp của mình để quyến rũ những người đàn ông,đến khi họ không còn gì thì đập bỏ!

-Anh...

-Thôi đủ rồi!- Hắn đập tờ giấy xuống bàn,đứng dậy,nhìn vào mặt tên đàn ông kia:

-Anh nghĩ thứ này có thể lừa được tôi sao?

-Nói vậy là sao? Đây chính là đồ thật đấy!

-Thật nực cười. Nhờ anh nói lại với người đã nhờ anh làm việc này rằng: hãy dừng mấy trò rẻ tiền này lại đi,bởi vì tôi sẽ không bao giờ tin đâu. Bảo Ánh,đi thôi!

Hắn nắm tay nó kéo ra ngoài,lên xe và lái đi. Thật sự không khí trong xe không thuyên giảm mà mỗi lúc một căng thẳng. Nó nhìn lên hắn,vẻ mặt không còn như thường ngày. Có chút tức giận,chút lạnh giá và một chút gì đó gọi là...ngghi ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Nó đã cố chịu đựng,nhưng cái không khí u ám cứ vây xung quanh làm nó cực kì khó chịu,đành phát ra một câu để phá tan cái không khí này:

-Anh...giận em à?

-...

-Em nói thật mà,anh tin em đi!

-...

Hắn vẫn im lặng,một sự im lặng đến đáng sợ. Nó vẫn cố kiên trì:

-Em không biết ông ta là ai cả,chưa một lần gặp mặt. Những lời ông ta nói ra đều giả dối,xin anh hãy tin em...

“Két”!!! Hắn phanh xe lại,dừng chính xác ngay trước cổng nhà. Xuống xe,đi sang phía đối diện,mở cửa rồi nói với nó với vẻ mặt vô cảm:

-Xuống xe đi!

-Nhưng...

- Xuống!

Hắn quát lên khiến nó hoảng sợ, tuy vậy vẫn cố giữ bình tĩnh, ngồi yên trong xe:

- Em không xuống. Anh muốn đi đâu cũng phải đưa em đi theo!

- Hừ!

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi cầm tay nó kéo ra khỏi xe, sau đó chui vào xe, đóng cửa cái rầm, nói với ra:

- Vào nhà đi! Mật khẩu là 202912410.

Nói xong thì lái xe đi thẳng, để lại nó với nỗi buồn thăm thẳm, tại sao hắn lại hành động như vậy chứ? Chẳng lẽ không tin nó sao? Nó thờ dài, bấm mã số, mở cửa vào nhà, lên lầu ôm Tiểu Đào, đi xuống dưới ngồi đợi hắn.

Còn hắn, lái xe đến một quán nhỏ dọc đường, vào quán rồi gọi rượu ngồi uống một mình. Không phải hắn không tin nó, mà là muốn yên tĩnh suy nghĩ thật kỹ càng. Nếu chỉ có tấm hình thì có thể gọi là ảnh ghép, chứ còn giấy đăng ký kết hôn thì... Lắc đầu, nhấc lên và uống cạn ly rượu. Nhưng mà nó là búp bê cơ mà, làm sao có thể có chuyện đó được cơ chứ? Từ khi nó được trưng bày ở trong khu thời trang là hắn đã bắt nó về làm của riêng rồi cơ mà? Tuy vậy, còn những điều gì đã từng xảy ra trước khi hắn gặp nó thì làm sao hắn biết được chứ? Nó nói là ở trong viện mồ côi, mà lần đầu hắn gặp nó cũng đúng là ở viện mồ côi thật. Nhưng sau đó chuyện gì xảy ra nữa? Hắn hoàn toàn không biết! Bóp mạnh vào chiếc cốc, rót rượu rồi lại uống cạn. Bây giờ suy nghĩ của hắn đang đảo lộn, cứ quay vòng vòng. Tin hay không? Hai từ đó đang đánh nhau trong đầu hắn, từ nào thắng không biết, chỉ biết điều gì cũng có thể xảy ra cả. Nhớ đâu nó cũng giống như loại người như ba hắn, mẹ hắn và cái gã kia nói. Không thể nào, nó trước giờ nói thẳng ra thì đầu óc không thể suy nghĩ được những chuyện như thế. Nhưng nếu đó chỉ là do nó diễn xuất quá hoàn hảo?

- Aaaa!!!! Tại sao cái gì cũng chỉ là nếu như cơ chứ? Tôi cần một cái gì chắc chắn!

Hắn bực tức cầm cả chai rượu, đưa lên miệng rồi uống. Đúng lúc này có hai bóng người quen quen đi vào. Cô và anh đang trong quá trình rất hạnh phúc, họ vào đây để ăn thịt nướng vì nghe nói thịt nướng ở đây rất ngon. Cô và anh trò chuyện vui vẻ với nhau mà không nhận ra hắn đang ngồi bên cạnh, cho đến khi hắn la lên trong tình trạng say khướt:

- Bảo Anh, em muốn anh phải làm sao đây?

- Hơ? Bảo Anh ư? A Hoàng Phong, sao anh lại ở đây? Bảo Anh đâu rồi?

- Hơ... Là hai người à? Hai người trông hạnh phúc quá nhỉ? Hức...

- Hoàng Phong, anh làm gì mà uống rượu vậy? Đã thế còn uống rất nhiều nữa? Bộ hai giữa hai người xảy ra chuyện gì à?

- Hức, Gia Bảo này, anh trông vậy mà may mắn quá nhỉ? Bảo Anh không chịu thì anh vẫn còn Ngọc Linh hức!

- Anh đang nói linh tinh cái gì vậy? Anh say quá rồi, để chúng tôi đưa anh về nhà! Gia Bảo, anh mau đỡ anh ấy dậy đi!

- Buông ra! Tôi vẫn chưa say đâu, muốn uống thêm nữa, cho gọi chai khác đi!

- Đừng có ngoan cố nữa. Mau về nhà đi!

Anh giữ chặt tay chân hắn, lôi ra ngoài, nhét vào trong xe, hắn thì vẫn la lối um sùm:

- Thả tôi ra, tôi chưa say! Tôi muốn uống nữa!

- Như vậy còn bao chưa say ư?

Anh nhìn cái tên say khướt kia, sau đó nói với cô:

- Ngọc Linh, em biết nhà anh ta hả?

- Vâng, em từng đến đó rồi!

- Vậy em lái xe anh đi trước dẫn đường đi, anh sẽ lái xe anh ta.

- Được.

Cô và anh chia ra hành động. Anh vừa mới bước vào xe, tên kia lại lèo nhèo:

- Sao anh lại vào đây?

- Tôi vào đây để đưa anh về. Đưa chìa khóa đây!

-Không,tôi không muốn về!

-Đừng có như vậy nữa,anh say lắm rồi,mau đưa đây!

-Không

-Bực mình quá!

Hắn không đưa thì anh sẽ tự lấy. Chìa khóa xe nằm ở túi quần bên phải,mà anh thì ngồi bên trái hắn,nên muốn lấy thì không dễ dàng gì,đã thế còn có cái tư thế gây hiểu lầm nữa chứ! May là không ai thấy!

Anh lái xe mà cứ phải chịu đựng tiếng lèo nhèo lắm bấm tự kì của tên say mềm bên cạnh. Biết thế hồi nãy cho ngồi hàng ghế dưới cho rồi. May là đường về nhà hắn cũng không quá dài. Anh vừa dừng xe,đã thấy cô ở bên cạnh. Anh mở cửa xe,lôi tên say kia ra,còn cô thì bấm chuông cửa. Nó đang ôm Tiểu Đào ngủ gật,nghe tiếng bấm chuông bỗng giật mình,chạy ra mở cửa,trong lòng tràn đầy hi vọng là hắn đã quay về. Đúng là về thật,nhưng trong cái tình trạng kia thì...

-Bảo Ánh à,hai người có chuyện gì mà để anh ấy đi uống say quá trời vậy?-Cô xông vào.

-Anh Phong,anh làm sao vậy? Tỉnh lại đi!

-Phong nó say lắm rồi,để anh đưa lên phòng,đường nào đây?

-Đi hướng này!

Nó mở cửa phòng hắn. Anh ném hắn xuống giường như trút cục nợ,thật sự cái tên này,ăn gì mà nặng thế không biết?

-Anh và Ngọc Linh sẽ xuống bếp làm thứ gì đó cho Hoàng Phong giải rượu,em ở lại đây nhé!

-Vâng!

Anh đi ra ngoài,giờ chỉ còn nó và hắn. Nó nhìn hắn buồn buồn:

-Sao anh lại đi uống say như vậy chứ?

-Bảo Ánh à...

-Anh Phong...

-Anh thật sự mệt mỏi quá rồi...quá nhiều chuyện xảy ra và anh không muốn làm người yêu của em nữa...

-Anh...anh nói vậy là sao chứ?

-Chúng ta...kết hôn đi...

-Cái gì? Kết hôn?

Nó thật sự sốc vì câu nói này. Người ta thường nói,lời nói của người say có thể là thật lòng nhất hoặc cũng có thể là giả dối nhất. Hắn nói vậy,nghĩa là sao?...

A,các bạn ơi! Có điều này Mun muốn thông báo trước. Chẳng là tháng 7 đến rồi,đến lúc Mun phải đi học rồi nên truyện ra sẽ không đều và thường xuyên nữa,nhưng Mun hứa khi nào có thời gian là Mun sẽ viết,thế nên đừng có bỏ Mun nhé! Các bạn đọc rồi ủng hộ cho Mun nha!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Chap mới tới rồi đây! Nhưng Mun muốn nói với các bạn điều này: là Mun KHÔNG CÓ BỎ TRUYỆN nha! Chỉ là ra không thường xuyên nữa thôi. Vậy nên đừng có bỏ Mun,Mun buồn lắm đó! Mun luyện thuyền xong rồi đây,các bạn đọc truyện vui vẻ nhé! Nhớ để lại bình luận góp ý nữa đó!

Kết hôn? Hắn nói muốn kết hôn? Đây có thể coi là một lời tỏ tình hay không đây? Không biết nó nghĩ thế nào nhưng đây chắc chắn là những lời thật

lòng nhất từ sâu trong trái tim hắn. Hắn có thể nghi ngờ nó một chút, nhưng nói bỏ nó thì đó là điều không thể, chỉ còn cách giải quyết là cưới nó về, khi đó mọi chuyện sẽ chấm dứt, nó và hắn sẽ được ở cạnh bên nhau và có được hạnh phúc. Phải, chỉ có như thế!

Mất nó bỗng chốc dâng lên một tầng nước, sau đó kết hạt và rơi xuống. Nó không hiểu được những cái gì quá sâu xa, nhưng nó hiểu rằng, cho dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không bỏ nó, chỉ như vậy, nó chỉ cần như vậy mà thôi...

-Bảo Ánh!

Cô bưng một bát cháo nghi ngút khói đi vào, sau lưng còn có anh nữa, họ đã biết hết chuyện hắn nói với nó rồi và trong đầu đang rộ lên một kế hoạch nham hiểm, tuy thế vẫn đi vào với vẻ mặt đồng thương cảm chứ không có ý gì hơn. Đặt tô cháo xuống bàn, cô nói:

-Bọn tớ biết hết chuyện rồi. Cậu định làm sao đây Bảo Ánh?

-Cậu và anh Bảo biết rồi à?

-Phải, anh ta nói to quá, bọn tớ nghe hết rồi (Xào xạo, có mà úp cái ly thủy tinh xô cửa rồi cố gắng mà nghe lén thì có).

-Tớ...bây giờ tớ cũng không biết làm sao nữa...

-Vậy cậu có yêu anh ấy không?

Gật đầu

-Vậy cậu có muốn mãi được ở bên anh ấy không?

-Tất nhiên rồi!

-Vậy thì cậu đồng ý đi!

-Nhưng tớ sợ...

-Cậu sợ cái gì?

-Tớ sợ lấy tớ về, anh ấy sẽ không thể có hạnh phúc. Tớ chỉ là một con cóc ham ăn không hơn không kém!

-Nghe này Bảo Ánh, tớ đã nói với cậu như thế nào hả? Cậu phải biết tin vào chính bản thân mình, đừng nghe những lời con người ngoài kia nói, họ chỉ là đang cố làm cậu mất niềm tin mà thôi. Chỉ cần cậu kiên cường thì không ai có thể nói gì được cậu nữa!

-Ừm, có thể cậu nói đúng. Để có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy thì đầu tiên tớ phải biết tin vào chính mình.

-Cậu hiểu ra rồi đấy! Vậy bây giờ tớ hỏi lại, cậu có đồng ý lấy anh ấy không?

-Có!

Nhưng mà cái đó là cuộc nói chuyện giữa cô và nó, dù có đồng ý với cô cũng chưa được gì, phải đi hỏi nhân vật chính đã.

Hắn khẽ mở mắt. Nhức đầu quá, có lẽ hồi nãy uống hơi nhiều, đã thế còn buồn nôn nữa. Hắn chạy vội vào nhà nhỏ, nôn hết tất cả, sau đó đi ra với vẻ mặt mệt mỏi, có chút nhẩn nha vì bao tử đang bị quặn thắt lại gây đau đớn, ngồi bịch xuống giường, tay bấu chặt lấy ga giường. Nó nhìn hắn đầy đau đớn, sau đó chợt nhớ ra, bưng tô cháo đến ngồi cạnh hắn, nói nhỏ:

-Anh ăn cháo đi này!

-Cháo ở đâu ra thế?

-Là do Ngọc Linh nấu đấy!

-Chứ không phải do em à, chán thế!-Hắn lầm bầm.

-Anh nói gì thế?

-Không có gì.

Hắn cầm lấy tô cháo rồi ăn. Nó ngồi ở bên nhìn, đợi đến khi hắn gần ăn hết mới cất giọng:

-Anh à...về chuyện hồi nãy anh nói...em đồng ý!

-Chuyện gì cơ?

- Thì cái chuyện anh muốn chúng ta kết hôn đó, anh không nhớ sao?

- Gì? Kết hôn? - Hắn suýt nữa thì mắc nghẹn miếng cháo đang ăn dở, trợn mắt nhìn nó - Anh nói thế hồi nào?

- Lúc nãy đó, anh bảo không muốn làm người yêu của em nữa và chúng ta hãy kết hôn đi còn gì?

- Anh nói thế thật sao? A, tất cả là do rượu!

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Anh không muốn kết hôn với em à?

- Tất nhiên...

- Anh...

- Tất nhiên là anh rất muốn rồi, chỉ có điều sợ em không đồng ý nên anh chưa dám nói ra thôi. À mà hồi nãy em nói cái gì ấy nhỉ, anh chưa nghe rõ lắm!

- Em nói là anh không muốn kết hôn với em sao?

- Không phải, câu trước cơ!

- Em nói anh nói vậy nghĩa là sao?

- Không phải câu này, câu đầu tiên em nói với anh á!

- Em nói là EM ĐỒNG Ý KẾT HÔN VỚI ANH, VỖ HOÀNG PHONG!!!

Nó hét lên, sau đó thì ôm chặt lấy hắn đang bất động và hôn luôn. Aa, lần này là nó chủ động đó nha. Hắn thật sự bất ngờ với một loạt hành động của nó, tuy vậy đời nào để lỡ cơ hội ngàn vàng này, thả tồ cháo xuống đất (lát ai dọn đây?), ôm lấy nó, rồi sau đó dùng kỹ thuật điều luyện để nó xuống giường hôn đáp trả. Hai người họ nằm trên giường nằm trên giường, trao nhau một nụ hôn nồng cháy, cái đó có thể gọi là vị ngọt của tình yêu. Ngày hôm nay, hắn đã tỏ tình và nó đồng ý, bằng chứng là nó và hắn đang hôn nhau say đắm kia...

Chap này ngắn thế thôi, để dành cho chap sau có cái mà viết. Thích đám cưới thì cứ đợi chap sau, nhưng nói trước là hai người chưa yên với ta đâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Vậy là nó đã đồng ý lời cầu hôn hết sức là lãng mạn của hắn (thấy lãng nhách thì có). Nên bây giờ bốn bạn trẻ của chúng ta phải lục đục chạy đi chạy lại chuẩn bị cho đám cưới. Tại quán cafe Tuyết Trắng (sau khi đã đi ăn phở bỏ no nê):

- Đầu tiên thì phải làm gì? - Nữ chính 1.

- Theo tớ nhớ thì phải đi đăng ký kết hôn ở ủy ban nhân dân xã - Nữ chính 2.

- Nhưng Bảo Ảnh đâu có đủ giấy tờ để đăng ký đâu? Với lại hôm nay là Chủ nhật, không có nơi nào làm việc để mà đăng ký đâu. - Nam chính 2.

- Vậy khỏi luôn đi! Đăng ký chi cho phiền - Nam chính 1.

- Vậy cũng được sao? - Nữ chính 2.

- Tất nhiên! Không gì là không thể! - Nam chính 1.

- Làm như là phim hay truyện ấy mà không gì là không thể! - Nữ chính 2.

- Thôi thôi hai người đừng cãi nhau nữa. Việc quan trọng là nếu bỏ qua bước đăng ký kết hôn thì tiếp theo làm gì? - Nam chính 2

- Ai biết? Lên google tra đi! - Nam chính 1.

- Hai người dở quá! Tiếp theo phải đi đặt bàn cưới và làm thiệp đi mời quan viên hai họ. - Nữ chính 2.

-Có ai đâu mà phải làm thiệp mời quan viên hai họ?- Nam chính 1.

-Ừa chứ chẳng lẽ đám cưới chỉ có bốn người thôi hả?- Nữ chính 2.

-Chả sao cả!- Nam chính 1.

-Vậy tổ chức đám cưới ở đâu?- Nữ chính 2.

-Nhà hàng 5 sao Lộng Lẫy,cho đặt đám cưới với số lượng bàn lên tới 1999 bàn,mỗi bàn 6 chỗ ngồi,món ăn toàn những món sơn hào hải vị đến từ khắp nơi trên thế giới,mỗi bàn là có khoảng 5 đến 10 món tùy yêu cầu. Thấy được không?- Nam chính 2.

-Đặt ở đây mà 4 đứa ăn cho vỡ bụng chết à?- Nữ chính 2.

-Chứ đặt ở đâu đây?- Nam chính 2.

-Ở nhà hàng 5 sao 3 Con Cua đi,ở đây toàn đồ hải sản ngon lắm,chúng ta chọn một phòng tương đối rồi sẽ nhờ họ trang hoàng cho giống kiểu đám cưới,được chứ?- Nữ chính 2.

-Được,nhưng đặt hẳn phòng VIP hoàn hảo luôn đi!- Nam chính 1.

-Quyết định vậy đi ha!- Ba người họ đồng thanh.

Nói là cuộc đối thoại giữa bốn người,mà sao chỉ có ba người nói vậy? Nó đâu rồi? À kia,ăn hết cả ly kem to đừng liền lăn ra ngủ rồi.

-Bảo Anh à,dậy đi! -Cô lay lay tay nó.-Cậu phải dậy để còn đi chọn váy cưới nữa!

-Phải đây! Còn phải chọn đồ cưới nữa!- Anh nói!

-Vậy mau đi thôi! Sẵn đi đặt nhà hàng luôn!

Thế là bốn người họ kéo nhau đi chọn váy cưới. Các cuộc đối thoại lại diễn ra:

-Bảo Anh,cậu mặc cái này đi!-Cô chỉ vào cái váy màu trắng!

-Không được,cái đấy quá đơn giản,chọn cái này đi!-Hắn chỉ vào cái váy màu hồng.

-Cái đấy mới xấu á! Chọn cái này!

-Không,cái này!

-Anh thật là! Anh là đàn ông,sao có thể có mắt nhìn váy phụ nữ được chứ?

-Này,nhưng cô đừng quên tôi là giám đốc của công ty thời trang đó nhé!

-Thôi thôi can hai người,đi đâu cũng cãi nhau. Hoàng Phong,anh bảo anh là giám đốc công ty thời trang,sao không lựa cho Bảo Anh một bộ đẹp nhất ở công ty anh?

-Công ty tôi không có thiết kế váy cưới!

-Vậy mà cũng đem ra khoe!-Cô châm chọc.

-Còn cô thì sao? Cô có gì hay?

-Thôi thôi hai người đừng cãi nhau nữa. Em thấy bộ nào cũng đẹp hết,nhưng em thích cái kia cơ!

Nó lên tiếng giảng hòa,tay chỉ vào một cái váy màu xanh nhạt. Chiếc váy xòe,tay dài,có hoạ tiết khá đơn giản nhưng tôn lên vẻ cao quý của người mặc. Nó đã thích ngay từ khi vừa bước vào tiệm rồi,hai người kia cũng đành đồng ý. Đến lượt chọn đồ chú rể thì đơn giản lắm,hắn thích cái nào thì tự chọn,không ai có ý kiến. Vậy là xong phần váy,qua phần nhà hàng,lại có chuyện để tranh luận đây.

-Trang trí bằng lụa màu trắng đi!-Cô lên tiếng.

-Màu trắng xấu lắm,chọn màu hồng đi!-Hắn chen ngang.

-Sao anh cứ thích chen vào lời tôi thế? Đã nói là màu trắng mà!

-Trắng nhìn như đám tang á,chọn hồng đi!

-Ai nói trắng giống đám tang? Hồng nhìn hường phấn quá đó!

-Đám cưới của tôi,tôi thích quyết định sao kệ tôi!

-Đâu phải của mình anh? Hỏi ý kiến Bảo Ánh đi!

-Bảo Ánh em thích cái nào?

-Ừm,em thích màu xanh này cơ!

Vâng,lời nói của nó như thánh chỉ,hai người kia phải nghe theo. Thôi,như vậy phần chuẩn bị cũng đã xong xuôi,bây giờ chỉ cần đợi đến tối là chúng ta tổ chức đám cưới. Ta đây sẽ tua nhanh thời gian một chút.

Tối rồi. Trong phòng trang điểm của cô dâu...

-Bảo Ánh à,cậu xinh đẹp quá đi mất!

-Vậy sao? Cũng là nhờ tài trang điểm của cậu thôi Ngọc Linh!

-Cũng nhờ cậu có sắc đẹp nên tớ chỉ cần chấm ít phấn vào là xong ngay.

-Hi! Mà tớ khát nước quá

-Cậu khát sao? Trong phòng hết nước mất rồi,đề tớ ra ngoài lấy,cậu ngồi đợi nhé!

-Được,cậu cứ đi đi.

Cô đi lấy nước,săn tiện ghé qua phòng hán xem tình hình nên hơi lâu,chắc cũng khoảng hai mươi phút sau mới quay lại.

-Bảo Ánh,tớ đem nước về rồi đây,cậu đợi có lâu không? Mà sao cậu lại trùm mặt sớm thế?

-À,tớ sợ nên hơi xấu hổ...

-Vậy sao? Cậu uống nước đi này!

-À,tớ...tớ không khát nữa...

-Cậu sao thế Bảo Ánh? Thái độ của cậu lạ lắm,gọng nói cũng lạ nữa?

-Tớ không sao đâu,chỉ hơi hơi hơi thôi.

-Ừm,vậy sao? A,đến giờ rồi,chúng ta ra ngoài thôi!

Nó cùng cô bước ra ngoài,nó đi trước,cô đi theo sau làm phù dâu. Phía trước là hán trong bộ lễ phục chú rể màu đen. Thật sự mặc thế này trông hán đẹp trai hơn hán,mái tóc được vuốt keo trông thật ngầu,đứng bên cạnh còn có anh nữa,anh hôm nay cũng rất đẹp trai nha,chỉ tiếc là không đẹp bằng hán thôi. Nó bước lên,nắm lấy tay hán,chiếc khăn che mặt này khi nhìn từ ngoài vào khá khó nên hán không thấy được biểu cảm trên mặt nó,tuy vậy vẫn đoán là nó rất vui. Sau khi bỏ qua mấy trang lời thoại dài dòng của cha xứ Gia Bảo thì cuối cùng cũng đã đến thời khắc quan trọng:

-Hoàng Phong,con có chịu lấy cô Bảo Ánh đây làm vợ và nguyện sống chung cho đến cuối đời không?

-Con đồng ý!

-Bảo Ánh,con có đồng ý cưới Hoàng Phong làm chồng và yêu thương anh ấy đến cuối đời không?

-Con đồng ý.

-Được rồi,vậy bây giờ ta tuyên bố,hai con đã chính thức là vợ chồng!

Tràng pháo tay rộn rã vang lên (của cô và anh). Hán hạnh phúc nhìn nó,rồi từ từ gỡ chiếc khăn che mặt của nó. Nhưng mà có điều,đây không phải là nó,mà là...Ngọc Huyền....????....

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chuowng 36

Tại sao lại là Ngọc Huyền? Nó đâu rồi?

-Cô...cô...-Hắn trợn mắt.

-Sao thế? Mọi người tiếp tục đi chứ?-Cô ta thản nhiên nói.

-Ngọc Huyền,sao chị lại ở đây? Bảo Ánh đâu rồi?

-Chị thì không được quyền ở đây sao EM GÁI? Một đứa phản bội!

-Cô nói đi,rốt cuộc Bảo Ánh đâu rồi hả?-Hắn hét lên.

-Anh đừng có nói chuyện với em bằng cái giọng đó! Em là vợ của anh đó!

-Vợ ư? Tôi đã nói rồi,tôi không và không bao giờ lấy cô làm vợ,sao cô không chịu buông tha cho tôi?

-Buông tha? Chính cô ta mới phải buông anh ra thì có,anh là của em,mãi mãi chỉ là của riêng Ngọc Huyền em mà thôi!

-Cô...-Hắn vội chụp lấy cái dao cắt bánh,đưa ngang cổ Ngọc Huyền-Cô nói đi,cô ấy đâu? Bằng không tôi sẽ giết cô!

-Anh giỏi thì cứ giết em đi,nhưng hãy suy nghĩ cho kĩ,em mà có mệnh hệ gì thì anh sẽ không bao giờ được gặp lại cô ta đâu

-Cô đang đe dọa tôi sao?

-Anh cứ thử xuống tay đi rồi sẽ biết ai dọa ai

-Cô...

Hắn nắm chặt con dao,sau đó thì thả lỏng cho nó rơi xuống đất. Cô ta nhìn thấy thì nở nụ cười đắc thắng:

-Sao? Anh không thể chứ gì?

-Cô muốn gì?

-Anh nói sao?

-Tôi phải làm gì thì cô mới có thể buông tha cho tôi và cô ấy?

-Về với em đi,chỉ thế thôi!

-Không bao giờ!

-Thế thì đừng trách! Em sẽ cho anh lựa chọn. Một là tiếp tục cái đám cưới này với em,sau đó anh sẽ là của em,sau đó thì cô ta sẽ an toàn. Còn hai,anh cứ ngoan cố,thì cô ta sẽ càng chịu nhiều đau đớn hơn thôi,lúc đó sợ không ai nhận ra cô ta được nữa đâu. Hai lựa chọn đấy,nhanh lên đi,em không phải kiểu người kiên nhẫn đâu.

-Lòng dạ cô hiểm ác như,à không,còn hơn một con thú ăn thịt nữa,cô không còn là con người!

-Anh muốn nghĩ em làm sao cũng được,nhưng mà nhanh lên đi,sắp hết thời gian rồi,còn ba giây...ba...

-Hoàng Phong,phải làm sao đây?

Anh hỏi trong lo lắng,thật sự rất muốn làm gì đó nhưng mà không biết nên làm gì. Hiện giờ nó an nguy ra sao còn chưa biết,không thể mạnh động. Nhìn sang,thấy cô không khá khảm gì hơn,tay bầu chặt tay hắn,đang cố ngăn tiếng nắc phát ra bởi cô không muốn tin đây là chị cô,một người hiểm ác như vậy là chị ruột của cô,bất chợt thả tay anh ra,chạy đến trước mặt Ngọc Huyền:

-Chị thôi mấy cái việc làm này đi,nó không khiến chị có được trái tim của anh Phong mà chỉ làm chị gây thêm tội lỗi mà thôi!

-Còn mày nữa,một đứa phản bội,tao chưa xử mày là may rồi,đừng có xen vào chuyện của tao!

-Chuyện của chị? Cô ấy là bạn em,em tất nhiên phải bảo vệ,chính chị mới phải dừng mấy cái trò này lại!

Bạn cũng sẽ thích Con Nhóc....Đám Chọc Anh Sao ??? Bởi Zyn_ByunLight 45.5K 2.6K Cậu Chủ Lạnh Lùng Và Cô Hầu Dễ Thương(One Sh... Bởi Naruna 3.8K 120 Cô nàng đạo chích đáng yêu! Bởi KanekiKen773 2.9K 163 "Bóp". Cô ta tát cô khiến cô mất đà ngã xuống,ôm mặt nhìn lên Ngọc Huyền:

-Chị...tôi không ngờ một người độc ác như chị lại là chị gái tôi,từ nay trở đi,tôi sẽ không nhận chị nữa!

-Mày không nhận tao thì có làm sao? Tao sẽ buồn à? Sẽ khóc lóc xin lỗi mày à? Quên đi nhé! Tao đây cũng không muốn có một đứa em gái phản bội như mày! Còn anh,hết thời gian rồi,mau quyết định đi,anh chọn em hay là con nhỏ đó?

Thật sự đầu óc hắn cứ quay vòng vòng,muốn bóp chết cô ta cho xong nhưng lại không thể động thủ. Nó là quan trọng nhất,không thể để nó xảy ra chuyện gì,thà bây giờ chấp nhận điều kiện của cô ta để giữ an toàn cho nó đã. Hắn nghiêng rằng cô nặn ra một câu:

-Được,tôi đồng ý...về với cô!

-Haha,tốt lắm! Anh đồng ý như vậy ngay từ đầu có phải hơn không?

-Nhưng cô phải thả Bảo Ánh ra!

-Được rồi,em sẽ giữ lời,thả cô ta ra không một vết trầy xước,còn anh,theo em về nhà!

Bước ra ngoài nhà hàng,cô ta khoác chặt tay hắn,cố gắng sát hắn hết mức có thể,thật sự lam hắn cảm thấy cực kì khó chịu nhưng vẫn phải để yên. Một chiếc xe màu đen láng bóng đậu trước cửa nhà hàng,cô ta lại giở giọng nũng nịu:

-Anh,bé em lên xe đi!

Hắn cũng phải cắn răng mà làm theo. Vừa vào trong xe,cô ta ngay lập tức túm tay hắn kéo vào ngồi cùng,miệng nở một nụ cười đầy quyến rũ:

-Anh cứ ngồi đây với em,xe anh em sẽ cho người mang đi.

-Mau thả Bảo Ánh ra đi!

-Rồi rồi,thả thì thả. Anh nhìn ra cửa sổ đi!

Anh bấm nút hạ cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài nhìn. Nó kia rồi,bị nhốt trong một chiếc xe tải màu vàng,chân tay bị trói chặt,miệng cũng bị dán lại,trên người vẫn mặc chiếc váy cô dâu màu xanh. Vừa được thả ra đã ôm chặt lấy cô khóc nức nở,hỏi liên hồi:

-Ngọc Linh! Tôi sợ lắm. Mà anh Phong...anh Phong đâu rồi?

-Cậu không sao chứ Bảo Ánh? Không bị thương chứ?

-Tôi không sao,nhưng anh Phong đâu?

Nó ngo ngoe tìm hắn,bỗng chợt nhìn thấy hắn trong chiếc xe màu đen vội chạy lại,la lên:

-Anh Phong!

Hắn nhìn thấy nó như vậy liền chui vào trong,mặc cho nó đang đập xe ngoài kia:

-Anh Phong,sao anh lại ở trong đây? Mở cửa cho em đi!

-Hoàng Phong à,anh quen cô gái này à?

Cô ta ngồi bên trong lên tiếng hỏi,tay bắt đầu sờ soạng lung tung trên người hắn. Hắn nhìn nó,rồi lại nhìn cô ta,cổ nói:

-Không,anh không có quen.

-Ngọc Huyền? Anh Phong? Anh nói gì vậy? Sao anh lại có thể nói như vậy? Là em,Bảo Ánh đây mà!

-Cô ồn ào quá đấy! Chồng tôi đã nói không quen cô rồi mà. Đúng không anh yêu?

-Chồng ư? Anh yêu ư? Ngọc Huyền,cô đã làm gì cô ấy rồi hả? Hoàng Phong,anh mau tỉnh lại đi,là em,Bảo Ánh của anh đây mà...

Hắn nhìn nó,nghe những lời nó nói mà như nhát dao cứa vào tim,thật sự không thể chịu đựng được nên cố tỏ ra lạnh lùng:

-Tôi không có quen cô,cô nhận lầm người rồi. Tài xế mau cho xe chạy đi!

Chiếc xe chuyển bánh,chở theo hắn và Ngọc Huyền đi mất. Nó cố chạy theo nhưng không kịp,ngã xuống đường khóc nức nở:

-Anh Phong,xin anh đừng bỏ em mà...hức hức...

-Bảo Ánh,cậu mau vào trong đi,ở ngoài này nguy hiểm lắm,đứng dậy đi!

-Huhuhu...anh Phong...

-Bảo Ánh,cậu mau đứng dậy đi! Anh Bảo,giúp em với!

"Bim bim"! Tiếng còi xe vang lên,một chiếc xe đang lao đến. Nó cứ ngồi lì ở đấy,không chịu đứng dậy. Anh đành cố sức bẻ nó lên,nhưng nó cứ cố vùng vẫy nên không thể nào bẻ vào được. Chiếc xe lao đến. Một tiếng "két" chói tai vang lên,chiếc xe dừng lại,sau đó mọi người bắt đầu vây quanh lại,còn có cả tiếng "bí bo bí bo" của xe cấp cứu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Bệnh viện...

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra,nó và anh đang ngồi thất thần ở ngoài lập tức bật dậy như lò xo,đồng thanh:

-Ngọc Linh có sao không bác sĩ?

-Cô bé không sao,không có chấn thương nghiêm trọng,chỉ là bị gãy chân bên phải,bó bột vài tuần là ổn.

-A,cảm ơn bác sĩ!

Vị bác sĩ già,gật đầu,rồi bỏ tay vào túi áo blouse và đi mất. Hai người kia lập tức lao vào trong phòng lay lay cô mà hỏi lấy hỏi để:

-Ngọc Linh,em / cậu có sao không?

Cô không trả lời,ngước lên mới thấy vẫn đang ngủ,hai người kia lập tức ý thức được việc làm của mình,gật đầu chào cô y tá đang nhìn hai người họ như hai tên bệnh,sau đó mới nói:

-Cô ấy vẫn chưa tỉnh đâu,đợi khoảng 1 tiếng nữa đi!

Sau đó cũng ra ngoài. Hai người họ ngồi xuống ghế. Nó nắm chặt lấy tay cô,gìong nghèn nghẹn:

-Tất cả là do tớ nên cậu mới bị như vậy,tớ xin lỗi.

-Không sao đâu Bảo Ánh,đây cũng không hẳn là do lỗi của em mà.

-Cảm ơn anh,anh Bảo,anh đúng là một người tốt!

-Bảo Ánh này,chuyện của Hoàng Phong...

-Anh đừng nói đến nữa,em không muốn nghe!

-Không phải như em nghĩ đâu Bảo Ánh. Hoàng Phong hành xử như vậy là có nguyên do,tất cả là vì cậu ta quá yêu em,không muốn em chịu khổ...

-Quá yêu em? Không muốn em chịu khổ? Yêu em mà lại nói không quen em ư? Yêu em mà lại ngồi chung với Ngọc Huyền ư? Trong khi em bị người lạ bắt đi thì anh ấy đã làm gì? Tại sao cứu em chỉ có anh và Ngọc Linh? Tại sao? Tại sao?-Nó hét lên,nước mắt lăn trên má.

-Em bình tĩnh đi. Anh biết là em rất giận,nhưng em phải nghe anh giải thích đã!

-Giải thích? Giải thích chuyện gì?

-Chuyện Hoàng Phong. Thực ra cậu ấy làm vậy là vì...

"Cạch"! Cánh cửa phòng chợt mở ra,một cô y tá bước vào,theo sau còn có một người đàn ông:

- Có người muốn gặp anh chị đây!

- Là ai thế!

- Là tôi, tôi là người đã đâm phải cô gái này!- Tên đó lên tiếng

- Hả? Mã Vũ Đại?- Nó tròn mắt.

- Bảo Anh? A, trái đất tròn, chúng ta lại gặp nhau rồi. Sao hả? Cô và tên giám đốc kia có hạnh phúc không?

- Hai người quen nhau à?- Anh nói.

- Em gặp anh ta ở công ty FS, sau đó còn gặp ở một vài chỗ khác nữa.

- A, thật mừng vì cô vẫn nhớ như vậy. Mà sao tôi không thấy anh ta đâu vậy hả?

- Anh ấy...

- Hai người có chuyện gì à? Giận nhau? Chia tay luôn càng tốt, anh ta không xứng có được cô đâu, chỉ có tôi thôi.

- Anh thôi nói xằng bậy đi. Đến đây làm gì?

- À, quên mất! Tôi tông phải cô gái này nên muốn đến để xin lỗi thôi. Tiền viện phí cứ để tôi trả.

- Vậy được rồi. Anh đi đi!

- Sao vậy? Ai lại đuổi khách đi như thế?

- Khách khứa gì? Xong việc rồi thì về đi chứ ở đây làm gì?

- Thì vốn dĩ là tôi định đến xong về luôn, nhưng mà sẵn tiện có Bảo Anh ở đây, tôi muốn mời cô dùng bữa được chứ?

- Hiện tại tôi không muốn đi đâu cả, anh về đi!

- Không muốn đi thì tôi mua đồ ăn đến cho cô, được chứ?

- Tôi không muốn ăn đâu.

- Em ấy đã bảo không muốn rồi, thì anh làm ơn về dùm đi!

- Được rồi, về thì về. Nhưng mà tôi muốn "Chặt" - Gã hôn gió, gửi đến nó - tạm biệt nha thiên thần!

Nói rồi mới bước ra ngoài. Anh quay sang nó:

- Thiên thần ư? Em rốt cuộc là có quan hệ gì với anh ta vậy?

- Chỉ là quen biết sơ sơ thôi. Anh ta hình như là người mẫu của công ty FS thì phải!

- Anh thấy anh ta có vẻ...

- Làm sao anh?

- À không....

Mã Vũ Đại, gã ta hầu như ngày nào cũng đến bệnh viện. Nói là đến thăm cô, nhưng thực chất là để gặp nó. Mà lần nào đến cũng mang đầy đồ ăn ngon đến. Nó thì không quan tâm cho lắm, tất cả sự chú ý đều dành cho cô rồi.

Một buổi chiều nọ...

- A nào!- Nó cầm muống cháo, đưa đến trước mặt cô

- Ừm, cháo ngon quá!

- Ngon đúng không? Do anh Bảo nấu đó!

- Vậy sao?

- Ừ. Thêm một muống nữa nè!

- Ừm. Mà Bảo Ánh à, cậu không sao chứ?

- Sao là sao?

- Thì chuyện của anh Hoàng Phong đó! Nghe anh Bảo nói cậu đang hiểu lầm đúng không?

- Cậu đừng có nói chuyện đó, tớ không muốn nghe đi!

- Bảo Ánh à, anh ấy làm vậy là vì cậu đó!

- Cậu mà nói chuyện đó nữa là tớ đi ra ngoài đó! Đã bảo đừng nhắc mà!

- Được rồi, không nhắc thì không nhắc nữa.

- Cậu còn đau không?

- Không còn đau nữa!

- Vậy thì tốt quá!

- Hoàng Ngọc Bảo Ánh!

Một tiếng nói vang lên làm nó giật mình, quay sang đã thấy ngay cái mặt của Mã Vũ Đại. Khẽ nhếch môi, gã nói:

- Xin chào em, thiên thần của tôi!

- Cái gì mà thiên thần? Cái gì mà của tôi? Ai là của anh hả?

- Là em đó Bảo Ánh!

- Gì? Bảo Ánh à, tên này đang nói xằng bậy cái gì vậy? - Cô hỏi.

- Tớ cũng không biết nữa. Nè, anh nói lung tung cái gì vậy? Tôi là của anh hồi nào?

- Bây giờ và mãi mãi. Bảo Ánh, làm bạn gái anh nhé!

Gã lấy ra một bó hoa hồng tuyệt đẹp. Những cánh hoa đỏ thắm, tạo thành một hình trái tim. Nó nhìn mà thật sự vẫn chưa thể tiêu hóa hết được những lời Mã Vũ Đại vừa nói...

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

- Cái gì? Làm bạn gái? Anh khùng rồi hả? Nghĩ sao Bảo Ánh đi làm bạn gái anh? Cô ấy đã có Hoàng Ph...

Cô hét lên. Nhưng chưa nói hết câu đã bắt gặp ánh mắt của nó liền im lặng, bẽ tồ cháo ăn tiếp. Còn nó, quay sang nhìn Vũ Đại, nói:

- Cảm ơn anh vì tấm lòng và những món đồ ăn anh dành cho tôi, nhưng tôi thật sự không thể và cũng không muốn nhận nó. Tôi xin lỗi nhưng việc này là không thể.

- Rốt cuộc là tại sao? Em nói đi, tôi thì thua gì đối với cái tên giám đốc kia?

- Anh không thua gì cả, mà nói chính xác là không ai thua ai cả, mỗi người có một phong cách riêng của họ, không hơn ai, không kém ai, quan trọng là phải biết tin vào bản thân.

Nghe xong câu này là cô suýt nữa mất ngẹn. Nó đây ư? Những lời đó của nó nói ra ư? Một cô bé thường ngày ngốc nghếch mà hôm nay có thể nói những lời này ư? Không thể tin được!!!

- Bảo Ánh à, cậu... ừm... không có bị sốt. May quá!

Cô đặt tay lên trán nó lăm bằm.

- Cậu làm gì thế? Tớ khỏe mà, không có bị bệnh đâu!

- Vậy tại sao cậu lại có thể...?

- Tớ không biết. Nghĩ thế nào thì nói vậy thôi, mấy cái lời ấy cứ hiện lên trong đầu tớ.

- Cậu còn hiểu cả ý tớ muốn nói ư? Thật sự là không bình thường!

- Hai người nói đủ chưa? Còn tôi ở đây này! - Gã nói, sau đó quay sang nó - Bảo Ánh, hôm nay em từ chối tôi, tôi sẽ cho là vì tôi chinh phục em chưa đủ, vậy nên tôi sẽ quay lại. Cho dù em từ chối bao nhiêu lần nữa tôi cũng không từ bỏ như lần trước nữa đâu. Nhớ đấy!

Gã nói xong rồi bỏ ra ngoài. Nó chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ với một nỗi buồn xa xăm. Cô nhìn nó mà đồng cảm. Mấy ngày nay nó thật sự khác hẳn. Ít nói, ít cười, đến cả ăn cũng không còn hứng thú, đôi mắt tròn ấy lúc nào cũng ánh lên một nỗi buồn. Cô biết là nó rất nhớ hẳn, chỉ là muốn giấu trong lòng, không cho ai biết và cũng không muốn ai nhắc đến, bởi vì nó sợ nếu nghe về hẳn thì nó sẽ bật khóc. Nó thật sự đã thay đổi quá nhiều, sợ là sẽ không bao giờ còn được vô tư như ngày xưa nữa.

Không khí lặng im, không có tiếng nói, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách ngoài kia, những chú chim đang trú mưa ngoài hiên kêu chích chích, còn lại thì đều im lặng. Anh bước vào, phá tan cái không khí khó chịu này:

- Ngọc Linh, bác sĩ bảo ngày mai em có thể xuất viện rồi đấy!

- Em có thể xuất viện từ cả hai tuần trước, chẳng phải là anh đòi ở lại đây đến khi lành lặn sao? Sao giờ lại bảo về?

- Ừa, bác sĩ khám xong nói với anh là em lành hẳn rồi mà?

- Hờ? Sao em không biết gì vậy?

- Em còn đau không?

- Không.

- Vậy để anh kêu bác sĩ kiểm tra lại cho em.

Thật sự là chân cô đã khỏi từ lâu nhưng mà có chịu tập đi bao giờ đâu mà biết, làm mất thời gian ở đây. Vậy nên hôm nay cô chính thức ra viện. Cô vui lắm, chạy nhảy khắp bệnh viện:

- Za, vui quá đi mất! Mấy tuần nay cứ nằm mãi một chỗ khó chịu gần chết, cuối cùng cũng được tự do đi lại rồi, hahaha!

- Ngọc Linh, cẩn thận đấy! Em vừa mới xuất viện, không khéo lại phải vào thêm lần nữa.

- Anh yên tâm đi. Không có sao đâu mà. Bảo Ánh, lại đây chơi với tớ đi!

- Ngọc Linh, anh Bảo nói đúng đấy! Cậu không nên chạy nhảy mạnh quá đâu, lỡ lại bị làm sao đó thì sao?

- Bảo Ánh...cậu...

- Tớ làm sao?

- Không có gì.

Cô buồn thiu. Nó bây giờ chẳng thêm vui chơi nữa, cứ lăm lăm lì lì, lâu lâu lại đưa ra mấy câu triết lý làm cô nghe mà thật sự bức mình. Cô không muốn nó thế này, cô muốn nó của ngày xưa cơ, vô tư cũng được, ngốc nghếch cũng được, ham ăn cũng được, chỉ cần nó đừng như vậy nữa. Anh nhìn cô, hiểu rõ những gì cô suy nghĩ, đến bên vỗ vai cô, nói nhỏ:

- Bảo Ánh có lẽ cần thời gian để hiểu chuyện của Hoàng Phong...

- Nhưng cậu ấy đâu có chịu nghe giải thích chứ?

- Bây giờ em giải thích ra thì Bảo Ánh có lẽ còn đau khổ hơn. Lúc ấy cô ấy sẽ thấy có lỗi với chính bản thân mình hơn mà thôi.

- Nhưng chẳng lẽ cứ phải để thế này à?

- Chúng ta cần cho cô ấy thêm thời gian...

- Thời gian sao?...Em không muốn, em muốn cô ấy như xưa ngay và luôn cơ!

Thế là cô kéo anh đến chỗ nó, về mặt nũng nịu nhìn anh:

- Em mới xuất viện, muốn đi đâu chơi cho khuây khỏa quá!

- Đi đâu là đi đâu? Em mới khỏi, tốt nhất nên dưỡng bệnh đi!

- Ú, em không thích! Bảo Ánh này, hay là chúng ta đi cắm trại nhé!

- Tớ ngh...

- Vậy là cậu cũng đồng ý rồi đó! Anh Bảo mà không cho em đi là em giận luôn, chúng ta chia tay đi!

- Thôi thôi cô nương, đi là được chứ gì?

- Yeah, vui quá! Vậy chúng ta mau về chuẩn bị thôi Bảo Ánh!

Cô kéo tay nó đi, anh cũng xách mất túi đồ theo sau. Ba người họ đã quyết định đi cắm trại ở núi Zôn (tác giả tự chế đấy!). Chuyến đi ngày mai hứa hẹn nhiều thú vị nhưng trước hết bây giờ ba bạn trẻ phải nghỉ ngơi và chuẩn bị cái đã....

Các bạn iu dấu ơi, Mun muốn nói một điều hết sức quan trọng, đó là... truyện có lẽ sắp hết rồi đó, chỉ còn khoảng 1 đến 3 chap nữa thôi. Rút kinh nghiệm từ truyện kia, Mun sẽ cho tiết tấu truyện vừa phải, không nhanh quá cũng không chậm quá. Thật sự là cũng không nghĩ kết thúc nhanh vậy nhưng mà ý tưởng nó chợt lóe lên đầu nên phải nắm bắt thôi. Mặc dù khá buồn nhưng mà Mun cũng không thích kéo dài quá, dễ gây nhàm chán lắm. Mun nói xong rồi đây, các bạn đọc truyện rồi nhớ ủng hộ cho Mun nhé, cảm ơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Đúng như kế hoạch đã đề ra, hôm nay chính là ngày đi cắm trại. Ngồi trên xe đi lên núi Zôn, nếu bình thường thì nó đã la lối um sùm vì thích thú, thì hôm nay chỉ mặc mặc im lặng, ngồi nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ. Cô ngồi cạnh nó, tất nhiên là phải cố gắng lắm mới có thể đuổi anh xuống dưới để lên đây ngồi với nó. Xé bịch bánh, bóc một cái đưa cho nó:

- Bảo Ánh này!

- Cậu ăn đi, tớ không muốn ăn.

- Cậu làm sao thế? Bình thường cậu thích ăn bánh này lắm mà?

- Nhưng hôm nay tớ không muốn ăn.

- Bảo Ánh, cậu vui vẻ lên đi chứ? Chúng ta đang đi chơi mà?

- Tớ biết, nhưng tâm trạng tớ không vui thì biết làm thế nào?

Cô chịu thua. Nó nói câu nào triết lý câu đó, sao mà cãi lại được? Hậm hực đưa miếng bánh vào miệng nhai nhai, nó đã thế này, lại còn có cái tên Mã Vũ Đại kia đòi đi theo nữa chứ! Người đâu mà mặt dày, đã không cho mà vẫn cố đi theo. Hai việc đấy thôi là làm cô mất hết cả hứng, chỉ mong buổi đi chơi cũng không vì thế mà bị phá hủy.

Chân núi Zôn...

- Oa, cao quá! - Cô la lên đầy thích thú.

- Mau lên thôi, không là mọi người bỏ em lại đó!

Anh đến bên nắm tay cô kéo đi. Thật sự là nãy giờ anh chịu đựng cái cảm giác thiếu hơi cô nên cực kì khó chịu, bây giờ phải bù vào. Không hiểu làm sao mà bỗng dưng cô với nó như hoán đổi tính cách cho nhau á, phiền hết sức. Bốn người, anh nắm tay cô, nó với Vũ Đại đi cạnh nhau nhưng về mặt của nó thì cứ như vô cảm, không quan tâm gì cả, họ cùng nhau leo lên ngọn đỉnh núi. Nhưng mà chưa đi được bao lâu thì:

- Ôi ôi, mệt quá! Cho em nghỉ tí đi!

-Ngọc Linh,em hôm nay còn yếu hơn cả Bảo Ánh à?

-Em mệt mà...

-Ngọc Linh mệt thì chúng ta nghỉ chân một chút đi.-Nó nói,ngồi xuống cạnh cô.

-Này,nếu cứ như thế thì bao giờ mới đến nơi?- Vũ Đại cần nhẫn.

-Anh thích thì cứ đi đi,đâu ai giữ đâu?-Cô nói.

-Nhưng tôi không thích!

-Không thích mà còn than vãn,xì!

-Cô thôi đi. Tôi không phải quan tâm tới cô đâu. Bảo Ánh của tôi nghỉ thì tôi cũng nghỉ thôi.

-Ai là của anh hả? Nói cho mà nghe nhé,Bảo Ánh là của tôi!

-Cô có quyền gì nói cô ấy là của cô?

-Cô ấy là bạn của tôi. Còn anh thì sao? Anh có quyền gì nói cô ấy là của anh?

-Hai người thôi đi,đừng cãi nữa. Tôi không phải là món đồ mà ai có thể sở hữu. Tôi là chính tôi,là Hoàng Ngọc Bảo Ánh! Không thuộc bất cứ quyền sở hữu của ai cả!

Cô và gã nghe nó nói như vậy thì đành im lặng,tuy vậy vẫn ưu ái trao cho nhau những ánh mắt hình viên đạn. Còn nó,nói đến lời này thì chợt nhói lòng. Có phải thật sự nó không thuộc quyền sở hữu của ai không? Trước đó thì nó không chắc nhưng bây giờ thì có lẽ là vậy. Không phụ thuộc vào ai,kể cả...

Nghỉ ngơi xong,bốn người lại tiếp tục lên đường. Lần này đi nhanh hơn,cũng không nghỉ ngơi nhiều nên cuối cùng cũng lên được đỉnh núi. Vừa thấy đỉnh là y như rằng có tiếng la lối ầm ầm

-Woa,đẹp quá đi mất! Đứng từ đây nhìn xuống đẹp quá! Bảo Ánh,lại đây xem nè!-Cô kéo tay nó.

-Bảo Ánh,đi sang bên này đẹp hơn nè.-Mã Vũ Đại cũng đâu chịu thua,kéo tay còn lại.

-Thôi thôi. Nếu đẹp thì hai người cứ xem đi,tôi sợ độ cao nên không thích ngắm mấy thứ đó!

Nó gạt tay hai người kia ra,đi đến tảng đá gần đó ngồi xuống,bỏ chiếc balo đeo trên vai ra,mắt nhìn lên bầu trời. Hôm nay trời đẹp lắm,trong xanh lắm,nhưng tại sao tâm trạng của nó lại rối bời. Thà trời nhiều mây như tâm trạng của nó. Không biết là có phải do trùng hợp hay không nhưng hôm nay lại chính là ngày đầu tiên nó gặp hấn,ngày mà hấn mua nó từ khu trưng bày thời trang về,xảy ra bao nhiêu chuyện để rồi bây giờ nó phải cô đơn một mình. Hiện giờ hấn đang làm gì? Có hạnh phúc bên Ngọc Huyền hay không? Có vui như khi ở bên nó hay không? Dù không muốn nhưng những suy nghĩ đó cứ dồn dập hiện lên trong đầu nó làm tim nó đau,đau lắm. Nó muốn dừng lại,nhưng không thể,không thể nào loại bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu được,gióng như một bộ phim cứ phát đi phát lại mà không có nút tắt vậy.

-Làm ơn thôi đi!

Nó ôm đầu hét lên làm mọi người dừng mọi hoạt động,hướng ánh nhìn về phía nó. Cô bước lại,ngồi xuống bên cạnh,nắm lấy tay nó:

-Bảo Ánh,tớ biết bây giờ cậu đang nghĩ gì,nhưng mà tớ nghĩ cậu phải nghe điều này,Hoàng Phong anh ấy làm vậy là vì...

-Cậu thôi đi! Tớ không muốn nghe!-Nó giật tay khỏi cô,định đi ra chỗ khác.

-Cậu nghe tớ nói hết đi đãAnh! Hoàng Phong anh ấy làm vậy là vì bị ép!

-Ép?

-Phải. Để cứu cậu,anh ấy phải nghe theo lời Ngọc Huyền,làm tất cả những gì chị ấy yêu cầu...

-Cậu nói sao? Anh ấy làm vậy để cứu tớ khỏi Ngọc Huyền?

-Đúng vậy đó! Bảo Ánh à,anh ấy yêu cậu,trước đến giờ chỉ yêu một mình cậu thôi. Mọi hành động anh ấy làm đều là vì cậu,đều là muốn tốt cho cậu mà thôi. Ngọc Huyền đã bắt cậu đi và ép anh Phong phải làm theo lời cô ta để cứu cậu,nếu không cậu sẽ gặp nguy hiểm. Vì quá yêu cậu nên anh ấy không còn lựa chọn nào khác,đành phải chấp nhận. Tất cả những gì cậu thấy đều là vở kịch do Ngọc Huyền dựng lên mà thôi.

Những lời cô nói như sét đánh ngang tai,à không,phải là đánh thẳng vào trái tim nó luôn. Hấn vì nó mà làm vậy,trong khi nó lại đi trách móc hấn ư? Tại sao lại có thể? Nếu như đây là sự thật thì chẳng phải chính nó mới là người độc ác hay sao? Nó giận hấn,trách hấn trong khi chưa hiểu gì cả,việc làm này đối với nó còn độc ác hơn những việc Ngọc Huyền làm nữa. Nó...nó đã hiểu nhầm hấn...nó phải làm sao đây? Nó không thể tha thứ cho bản thân.

Nó...

-Bảo Ánh à,cậu không sao chứ?

Cô lay lay người nó làm nó thoát ra khỏi dòng suy nghĩ,nhưng mà việc làm của nó vẫn bị một thứ gì đó tri phối. Nó bỏ chạy. Phải,chạy mãi đến khi sau lưng không còn nghe tiếng gọi của cô và Vũ Đại nữa thì nó biết là nó đã đi xa. Nó ngồi thụp xuống đất,bật khóc. Đến cả ông trời dường như cũng khóc theo nó. Những giọt mưa tí tách rơi xuống. Nó cứ ngồi khóc cho đến khi sau lưng lại vọng lên tiếng cô. Đứng bật dậy định chạy tiếp thì bị trượt chân,té xuống dốc,may là kịp thời bám vào một cái dây leo. Nó sợ đến nỗi không dám nhìn xuống. Dốc núi này rất rất cao,té xuống chỉ có chết. Nỗi sợ mỗi lúc một tăng khi tay nó bắt đầu mỏi còn tiếng cô thì ngày một xa nơi này. Phải làm sao đây? Nó cố la cứu nhưng không có ai đáp lại. Nó tuột dần tuột dần. Cổ sức bám nhưng mà nó mỏi lắm rồi. Bỗng "bực",có

tiếng đứt,chính là sợi dây leo nó đang bám..

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sợi dây leo bị đứt,theo lí thì nó sẽ rơi xuống dốc núi. Nhưng không,có cái gì nắm lấy tay nó và kéo lên. Là một bàn tay,bàn tay của ai đó. Nó vừa được kéo lên đã vội vã cảm ơn người trước mặt:

-Ôi xin cảm ơn rất nhiều!

-Đi đứng cho cẩn thận chứ! Sao em lại đề như vậy? Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?

-Ồ...

Cái giọng này quen,quen lắm nè,nếu nhớ không nhầm là của... Nó ngược lên nhìn. Đúng,đúng là hấn rồi,hấn với cái vẻ mặt cực kì lo lắng. Nó như hóa đá. Hấn đang ở trước mặt nó,tại sao nó không biết phải làm gì? Một khoảng im lặng,hai người ngồi nhìn nhau đến khi có tiếng nói:

-Hoàng Phong à,anh đi đâu mà lâu thế?

Là Ngọc Huyền. Cô ta từ đâu đi tới,thấy hấn đang ngồi nhìn nó liền nổi máu:

-Bảo Ánh,cô làm gì ở đây? Anh Phong,chúng ta đi thôi.

Cô ta chạy lại ôm tay hấn kéo đi. Nhưng hấn đâu chịu đi,nói:

-Đợi tôi một lát! -Rồi quay sang nó-Em có gì muốn nói với anh không?

Nó im lặng. Thật sự từ ngữ trong đầu nó bay đi đâu hết,không biết nên nói cái gì,mọi thứ đều rối bời. Hấn nhìn nó đầy hi vọng lại càng làm nó trở nên bối rối,không biết phải làm gì. Đợi mãi không có kết quả,hấn buồn thiu,hạ giọng:

-Nếu không có gì cũng không sao. Anh đi đây,nhớ phải bảo vệ bản thân,không được để xảy ra những việc như hồi nãy và...xin lỗi em..

Hấn nói rồi quay đi. Nó ngờ người,hấn nói xin lỗi ư? Người phải xin lỗi là nó cơ mà? Nhưng không được,nó không thể để cho hấn đi được,tâm can nó không cho phép để hấn đi một lần nữa.

-Khoan đã!

Hấn nghe lời nói phát ra từ đằng sau lưng trong lòng mừng thầm,đứng lại ngay tức khắc. Nó đi lên trước,nhìn thẳng vào mặt Ngọc Huyền:

-Buông tay anh ấy ra!

-Này,cô có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi? Anh ấy là chồng tôi,tôi làm gì cũng được hết!

-Tôi lấy tư cách là người yêu anh ấy nhất ra lệnh cho cô mau buông tay anh ấy ra!

-Thật nực cười!

-Cô muốn cười hay gì cũng được,nhưng mà hãy buông tay Hoàng Phong ra!

-Tôi không buông,cô làm gì tôi?

-Nếu cô không buông thì tôi sẽ giết. Hoàng Phong,anh phải là của em!

Nó kéo tay còn lại của hắn. Hắn thật sự bất ngờ với câu nói này của nó,nhưng dĩ nhiên rất vui,ngay lập tức giật khỏi tay Ngọc Huyền,về đội của nó.

-Anh làm cái gì vậy? Chúng ta là vợ chồng cơ mà?

-Vợ chồng? Tôi chưa bao giờ là chồng cô cả! Trái tim tôi chỉ có một mình Bảo Ánh mà thôi!

Bạn cũng sẽ thích [DROP] Tiểu thư cá tính! Nhất định anh sẽ có... Bời AkuroBwi 3.6K 165 Bảo bối của đại thiếu gia Bời giangXiHN504 2.6K 105 Anh Là Hot Face Thì Liên Quan Gì Đến Tôi? Bời Aki_Shouta 14.4K 1.1K -Anh...anh dám phản bội em...dám phá vỡ giao kèo ư?

-Đúng vậy. Tôi thật sự không chịu được cái cảnh phải sống chung với một người bỉ ổi như cô nữa rồi!

-Anh...anh dám...nói như vậy với em ư?

-Tất nhiên là tôi dám chứ! Dù có phải nói cả ngàn lần tôi cũng dám!

-Được,anh đã phá vỡ giao kèo trước,vậy thì đừng trách tôi!

Ngọc Huyền rút ra trong người một con dao,lao thẳng về phía nó. Nó hoảng sợ,đứng như trời trồng. Một loạt các tiếng động vang lên: "Soạt","sượt","Aaaaaaaaaa!!!!". Nó thấy trước mắt mình đen thui,hoảng aỵ tăng thêm bội phần,bỗng chợt nghe thấy tiếng cô gọi to tên nó. Anh sáng lúc này mới tràn vào. Nó thấy mình đang ở trong vòng tay hắn,hoàn toàn bình an vô sự. Xung quanh còn có cô,anh và Vũ Đại. Nhưng..cô ta đâu rồi?

Toàn bộ sự việc lúc này,khi Ngọc Huyền rút ra con dao,lao thẳng đến nó,hắn đã nhanh chóng kéo nó sát vào người mình. Cô ta dĩ nhiên theo đà lao thẳng lên phía trước,trượt chân lao thẳng xuống dốc núi. Tiếng la hòi nãy chính là của cô ta,đã giúp cho cô đến được đây. Nó nhìn mọi người rồi lại nhìn cái người đang ôm mình. Một giọt nước mắt rơi xuống,nó quay ra ôm chặt hắn,miệng nói:

-Em xin lỗi vì đã hiểu lầm anh,nhưng xin anh đừng bao giờ rời xa em nữa...hức...

-Không sao đâu,ôn cả rồi!

-Ôn cái gì mà ôn? Anh từ đâu ra vậy hả? Đã biến mất rồi còn xuất hiện làm gì? -Vũ Đại la lên. Gã ta nãy giờ nhìn cảnh tượng nó với hắn gần gũi mà ruột gan nóng bừng.

-Mà Vũ Đại,lại là anh sao?

-Đúng là tôi đấy! Nhưng tôi đang hỏi anh,biến mất làm cô ấy đau khổ rồi còn xuất hiện ở đây làm gì?

-Vũ Đại,không phải như anh nghĩ đâu. Thực ra chính tôi đã hiểu nhầm anh ấy...

-Hiểu nhầm anh ấy? Bảo Ánh,em nói đi,tôi có gì không tốt mà lúc nào em cũng lựa chọn hắn ta?

-Không phải do anh thua thiệt gì Hoàng Phong,mà là vì em yêu anh ấy,cả đời này chỉ yêu một mình anh ấy mà thôi...

-Tôi hiểu rồi...Em đã nói đến như vậy thì được,tôi sẽ là người ra đi. Nhưng hãy nhớ,đừng bao giờ hối hận vì sự lựa chọn hôm nay!

Gã ta tức tối bỏ đi. Cô và anh nãy giờ ngờ người chả hiểu gì cả,chạy đến bên hỏi:

-Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Hoàng Phong,tại sao anh lại ở đây?

-Ngọc Linh à,có điều này tớ muốn xin lỗi cậu...

-Xin lỗi? Chuyện gì mà cậu phải xin lỗi tớ?

-Thực ra...

Nó kể hết mọi chuyện vừa rồi. Cô nghe xong thì cảm thấy có chút gì đó gọi là buồn,dù sao đó cũng là chị ruột cô.

-Không sao đâu. Dù gì thì mọi chuyện cũng đã qua rồi. Chúng ta cũng nên tiếp tục chuyến đi chơi chứ nhỉ?

-Phải đấy. Mọi chuyện dù gì cũng đã hóa giải mọi hiểu lầm,Hoàng Phong cũng đã trở lại. Chúng ta nên vui tiếp đi!

Nó mỉm cười,một nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng thì sau tất cả,nó cũng đã được ở bên hắn,được ở bên người nó yêu,cuối cùng thì nó cũng cảm nhận được hạnh phúc thật sự...

- Em cười gì thế?

- Em đang rất hạnh phúc. Cuối cùng thì cũng được ở bên cạnh anh.

- Thế thôi à, em ngốc thế!

- Sao nói em ngốc?

- Em dĩ nhiên sẽ phải ở bên anh rồi.

- Tại sao chứ?

- Vì búp bê, em thuộc quyền sở hữu của anh mà!

Aa, truyện hết rồi đó! Mun thấy hơi buồn vì sẽ phải chia tay với các bạn độc giả thân yêu nhưng cũng rất vui vì đã hoàn thành xong bộ truyện này, tuy vậy cái kết theo Mun thì vẫn chưa vừa ý lắm, muốn viết hay hơn nhưng từ ngữ có hạn. Cảm ơn các bạn rất nhiều vì thời gian qua đã ủng hộ cho truyện của Mun nha! Yêu lắm í! Còn về truyện mới thì chắc chắn Mun sẽ đăng nhưng cần thêm thời gian. Khi nào có Mun sẽ thông báo. Vậy nha, chào tạm biệt và hẹn gặp lại các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Oan gia ngõ hẹp

Nói chung là bốn bạn trẻ của chúng ta cũng đã tìm được hạnh phúc. Nhưng vẫn có những chuyện cãi cọ lật vật xảy ra, tất nhiên là do hai người hấn và cô. Nhưng mà kẻ cũng lạ, chỉ từ khi quen nó hấn mới nói nhiều như vậy, giờ lại gặp thêm cô nữa, y như cá gặp nước. Hai cái người này đi đâu cũng cãi nhau, không vừa ý một tí là lại âm lên, tuy vậy thật sự hai cái nhà không thể tách rời, đi đâu cũng có nhau, không phải cố ý đâu, đây hoàn toàn là vô tình.

Một ví dụ điển hình như đám cưới chẳng hạn. Tổ chức cùng ngày cùng giờ cùng địa điểm. Lúc đầu là định đặt khác phòng cho đỡ làm phiền nhau, gặp mặt nhau nhưng xui xẻo sao lại hết phòng. Thế là hai cô thím nhà ta lại nhân cơ hội, gọi là làm chung cho gần gũi ảm cúng. Ủ thì cứ cho là gần gũi ảm cúng đi, nhưng mà sẽ kéo theo bao nhiêu chuyện cãi nhau.

- Chọn màu hồng đi! - Hấn.

- Không, màu trắng! - Cô.

- Hồng!

- Trắng!

- Hồng!

- Trắng!

- Thôi thôi cho can hai người đi. Sao mà cứ suốt ngày cãi nhau vì hai màu đó thế? Theo tôi nên chọn màu xanh như Bảo Ánh đi!

- Kệ tui tôi, xía vào làm gì? - Đồng thanh.

- Ai cho anh bắt trước tôi?

- Chính cô bắt trước tôi đấy chứ?

- Tôi đã nói chọn màu trắng mà!

- Nhưng tôi thích chọn màu hồng!

- Anh thích kệ anh!

- Vậy cô có quyền gì mà chọn?

Nó vói anh ngán ngẩm nhìn. Mặc kệ hai người đó, quyết định chọn màu xanh vậy. Hai con người kia sau khi cãi nhau mệt rồi mới phát hiện là đã chọn

màu xanh,lại cãi tiếp:

- Tại anh đấy!

- Tại cô thì có!

- Không thềm nói chuyện với anh nữa!

- Tưởng tôi thềm chắc?

Nói chung là cãi cọ thì cãi cọ nhưng mà đám cưới vẫn rất vui. Có sự góp mặt của ba mẹ anh và cô,đặc biệt là có cả ba mẹ anh. Mọi người đều đã biết chuyện của Ngọc Huyền và cùng dành đầu hàng chấp nhận nó. Mun có hình cưới của hai cặp đôi đấy nè.

Nó - Hấn:

Cô - Anh:

Một sự khác biệt đúng không? Một cặp mạnh bạo thôi rồi,một cặp lãng mạn quá mức qui định,nếu dung hòa được với nhau thì tốt biết mấy nhỉ?

Nhưng đó là đám cưới,chuyện còn xảy ra ở cả tuần trăng mật. Nó và hấn thuê máy bay riêng,đi đến Hawaii chơi. Xuống đến sân bay là hấn đã để ý tìm xem có cô và anh ở đây không? May quá,không có. Vậy là chuyến đi này sẽ không bị ai quấy rầy,chỉ có mình nó và hấn thôi. Vậy là hấn vui vẻ hấn lên,cho đến khi đến khách sạn. Thế quái nào mà cô và anh lại ở ngay phòng bên cạnh. Thấy hai người kia là hấn lập tức như hóa đá. Không thể tin được! Là hàng xóm đã đành,lại còn đi chơi đâu cũng gặp mặt nhau. Ai nói đi,tại sao số hấn lại đen đủi như vậy chứ? (Tại Mun thích hành anh đó mà,hahaha!).

Trùng hợp hai cái kia chưa nói làm gì. Còn chuyện này vui hơn rất nhiều. Đó là nó và cô đều mang thai,đều là sinh đôi một trai một gái,sinh cùng bệnh viện,cùng ngày cùng giờ. Vâng,thêm bốc cô cậu nhóc nữa,hứa hẹn sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn,nhưng tạm thời phải đợi bốn nhóc của chúng ta lớn lên đã. Vậy nên hẹn các bạn ở tập sau!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Có truyện mới rồi đây!!!

A,thật ra Mun có ý tưởng rất nhiều truyện,nhưng quyết định sẽ đăng cái này. Bởi vì mấy cái kia đọc thấy nhàm lăm. Cái này thấy hay nhưng mà có lẽ sẽ hơi khó viết,phải vắt óc ra suy nghĩ,nhưng vì các bạn đọc giả,Mun sẽ cố gắng. Cái truyện này nói trước là nó hơi bị ảo và có chút hơi nhảm. Nhưng thôi,nó là hay nhất rồi đó,các bạn đọc rồi góp ý cho Mun để Mun biết mà sửa. Tên truyện là "Nàng công chúa không có vương miện". Vậy thôi,đọc rồi cho Mun nhận xét,cảm ơn nhiều nha!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: No.2: Những mẩu chuyện nhỏ

Là những mẩu chuyện nhỏ về bốn nhóc nhà ta. À mà,Mun quên giới thiệu,đây,theo thứ tự từ trái qua phải của bức hình trên kia là:

- Võ Hoàng Bảo,6 tuổi,là con cả của gia đình Phong-Ánh. Tính cách thì giống hấn,ngoại hình giống hấn,thông minh giống hấn,nói chung là y chang từ đầu đến chân. Có tình cảm với bé ngồi cạnh.

- Nguyễn Ngọc Ánh,6 tuổi,con cả gia đình Bảo-Linh. Tính cách,ngoại hình,gìọng nói không khác cô chút nào. Cảm nắng bạn bên trái.

- Võ Bảo Linh,6 tuổi,em gái sinh đôi của Bảo Bảo,sở hữu nét đáng yêu,tính ham ăn và cái đầu ngốc nghếch giống mẹ,tuy thế lúc nào cần vẫn phát huy tác dụng. Nhưng cũng ngây thơ đến nỗi không nhận ra mình thích anh bên phải.

-Nguyễn Gia Phong,6 tuổi,em sinh đôi của Ánh nhi,đẹp trai,thông minh y như bố. Luôn chiều chuộng Linh nhi và ghét nhất đứa nào động vào Linh nhi của nhóc mà không xin phép,lúc ấy sẽ có chuyện xảy ra.

Bốn nhóc nhà ta đáng yêu lắm í,rất tiếc là mọi người hông được gặp. Nói chung là bản sao của bốn bạn trẻ nhà ta,giống đến từng cọng tóc cơ. Nhưng mọi người có thấy gì lạ không? Đó chính là tên của bốn nhóc. Do ý tưởng vĩ đại của cô và nó đấy mà. Mặc cho anh và hấn phản đối mãnh liệt,nhưng cuối cùng,phần thắng luôn thuộc về hội chị em phụ nữ chúng ta,hahaha. Sau đây là những mẩu chuyện xoay quanh bốn nhóc này:

1. Cắt tóc:

Là chuyện của gia đình Phong-Ánh. Hôm ấy là một ngày đẹp trời,chim hót líu lo,bướm bay quanh hoa hút mật,...vào vấn đề chính nào. Nó có hẹn với cô đi ra ngoài nên đành giao lại cho hấn trông chừng hai nhóc. Nhắc nhở ba bố con không được quậy phá và phải dẫn Bảo Bảo và Linh nhi đi cắt tóc. Ừ thì đi cắt tóc,nhưng mà xui xẻo sao mà hôm nay tiệm lại nghỉ.

-Bực mình quá! Làm ăn gì mà lúc người ta cần lại nghỉ. Đẹp tiệm luôn đi! -Hấn bực tức đá vào cửa kính.

-Bố nói thế người ta nghe thế ra mắng cho đấy!-Bảo Bảo vừa nhâm nhi hộp sữa socola vừa nói.

-Tại hai đứa chứ ai?

-Tụi con có làm gì đâu?

-Tại hai đứa mà bố mới phải ở nhà trông,phải đưa đi cắt tóc mới gặp cái rắc rối này.

-Đâu phải lỗi do bọn con? Là do bố 6 năm trước đã "thịt" mẹ đấy chứ?

-Gì hà thằng nhóc kia? Mày đòi thừa lỗi cho bố à?

-Thì vốn dĩ là do bố mà. Nếu 6 năm trước bố biết kiểm tra một chút hoặc dùng biện pháp an toàn thì bây giờ có phải khỏe không?

-A,học đâu ra mấy thứ đó vậy? -Ánh mắt hơi sờ sờ của hấn nhìn Bảo Bảo.

-Con lớn rồi,đã có mặt trên cõi đời này 6 năm rồi đấy!

-Không thể tin được!-Hấn phán một câu rồi quay sang nhìn bé Linh-Có phải anh dành hết chất xám của con rồi không Bảo Linh?

-Chất xám là gì hả bố? -Bé con ngây thơ,chóp chóp đôi mắt long lanh nhìn bố nó.

-Bảo Linh giống mẹ,đâu phải con dành chất xám của em ấy!

-Sao mày không giống mẹ luôn đi?

-Hỏi ông trời á,con không biết!

-Bố ơi bố ơi!-Bảo Linh kéo kéo áo hấn-Bây giờ làm sao đây? Cửa tiệm đóng mất rồi!

-Biết sao giờ,đánh về vậy!

Về đến nhà...

-Nhưng mẹ bảo phải cắt tóc trong hôm nay mà!-Bảo Bảo ngồi phịch xuống ghế,tiền tay ném hộp sữa vào thùng rác đặt bên cạnh.

-Hay là bố cắt tóc cho mấy đứa nhé?

-Thôi thôi,con phản đối ý kiến này!

-Thằng kia,mày đừng có coi thường bố. Mày quên bố là giám đốc công ty thời trang rồi sao?

-Bố thời trang ai cũng được nhưng con không có ham!-Cậu nhóc cầm tờ báo trên bàn lên xem,phong thái y như một ông cụ non.

-Oa,bố là giám đốc công ty thời trang sao ả?-Bảo Linh nhìn hấn với ánh mắt ngưỡng mộ.

-Tất nhiên rồi! Bảo Linh,để bố cắt tóc cho con nhé!-Hấn cúi xuống xoa đầu bé con.

-Vâng ạ!

-Haizz,đây sẽ là một quyết định sai lầm trong cuộc đời của em đấy!-Bảo Bảo cảm thán.

Vâng,đúng như Hoàng Bảo dự đoán,mái tóc của Bảo Linh nó... Các bạn cứ coi trên hình í! Lúc đầu dài bằng Ngọc Ánh cơ,bây giờ còn chút đó thôi.

Tất nhiên là bị nó la ròi. Ai biểu, không biết làm mà cứ lạnh cha lạnh chanh.

2. Kể chuyện:

Câu chuyện của nhà anh với cô. Hôm ấy là kỷ niệm ngày mà anh và cô yêu nhau, nấu quá trời món ngon luôn, có mời cả nhà kia nhưng sao chưa thấy tới. Hai nhóc nhà này thuộc kiểu hay thắc mắc, cái gì cũng hỏi, nhưng hỏi toàn câu đố, khiến cô và anh hại não gần chết:

- Mẹ ơi, tại sao mẹ lại yêu bố?

- Ờ thì... tại mẹ thích!

- Còn bố? Tại sao bố lại yêu mẹ?

- Tại bố thích!

- Bố mẹ trả lời toàn cái gì không vậy? Chẳng đúng gì cả!

- Biết thế sao còn hỏi!

- Tại tụi con tò mò mà. À mà, lần đầu bố mẹ yêu nhau là ở đâu?

- A... cái đó... - Cô đỏ mặt.

- Tại một chiều sân ga rục rồ, nắng chiều nhe nhè, gió thổi thoang thoang, mây trời hững hờ,... - Anh nói.

- Oa, lãng mạn thế!

- Tất nhiên rồi! Bố từ đằng sau ôm chầm lấy mẹ, sau đó thì tặng mẹ một bó hoa hồng thật đẹp. Mẹ các con mặc một chiếc váy màu vàng nhạt rất đẹp, đẹp hơn cả nắng chiều hoàng hôn...

- Chào cả nhà! Gia đình tớ đến rồi đây! - Nó dắt tay Bảo Linh đi vào.

- Hôm nay kỉ niệm 6 năm yêu nhau của hai người à? Hình như lần đầu là ở sân thượng của bệnh viện thì phải! - Hấn đi sau, nói.

- Đúng rồi đó. Hôm đó hình như là đi thăm anh với em á!

- Thật vậy hả cô chú? Sao bố con bảo là bố yêu mẹ ở chiều sân ga?

- Chiều sân ga cái nỗi gì? Bố mẹ tụi bay đến thăm bệnh xong rồi thấy tình tình tứ tứ với nhau luôn thì có!

- Hai người thôi đi có được không? - Anh đau khổ.

- Thôi bố à, cứ sống thật có sao đâu? Chuyện đời luôn phũ phàng mà. Nói chung là bố mẹ lấy nhau để tạo điều kiện cho con và Ngọc Ánh ra đời là được rồi - Gia Phong vỗ vai anh, vẻ mặt thông cảm.

Đúng là sự thật luôn phũ phàng mà!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Những mẫu chuyện nhỏ (2)

Xin nói, những tình cảm của bốn nhóc nhà ta là tình cảm con nít, trong sáng, hoàn toàn không có gì bậy bạ đâu nên đừng có hiểu lầm nha.

Bốn nhóc 6 tuổi, học lớp 1. Phải nói, vừa bước chân vào trường là tất cả mọi người đều nhìn như nhìn như mình tỉnh, tại đẹp trai xinh gái quá mà. Mới vào đã gây ấn tượng thì tất nhiên trong năm còn nổi hơn bởi thành tích vượt trội, duy vậy có Bảo Linh, nhờ sở hữu cái đầu ngốc nghếch của mẹ nên học không được vượt trội như ba người kia, nhưng cô bé vẫn học tốt nhờ chăm chỉ và ba nhóc kia kèm cho. Bộ tứ của chúng ta nổi như anh đại chị đại nhưng không bao giờ kiêu ngạo cả, lúc nào cũng bám nhau như sam, không tách rời...

3. Heo con của hồ:

Heo con là biệt danh của Gia Phong đặt cho Bảo Linh và chỉ duy nhất nhóc mới được gọi Bảo Linh như thế thôi. Nhóc cũng yêu cầu Bảo Linh đặt biệt danh cho mình nữa. Hò! Chẳng biết tại sao nhưng từ ấy cứ hiện lên đầu Linh nhì nhà ta. Hò thì mạnh mẽ, rất hợp với Gia Phong, với lại đặt Hò cho oai. Gia Phong nhận được cái tên Hò do Bảo Linh đặt, dĩ nhiên sung sướng gần chết, luôn muốn Bảo Linh gọi cái tên này hoài, hoài luôn.

"-A, bánh bao kìa! Phong mua cho Linh hả?

-Không phải như thế! Nói lại đi!

-Nói lại? Phải nói thế nào?

-Phong không biết!

-Thôi mà, chỉ Linh đi mà!

-Ừm, cũng được. Phải gọi tên mà Linh đặt cho Phong ấy!

-A, Linh biết rồi! Là bánh bao Hò mua cho Linh đúng hông?

-Đúng rồi! Của Linh đây!

-Ngon quá! Cảm ơn Hò nha!

-Ăn nhiều như vậy không sợ mập sao? Mập lên xấu lắm đó!

-Hả? Thật vậy sao! Vậy thì...Linh không ăn nữa đâu...

-Thôi, không sao đâu, cứ ăn đi. Mập một tí mồm mồm cũng đáng yêu lắm. Với lại dù Heo con có xấu thế nào thì vẫn là đẹp nhất trong mắt một người.

-Vậy á? Là ai?

-Bí mật. Mai một lớn lên Heo sẽ biết. Còn bây giờ chỉ cần ngoan ngoãn làm Heo con của Hò là được rồi.

-Ừm!"

"Heo ơi Heo về nhà Hò! Hò để Hò ngắm chứ Hò không ăn."

"Dù là một năm, hai năm hay một ngàn năm nữa, Hò sẽ không bao giờ rời xa Heo con!"

4. Vịt con với Sói:

Giống cặp kia, đây cũng là hai biệt danh mà hai nhóc lớn đặt cho nhau. Cũng chẳng biết lí do tại sao mà Bảo Bảo lại gọi Ngọc Ánh là Vịt, mà cũng chẳng biết là vịt bầu, vịt xiêm hay vịt đút lò nữa đây. Cả cái tên Sói nữa. Bảo Bảo nhà ta đáng yêu vậy mà tự nhiên đặt tên là Sói, nghe già thấy mờ. Mà thôi, đó là ý của hai bạn trẻ, tác giả không có ý kiến. Xin mời thưởng thức những đoạn đối thoại của hai bạn trẻ:

"-Nè Vịt! Đang làm gì vậy?

-Đọc sách!

-Sách gì vậy?

-Những người phụ nữ quyền lực!

-Quyền lực sao? Đọc cái đó để làm gì?

-Để có thể học tập họ, trở thành một người phụ nữ giỏi giang.

-Giỏi giang làm gì cho mệt? Cứ để đấy cho Bảo nuôi!

-Bảo nói gì lạ vậy?

-À không có gì. Mà sao Ánh đọc mãi thế? Hay lắm à?

-Rất hay!

-Thế có hay bằng Bảo không hả Vịt con?

-Tất nhiên rồi Sói xám!

-U,sao thế được. Đưa cuốn sách đây!

-Trả lại cho Ánh!

-Không trả. Đọc sách làm gì cho mõi mắt? Nhìn Bảo không phải vui hơn sao?

-Ngồi nhìn nhau thì có gì là vui? Trả cuốn sách cho Ánh!

-Vậy Ánh hôn Bảo đi rồi Bảo trả!

-Không! Bảo không trả,Ánh méc bố Phong!

-Ây,chuyện hai chúng ta,đừng lôi người lớn vào.

-Trả đây.

-Rồi, trả thì trả. Giận Ánh luôn.

-Bày đặt giận dỗi nữa. "Chụt"! Được chưa?

-Ha,đúng là chỉ có Vịt là tốt nhất với Sói thôi à!

-Xi,Bảo xấu tính thì có!

-Thôi Bảo xin lỗi. Lát Bảo dẫn đi ăn kem,coi như là đền bù được chưa?

-Ok luôn!"

"-Ánh mặc cái váy này trông có xinh không?

-Lúc nào chả xinh mà hỏi chi mất công?"

"Nguyễn Ngọc Ánh là của Võ Hoàng Bảo tôi,không ai được động vào!"

Aa,ganh tị quá đi mất! Mun cũng muốn có người quan tâm như vậy nha! Mà Mun đang suy nghĩ có nên viết một bộ truyện về bốn nhóc nhà ta khi lớn lên không nhỉ? Một tình yêu thanh mai trúc mã nhưng vẫn có rất nhiều thử thách? Nghe hay nhưng mà khó lắm,không biết phải làm sao đây? Các bạn gợi ý cho Mun nhé! Cảm ơn nhìu!

Bạn đang đọc truyện *Này Búp Bê! Hãy Nhớ Em Thuộc Quyền Sở Hữu Của Tôi Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.